

مهسعوود محهمهد

چارهسه ر كوردنى گيرو گرفته كانى

رپنوووس و ئهلفوبيى كوردى

گوڤارى كۆرى زانىارى عىراق

دهستهى كورد، بهرگى نۆهههه، سالى 1982

مهسعوود محهمهد

چارهسه رکردنی گيروگرفته کانی ریتووسی و ئهلفوبیی کوردی¹

وهشانی یه کهم: گوڤاری کۆری زانیاری عیراق – دهسته ی کورد، بهرگی
نۆهههه، سالی 1982

وهشانی دووم: سایتی www.mamosta.net – سالی 2009

¹ - ئەم گوتهاری مامۆستا مهسعوود به ریتووسی قهرااردادهی کۆری زانیاری کورد له گوڤاره کهدا نووسراوه، له ریتووسی کۆردا واوی دریت ههروهها یی دریت به یه ک پیت نووسراون و خهتیکی کورت لهسهه پیته کهیه، بهلام لهه نمونهیهدا رهچاوی نووسینی باو کراوه.

دهشیا بی ئەوهی بلكیم به نهخشه‌ی ناو بانگه‌وازه‌کە‌ی دهسته‌ی کوردی کۆری زانیاری عیراق له خۆمه‌وه نه‌خشه‌یه‌کی لیکۆلینه‌وه له گیرو‌گرفتی ریتووسی کوردی بگرمه‌ بهر و له‌سه‌ری برۆم، به‌لام وا ده‌زانم نه‌خشه‌ی ئەو بانگه‌وازه، که‌م و زۆر، وینه‌یه‌کی خۆی له‌هه‌ست و نه‌ستی خۆپته‌ری کورددا رهن‌گرتێز کردوه و له‌خۆی راهیناون. له‌به‌ر ئەمه‌ وام به‌چاک زانی منیش له‌وه‌که‌له‌به‌ران‌ه‌ی که‌ بانگه‌وازه‌که‌ به‌ره‌و کیشه‌ی ریتووس تیشکی پرسیاره‌کانی به‌ری کردوه سه‌ره‌تاتکه‌ی وه‌رام دان‌ه‌وه‌ بکه‌م هه‌رچه‌ند، وه‌ک ورده‌ ورده‌ درده‌که‌وئ، به‌شی هه‌ره‌ زۆری پرسیاره‌کان که‌م و که‌سری و، ناوناوه هه‌له‌شیان تیدایه. به‌هه‌مه‌حال پیرۆزبایی له‌ده‌سته‌ی کوردی کۆری زانیاری عیراق ده‌که‌م له‌پیکه‌یتانی کۆبونه‌وه‌ی رۆشن‌بیرانی کورد بۆ گه‌یشتن به‌و ئامانجه‌ گرنگ و گه‌شه‌ی یه‌کخستنی ریتووسمان که‌ وا تا ئیستا، به‌داخه‌وه، ده‌سگیری خۆپندن و نووسینی کوردی نه‌بوه.

ئوه‌ی راستی بی کاتی خۆی کۆری زانیاری کوردیش له‌په‌راویزیک‌ی ته‌سکتردا ئەم ریبازی پرسکردن به‌لیزانانی گرت‌ه‌ به‌ر که‌ هات و پشینه‌ هه‌موو شتیک‌ لیژنه‌ی تایبه‌تی ریک‌خست بۆ دانانی ئەلفوبی و ریتووس به‌ئهن‌دامه‌تی چه‌ندین لیزانی ئەو کاره‌ له‌ده‌ره‌وه‌ی جغزی کۆر که‌ ئەوسا ده‌رفه‌تی له‌وه‌ فره‌وانتری نه‌بوو بۆ ئەنجام دانی کاره‌که‌ به‌پیی حال‌وباریک‌ که‌ له‌یه‌که‌م رۆژی په‌یدا بوونیه‌وه‌ خۆی تیدا دیته‌وه. به‌ش به‌حالی خۆم که‌ هه‌میشه‌ چاوه‌چاوه‌ی هه‌لی یه‌کخستنی ئەلفوبی و ریتووسی کوردی بۆتم ته‌نها داخوایم له‌سه‌رۆکی نوێی کۆری زانیاری عیراق دۆستی به‌ریز و دیرین دکتۆر «صالح أحمد العلي» ئەوه‌ بوو که‌ تینکۆشیت بۆ یه‌کخستنی ئەلفوبی و ریتووسی کوردی چونکه‌ ریتووس ده‌فری نووسین و خۆپندن و رۆشن‌بیرییه‌ و هه‌ر ته‌قه‌لیکی هه‌له‌ه‌شیته‌وه‌ که‌لین ده‌دا بۆ فره‌وان بوونی مه‌ودای له‌گه‌ل یه‌کدیدا نه‌گونجانی نووسه‌ران. میلله‌تیک‌ هینده‌ی کورد پیوستی به‌یه‌کیه‌تی هه‌بیت ناشی خۆپنده‌واره‌کانی له‌هه‌وه‌ل هه‌نگاوی خامه‌گیرییانه‌وه، که‌ ریتووسه، له‌یه‌کدی بترازین. ئیمه‌ که‌ له‌سه‌ر چۆنیه‌تی نووسینی

«که ره باب» ی بهری سوران و «ئه فهنگی» بهری بابان پیک نهیهین چون له ئاست شته ژیههیه گرنکه کان تیک دهگهین.

لهم نووسینه مدها وا دهبی زاراهه ی زمانی بیگانه له بری هی کوردی به کارده هینم به نیازی تیگه یاندنی ئهوانه ی راهاتووی نووسینی تازه بابه تی کوردی نین، ناوانهش جیگۆرکی به ریزی هیندی خاله کانی ناو نهخشه ی بانگه وازه که ده کهم ئه ویش به پی داخوایی لهیه ک چونی باسه کان. چه ند خالیکی جودا له هی بانگه وازه کهش باس ده کهم به نیازی چاره سه رکردنی گرفته کانیان. وه ک ده ریش ده که وئ گه لیک له تیکرای ئه و خالانه پیوستییان به لیکۆلینه وه ی ریزمانی و فۆنه تیکی و فیلۆلۆژی و به راوردی ههیه بو ئه وه ی بگهین به قه ناعت له و پيشنیا زانه ی بو یان به دی ده کرئ. به راستی ترسی دریزه کیشانی وه رسکه ره له گه لیک شویندا وازی پی له شریته کیشانی نووسینه کهم هیناوه.

بو خاتری ئه وه ی خوینته ره له دهره وه ی ئه م کۆره بزانی نووسینه کهم به دیار چ جۆره بابه تیکه وه خه ریکی لیکۆلینه وه بوه لیره دا نهخشه ی خاله کانی ناو بانگه وازه که دهنووسمه وه دواتریش پیبه پی وه رامی پرسیاره کانیان ده ده مه وه. ئه مه یه نهخشه ی ئه و خالانه وه ک که له بانگه وازه که دا نووسراوه:

1- گیروگرتی نووسینی دهنگه کان

أ- ئهوانه ی نیشانه دارن «بزوین و نه بزوین».

ب- ئهوانه ی پیتیان بو دانه ندراره.

ج- پله ی دهنگه بزوتنه کان.

د- دیفتۆنگه کان «وئ، نگ».

2- گیروگرتی وشه ی ساده و دارپیزراو

أ- ناوی عه ره بی.

ب- پیشگر - پاشگری «پیناسین و کو».

3- وشه ی ناساده

أ- دیاردهی داتاشین و قووتدانی هه ندئ دهنگ.

ب- گیروگرفتی نووسینی ژماره کان له «11» وه تا «19».

4- گیروگرفتی نووسینی کردار له گه ل راناو له رووی پیکه وه نووسان و پیکه وه نه نووسانه وه.

5- گیروگرفتی نووسینی ئامرازه لیکده ره کان «حروف العطف».

6- گیروگرفتی چۆنیه تی نووسینی وشه لیکدراوه کان له باره ی پیکه وه نووساندن و نه نووساندنه وه.

7- گیروگرفتی دانانی نیشانه کان.

به شی 1: گیروگرتی نووسینی دهنگه کان

دباره مه بهست له شکلی ئه و پیتانه یه که بو دهنگه کان قه رارداده بکری، دهنه دهنگ وه کوو دهنگ نووسین هه لئاگری. به پیتی نه خشه کهش وا پیتی ده چینی ئه و پیتانه ی بهر یه کینک له و چوار خالانه ی که گیروگرتی دهنگی به سهردا دابهش کراوه، نه که وئی، گیروگرتی تیدا نه پیتی وه ک پیتی «ا، س، ش، ف، ن...». جا که ئه مه وه ها بی دیاره پیتی «هه مزه» و «ه» که که وتنه حاله تی به تنه ا نووسرانه وه ده پیتی «ت ه» بنووسریت وه ک «نه ت مه ه ئه للاه...» له مه شدا من هیچ گرفت نابینم کاتی خو شی بریاری کور ههروه ها بوو.

1- گیروگرتی ئه وانه ی نیشانه دارن

- «ل» پیتی لامی قه له و بیت وه ک «دل، حه لال».
- «ئ» پیتی یی کراوه بیت وه ک «لیژ، راپوژ».
- «ۆ» پیتی واوی کراوه بیت وه ک «زۆر، بالۆره».

ده مینیتته وه واوی تیژی دریت و یی تیژی دریت و ری قه له و و ئه و داله کلۆره ی که له سلیمانی له دالی عاده تی ده شوژی واش ده بی به جاری ده سوئی. له په نا ئه م داله دا دهنگی «ت» ش وا ده بی له ئاخاوتنی سلیمانیدا کلۆر ده کری وه یا دهنگه که ی ده گوژی.

له باره ی رې قه له وه وه

تا ئیستا بو ئه م دهنگه سی جوړ پیت هه بوه، به کیان نه وه بو که به دوو «ر»
ده نووسرا، دوه میان نه وه به که نیشانه ی «حهوت» ی ده خرپته ژیره وه،
سیه میشیان نه وه بو که کوړی زانیاری کورد پیشیازی کردبو له سه ره وه ی
رپیه که نیشانه ی «حهوت» دابندرئ.

له لایه ن نووسینی دوو «ر» له بری رې قه له وه، من به ش به حالی خوّم له
هیچ حالوباردا ره او نایینم بو تاکه دهنگ دوو پیت قه اراداده بکړی چونکه
تاکه به ی که هو و به لکه پشتگیری لی ناکات. دهنگه کان، جگه له دیفتونگ،
قه له و بن و لاواز بن تاکه دهنگن له وه شدا کاف و میم و هی له ری و لام
جودا ناکرپته وه. ئیمه ده زانین وشه هه به له شیوه ئاخوتنی کوردستانی
خواروودا وه ک «صه د، صه گ» به سینی قه له وی وه ک صادی عه ره بی
ده ست پنده که ن. له شیوه ئاخوتنی بادینیشدا ئه م سینه قه له وه زور باوه
که چی که س نه هات بلې با ئه ویش به دوو «س» بنووسرئ. لامی قه له ویش
هینده ی دوو لامی له ره که چی به دوو پیت نانوسرئ ئیتر بو ده بی له نیوان
کونستانته کاند ته نه دهنگی رې قه له وه دوو پیتی بو دابندرئ. راستیه که ی
ته نه له حاله تی گوشینی دهنگدا که به ته وای ده بیته دوو دهنگی تیکچرمساو
ره وایه، به لکوو پیویسته دوو دهنگ بنووسرئ وه ک «که لله، گولله،
شه ننه ومه ننه». ئیمه نه گه ر رې قه له ومان به دوو پیت نووسی و ویستمان
وشه ی «کر ه» ی عه ره بی به پینه سه ر رینووسی کوردی ده بی بیکه یه
«که رررره». نه گه ر نه مه ش نه که یین له به ر ناقولایی نووسینی چوار پیت به
دوا به کدا ده بی بیرای بیرای هیچ دهنگیکی گوشراوی بیگانه به گوشراوی
نه هینینه سه ر رینووسی کوردی ده نا بیلزوم ده بیته ماملت جودایی. به لای
منه وه نووسینی دوو «ر» له بری رې قه له وه نار ه وایه. ده مینینه وه نووسینی
دهنگی رې قه له وه به پیتی نیشانه دار و جیگه ی دانانی نیشانه که.

کاتی خۆی کۆری زانیاری کورد له چه‌ند رویکه‌وه په‌سه‌ندی سه‌روی
پیته‌که‌ی کرد بو دانانی ئەو نیشانه‌یه.

یه‌که‌م: بریار درا سه‌رله‌به‌ری نیشانه‌کان بکه‌ونه لایه‌ک نه‌ک هه‌ندیک له
ژیره‌وه و هه‌ندیک له سه‌ره‌وه بن. چونکه نیشانه‌ی پیته‌کانی «هه‌مزه، لامی
قه‌له‌و، واو، یی» له کۆنه‌وه له سه‌ره‌وه بوون وا به‌باش زاندر نیشانه‌ی پیتی
رپی قه‌له‌و و پیتی دیکه‌ش که هه‌بی هه‌ر له سه‌ره‌وه بی.

دووهم: پیتی دیکه زۆرن له‌وانه‌ی خالیان له سه‌ره‌وه یا له ژیره‌وه هه‌یه و
شیوه‌یان له یه‌کدی ده‌کات به ئاسانیش خویندراونه‌وه وه‌ک «ز، ژ» «ت،
ن» «ی، ب، پ» «ج، چ» «ف، ق» که‌واته ناشی ترسی سه‌ر
لینشیوان له نۆژن یه‌خه‌ی لیکدانه‌وه‌ی چاره‌سه‌رکردنی گرفت رینووس بگرن
و بریارمان لی هه‌له‌وشینیتته‌وه.

سییه‌م: به وردبوونه‌وه‌ی ژیرانه ده‌رده‌که‌وی وه‌ها چاکه هه‌تا بلوی مه‌ودای
ژیره‌وه‌ی هه‌موو دیریک بو دیری خوارووتر به‌جی به‌یترن. وه‌ک ئاشکرایشه
هه‌موو که‌وانه‌ی پیتی «ر» له خه‌تی دیره‌که‌ی داده‌کشی ئنجا که
نیشانه‌که‌ش خرایه ژیره‌وه له‌وانه‌یه له کاتی نووسیندا نیشانه‌که‌ی تیکه‌ل به
دیری خواره‌وه بیت. ئەم تیبینییه به‌وه‌دا پتر هیز وه‌رده‌گرئ که ده‌بینین هیچ
کامیک له‌و پیتانه‌ی نوخته‌کانیان له ژیریانه‌وه‌یه له خه‌ته‌که‌یان داناکشین
ته‌نها پیتی «ی» نه‌بی که بکه‌ویته کۆتایی وشه وه‌یا به‌ته‌نی بنووسری
ئه‌وساش له نووسیندا نوخته‌ی بو دانانین. ئە‌گه‌ر ری هه‌با ئەلفوبییه‌کی
سه‌رله‌به‌ر نوئ دابندرئ وا باش بو هیچ پیتیکی، نه‌ خۆی نه‌ خاله‌کانی له
خه‌تی خۆی به‌ره‌ژیر نه‌چیت تاکوو له نووسینی دیری دواتردا هه‌موو مه‌ودای
سه‌رووی خۆی به‌ر خۆی بکه‌وی، به‌لام ئەمه‌ کاری کرده‌نی نییه.

نیشانه‌ی بۆ دابندری. راستیه‌که‌ی تیکرای ده‌نگه ته‌واوه‌کان به کۆنسانت و بزوتیه‌وه مافی ئه‌وه‌ی ده‌بی به دوو پیت بنووسری.

سییه‌م: که کورته بزوین نیو هینده‌ی واوی تیژ بی پئویسته خۆی به نیو پیت بنووسری. مه‌نتیق داوا ده‌کات نیو ده‌نگ نیو پیتی پی بدری نه‌ک یه‌ک ده‌نگ دوو پیتی پی بدری. وه‌ک ده‌زانین له‌ عه‌ره‌بیدا ئه‌م مامله‌ته له‌گه‌ڵ کورته بزوینه‌کاندا کراوه که هاتوه نیشانه‌ی بۆ داناون نه‌ک پیت. من نالیم کورته بزوین بیته نیشانه، به‌لام مه‌به‌ستم هه‌لسه‌نگاندنی ئه‌و رایه‌یه که له‌ رپی قیاسه‌وه بۆ واوی دریز دوو پیت داده‌نی چونکه ئه‌و رایه‌ی داوانی دوو پیت بۆ یه‌ک ده‌نگ له‌ بیری ده‌چی که هه‌ر به‌ پتی لیکدانه‌وه‌ی خۆی کورته بزوین نیو ده‌نگه و ده‌بوو نیو پیتی پی ره‌وا بیینیت. ئه‌م کورتیی و دریزیه‌ی ده‌نگی واو، به‌ دوا ئه‌ویشدا بی، ناچارم ده‌کات پتر دریزه به‌ موناقه‌شه‌که‌م بده‌م و بلیم ئه‌و که‌سه‌ی ده‌یه‌وی خه‌ریکی ئه‌لقویی و رینووس بی له‌سه‌ریه‌تی شاره‌زای ده‌ستوره بنجیه‌کانی ده‌نگسازی و وشه‌سازی و ریزمان به‌ تیکرای و هی زمانی خۆی به‌ تابه‌تی بی چونکه پیته‌کان یه‌کسه‌ر پئوه‌ندیان به‌ ده‌نگه‌کان و خاسیه‌تی هه‌ریه‌که‌یانوه هه‌یه تیکبه‌ستن و لیک ترازاندنی وشه و ده‌سته‌واژه‌ش پئوه‌ندی به‌ وشه‌سازی و ریزمانه‌وه هه‌یه. ئیمه که ده‌لین واوی دریز دوو هینده‌ی کورته بزوتی بۆره، ده‌بی بزاین کورته بزوتیه‌کان هه‌چیان له‌ شیوه‌ی کورته‌بزوتیدا دریز کردنه‌وه هه‌لناگرن، که دریز بوونه‌وه ده‌گۆرین به‌ بزوتی دریز. هه‌رچی بزوتی ته‌واوه‌ ده‌شی به‌قه‌ده‌ر توانای ئاخپوه‌ر دریز بیته‌وه.

به‌شی هه‌ره‌زۆری کۆنسانته‌کانیش دریز کردنه‌وه هه‌لده‌گرن. ده‌نگه‌کانی «خ، ر، ز، ژ، س، ش، غ، ف، ل، ل، م، ن – ده‌نگی ح، ه» جیی ده‌مه‌ته‌قه‌ن ده‌شی به‌ ئاره‌زۆی ئاخپوه‌ر دریز بیته‌وه. ده‌نگه‌کانی «ب، پ، ت، ج، د، ع، ئ

ک، گ «هیچیان ناشی دریتز بکریتهوه. بهو پینه 14 دهنگی کونسنانت له قابیلیه تی دریتز کردنه و هدا بارته قای بزویته ته و اوه کانن 10 دهنگی کونسنانتیش وه ک کورته بزوین دریتز کردنه وه هه لئاگرن. ئنجا ئه وهی وا ده زانی هه سترکردن به کورت بوونی هه ندی بزوین یه کسه ر دروست بوونی نووسینی دوو واو ئیسپات ده کات هاتوه نیگای خوی له تاکه دهنگی واوی کورت و دریتز قایم کردوه و به لای ئه و راستیه زیده گه و ره و گشتیهی دهنگه کاندانه چوه که قابیلیه تی دریتز بوونه وه هه ر هی ئه لف و واو و یی نییه، بی قابیلیه تی دریتز بوونه وه ش هه ر هی کورته بزوین نییه. له مه وه ده مه وی بلیم دریتزی و کورتی دهنگ ده خلی به سه ر «چه ندایه تی» دهنگه وه نییه هه ر وه ک قه له وی و لاوازیش ئه و ده خله ی نییه.

جا له بهر تیشکی راستیه کانی دهنگ سازیدا رینگه نایینم بو دانانی دوو پیت له بری یه ک دهنگ هه رچی ده بی ئه و دهنگه با بی. له لایه ن دانانی دوو پیت بو دهنگی گوشراویش ده لیم هه رچه ند له کوردیدا دهنگی گوشراو ده گمه نه دیسانه وه ده بی له ریتنوسدا دانی پیدا به پندرئ هه ر نه بی له بهر ئه وهی بتوانین وشه ی بیگانه که گوشینی تیدا بوو به پینه سه ر نووسینی کوردی بی ئه وهی ته له فوزه که ی بگۆرین. من کوردم دیتوه توره بووه له گۆرانی ناوی کوردی که به ریتنوسیکی بیگانه نووسراوه به لام هه ر خوی پی ناخوش بووه گوی بدریته ئه و گوشینه ی که له زمانیکی بیگانه را به هوی نووسینی دوو پیت هینراوته سه ر ریتنوسی کوردی.

که واته ناشی دوو واو له بری تاکه دهنگی واوی تیژی دریتز بنووسری. ده میتیته وه ئه و نیشانه یه که ده خریته سه ری بو جودا کردنه وهی له کورته بزوین. ئایا که شیده بی وه ک که کۆر کاتی خوی پیشیازی کردبوو یا خود شتیکی دیکه بی؟ لیره شدا چ لایه نگیریم نییه بو هه ر نیشانه یه کی په سه ند بکری، ته نانه ت ئه گه ر بو کورته بزویته که ش شتیکی جودا که ره وه په یدا بکری چ ره خنه م نییه به لام ئه وسا لزوم به نیشانه ی واوه که نامینی.

له باره‌ی بزویتی «ی» تیزی دریژه‌وه

به‌شیک له‌وانه‌ی به ریئووسه‌وه خه‌ریکن ده‌لین پیویست نییه ئەم بزویته دریژه له کورته بزویتی ژیر جودا بکریته‌وه. گۆیا ته‌نها له چەند وشه‌یه‌کدا هه‌ست به دریژ بوونه‌وه‌ی بزویته‌که ده‌کری.

ده‌زانم وشه‌هه‌ن، که‌میش نین، وه‌ک «پلینگ، بیست، گولینگ، خرینگه، فریشته، ته‌نیشت...» ده‌شی بزویتی «ی» یان تیدا کورتیش و دریژیش بکریته‌وه به‌لام ده‌بی بزاین ئەمه‌ دیارده‌یه‌کی فۆنه‌تیکیه‌ له‌وه‌وه‌هاتوه‌ که ده‌نگیکی وه‌ستاو که‌وتۆته‌ دوای بزویتی «ی» وه‌ و به‌ دوا ئەو وه‌ستاوه‌شدا ده‌نگی دیکه‌ دین و سه‌رله‌به‌ری وشه‌کان جوړیک دریژی په‌یدا ده‌که‌ن مرؤف‌حه‌ز ده‌کا به‌هۆی کورته‌کرده‌وه‌ی بزویته‌که‌ی «ی» له‌و ناراحه‌تییه‌ ده‌رچی. تۆ بیته‌ ده‌نگه‌ وه‌ستاوه‌کانی دوای «ی» ببزیوه‌ و بلّی «پلینه، بیسو، فریشا، ته‌نیشتی...» ده‌بینی به‌ ده‌ست‌خۆت نییه‌ مه‌یلت بۆ دریژ‌کرده‌وه‌ی ئەو بییه‌ ده‌چی که‌ پیشتر‌حه‌زت ده‌کرد کورتی بکه‌یته‌وه. وشه‌ی وه‌ک «جو‌خین، گزیر، گوزین، سیخۆر، بینین، ته‌نین، شیرازه، شیر، شوتی، ده‌رزی، نازوفیز...» هه‌رچی بییه‌کی تییاندا هه‌یه‌ به‌ ناچاری دریژ ده‌کرینه‌وه‌ مه‌گه‌ر پیاو زۆر له‌ خۆی بکات و به‌ نیازی ده‌سه‌لات تاقیکردنه‌وه‌ لیان کورت بکاته‌وه. تۆ سه‌یری ده‌نگی واویش تا راده‌یه‌ک له‌م‌ خاسیه‌ته‌دا به‌شداره، به‌ نموونه‌ وشه‌ی «کورت، خورت، نورت و نوئ، شوست و شو، پوخت...» له‌وانه‌ن‌حه‌ز له‌ بزویتی واوی تیزی دریژ‌ناکه‌ن.

کورته‌ی‌ قسه‌ ئەوه‌یه‌ که‌ وا‌هه‌بوونی هه‌ردوو ده‌نگی کورت و دریژی بزویتی «ی» له‌ کوردیدا شتیک نییه‌ ده‌مه‌ته‌قه‌ هه‌لب‌گه‌ری، ده‌مینیته‌وه‌ بلّین‌تایا پیویست هه‌یه‌ یا نییه‌ بۆ جودا‌کرده‌وه‌یان له‌ نووسیندا.

بینگومان جوداگردنه وه یان له خویتندنه و هدا له لایهن کورده وه په کی له سه ر
دانانی نیشانه نه که وتوه، ته نانه ت ده توانی واوی کراوه و تیژ و کورتیش له
یه کدی جودا بکاته وه بی ئه وه ی نیشانه یان بو دابندری له وه شدا ههستی
زگماگ به کار ده پیتی به لام دوو خالی گرینگ له و کیشه یه دا هه یه نایی بن
لیو بخری

یه که میان ئه وه یه ئیمه به ته ماین ریتووس و ئه لفوبیتی کوردی به کیشانه و
پیانوه و لیکدانه وه ی زانستکارانه بچه سپینین و له بهر تیشکی مه نتیقدا بریاری
بو بده بن.

دوهمیان ئه وه یه بینگانه له خووه ناتوانی فهرقی خویتندنه وه ی پیتی دریز و
کورت بکات ئه گهر له نووسیندا ریتمای نه کری.

ئنجا ئه گهر بریار درا که به پیتی زانست و مه نتیق ریتمای و فهرقکردنه که
پیویسته، سه رله نوئ ده بی ملکه چ بین بو ئه و بریاره به دیهیه ی که ده لی یه ک
پیت بو یه ک ده نگ دابندری، ئه وه ی راستیش بی مه نعدردنی دوو «ی» له
بری پیتی دریز پیویستتره له مه نعدردنی دوو واو چونکه ته نها له وشه ی وه ک
«کاوووس، تاوووس» دا سی وا به دوا یه کدیدا دین و که چی وا ده بی توشی
وشه ی وه ک «لادییی» دین که به پیتی نووسینی دوو بی له بری پیتی تیژی
دریز چوار بی به دوا یه کدیدا دین، ئنجا ئه گهر «ی» ئیزافه وه یا
وه سفیشان خسته دوا یانه وه ده بنه پینچ بی وه ک «لادییی شاره زوور». له و
ته رزه وشانه وشه ی «سه رجییی، سه ریپییی، هه رمییی، میییینه، گرویییی،
شلوییی» م به بیردا دین. خو و تالع ناوه کانی «شنه روئ، په سوئ، که لوئ،
بیژوئ...» له حالی نیسه تدا پیتی کو تایان ده بیته کورته بزوتی سه ر
(فه تحه ی عه ره بی) ده نا ئه وانیش وه ک «لادییی» چوار بیان به دوا
یه کدیدا فه تار ده کرد به لام ده گو ترئ «په سو هی، که لو هی، بیژو هی»
نه شمبیستوه له گه ل «شنه روئ» دا چ ده کری. جا پیویسته به لای منه وه، به

لاى واقعيشهوه، يىي تىژى دريژ له نووسيندا له كورته بزويى يىي جودا بكريتهوه. ئهوهى كاره كه له بهر مجيژى نووسهري كورددا قورس ده كا شكلى «ى» يه به خوى و دوو نوختهى ژيړيهوه بهو هممو له يه كچوونهى له گهل «ب، پ، ت، ن» ى ناوه راستى وشه. ئه گهر «ى» ش وه ك «و» ويتهى لاتهرىكى هه بوايه به ئاسانى پيى كورت و دريژى ليكتر جودا ده بوونهوه. به هه مه حال «ى» پهل نيشانهى هه فتيكى بچوكى بو داندراره، جا ئه گهر هه شتيكى بچوك بخريته سهر يىي تيزهوه گويا چ ناقولايىك روو ده دا. كاتى خوى كه له ئه نجومه نى كوړ له ريتووسمان ده كولييه وه پيشينازى من ئه وه بوو كه نيشانهى سهر پيته كان بريى يىي له هه فتي بچوك و هه شتى بچوك به لام وا په سهند كرا كه له جياتى نيشانهى «۸» ى بچوك كه شیده بچيته سهر واو و يىي تىژى دريژ.

پيوسته ليره دا شتيك بگوتري له باره ي هه له يه كى بنجى كه له جووته پيى «و، ى» دا كراوه. زور به سهرى دانهرانى ريچكه ي ئه لفويى نوپى كوردى هاتون شكلى «و» ى ساده يان بو واوى كوئسنانت و كورته بزويى بوړ داناوه، شكلى «ى» شيان بو «ى» كوئسنانت و كورته بزويى ژيړ داناوه كه چى ده بوايه ئه م دوو شكله بو واو و يىي كوئسنانت و واو و يىي تىژى دريژ دابندريت چونكه ئه وان دهنگى سهر به خو و ته واون نه ك كورته بزويته كانيان كه ده زانين به عاده ت له كورت كرده وه و ليبرينه وه ي دهنگى بزويى دريژى واو و يىي په يدا ده بن. ئه گهر كاتى خوى چاره ي كورته بزويى بوړ و ژيړ كرابايه وه ك كه به ريكه وت چارى فه تحه كرا ده مايه وه جودا كرده وه ي واو و يىي كراوه له هى تىژ كه به هوى نيشانه ي «۷» ى بچوك جودا كراوه ته وه. هه رچى واو و يىي كوئسنانتن هه له يان تيدايه ناكري. واو و يىي كوئسنانت له سى شوپندا دي ن 1- له سهرتاي وشه دا. 2- له دواى بزويته وه. 3- له پيش بزويته وه. له م سى شوپنده ئيمان نيه بزويى واو و يىي بيت. له م نموونانه ي خواره وه دا ده بي واو و يىيه كان هه ر كوئسنانت بن

وهره، گهوره، سروه، واز، کهوهر.
يار، دايک، مايه، سهيران، گهميه.

وشه‌ی «سروه» بينه و بزويته‌که‌ی کوتايی لى بستينه به ناچارى واوه
کونسنانته‌که ده‌بيته بزويين چونکه کونسنانته‌که‌ی پيش خويه‌وه وه‌ستاوه.
وشه‌ی «گهميه» ش بزوييتى کوتايی لى بستينه بينه کونسنانته‌که‌ی ده‌بيته
بزويين چونکه به دوا کونسنانتي وه‌ستاودا ديت. له‌مه‌وه ده‌رده‌که‌وي واو و يي
کونسنانتي وه‌ستاو به دوا ده‌نگي وه‌ستاودا ده‌بنه بزويين.

ئم رچه پر هه‌له‌يه‌ی له‌يه‌ک چواندنى شکلى کورته بزوييتى «و، ي» له‌گه‌ل
شکلى «و، ي» بزوييتى دريژ وها نه‌قش به‌ستوو بووه تازه به‌که‌س
هه‌لناوه‌شيتته‌وه. له‌به‌ر ئه‌مه هه‌ر ده‌مينيته‌وه نيشانه بو دوو ده‌نگي واو و يي
تيژى دريژ دابندریت، پيشنيازي منيش له‌وه‌دا دانانى نيشانى «۸» ي بچوکه
که برتیه له هه‌لگيرانه‌وه‌ی هفته بچوکه‌که‌ی سه‌ر واو و يي کراوه.

له باره‌ی دالى کلوره‌وه

ئاشکرايه ده‌ربريني ده‌نگي دال به شيوه‌ی کلور کراو له هه‌ندى باردا
تاييه‌تیه‌کی ئاخوتنى سلیمانیه، وه‌ک ده‌شزانين ئه‌و دالانه هه‌ر دالى عاده‌تين
و کلور ده‌کرين نه‌ک دالى وشه‌ی ناسراوى وه‌ک صاده‌که‌ی وشه‌ی «صه‌د»
وا ده‌زانم کيشه‌ی ئه‌م داله به دوا‌که‌وتنى ناوى چونکه له هيچ کوپره
رېگايه‌که‌وه ره‌وا نييه جوړى ده‌ربريني تاييه‌تى ده‌نگ له لايه‌ن به‌شيکی
خه‌لقه‌وه به‌سه‌ر هه‌موو زماندا به‌سه‌پي، ئنجا ره‌نگه زوربه‌ی هه‌ره زوړى
میللت نه‌توانی ده‌نگه‌که به‌و شيوه تاييه‌تیه‌ی ده‌ربري. له‌وه‌ش به‌ولاره، دالى
کلور به يي هه‌لکه‌وت و جيگه‌ی له وشه‌دا شيوه‌گوړى ده‌کات وه‌ک که له
دواى نوونى وه‌ستاودا به‌ره‌و گاف ده‌روات وه‌يا له دواى «ر» دا گوړانى

بەسەردا نايەت وەك «كورد، بەرد، مرد، كردم...». ئىمە كە بزائين لە وشەي «بەغدا، ئەحمەد» دا دالئىكى عادەتى زەق و تەق ھەيە و زوربەي ھەرە زۆرى كورد دەيلئتەو، چۆن دەشى لە نووسيندا پىتى دالەكە بشيوتئين ھەيا بقرتئين ھەر ھەتا ھەلەي تيدا بکەين. پئويستە ئەو دالانە بە عادەتى بنووسرين، خويئندنەوھشيان بدرئتە زەوقى خويئنەر وەك كە دەنووسين «مال، کلاو» خۇشناو و دزەي و رەواندزى و كوييش دەخويئنەو «مار، کراو».

ھەر لەگەل دەنگى کلورى دالدا دەنگى «ت» کلوريش ليدوان ھەلدەگرئ ھەرچەند چ كەسيكيش لە نووسيندا چ نيشانەي بۆ دانەناو، پيشنيازشي نە کردو. باسکردنى تئى کلور جگە لەوھى باسى دياردەبەكى بەرھەستە سوودى بي بايەخکردنى دالى کلوريشي ھەيە چونكە ھەردويان ئاوى يەك سەرچاوى فۇنەتيكين.

ئەوانەي دال لە شوئنى تايبەتيدا کلور دەكەن، لە شوئنى تايبەتيدا «ت» ش کلور دەكەن ھەيا تئى دەبەن ھەيا دەيگۆرن وەك وشەي «مەتبەخ – مطبخ» دەكەن «موبەق». رەنگە چى لە بارەي دەنگى دالەو بەگوتري لە بارەي ئەم دەنگەشەو بەگوتري. ھەردويان دياردەي فۇنەتيكى ناوچەيىن و شيوہ راستى ئەو وشانەي دەنگەکانيان تيدا دەگۆري ئاشکرا و زيندون، ھەنديکيان وشەي بيگانەن و بەشى ھەرەزۆريان کوردين و لە لايەن زوربەي کوردەو بە دروستى دەردەبردري. ديارە بە لاي باوہري منەوہ کلورکردن و گوريى دەنگى «ت» ش ھى بايەخ پيدان نيە لە ريتووسدا. وشەکان وەك بە لاي کوردەوہ راستە و ھەا دەنووسرين خەلقيش بە پئى دەستوورانى دەنگسازى ناوچە ئازادن لە چۆنيەتى خويئندنەوھيان.

كە قسەم ئىستا رووى لە لەھجەي ناوچەيە وا بە باش دەزانم باسى ديفتۆنگەکانى «وى، نگ» بۆ ئيرەکانە پيش بيەخم چونكە ئەوانيش شيوہ دەربريى ناوچەيىن نەك ديفتۆنگى رەسەنى كوردى.

جاری با له پیشه‌وه بزاین دیتۆنگ چیه. دیتۆنگ ئه‌و دهنگه‌ی ئاخاوتنه که تامی دوو دهنگی سه‌ربه‌خوی ئاخاوتنی تیدا بی، به‌لام هیچ کامیکیشیان نییه. له کوردیدا باسی تریتۆنگ نایه‌ته ناوه‌وه چونکه له که‌سی کورد نه‌بیستراوه دهنگی وه‌ها به‌کاربهێنی له ئاخاوتندا تامی سی دهنگی تیدا بی.

مه‌رجی سه‌ره‌تایی و بنجی ئه‌و ته‌رزه دهنگانه‌ش ئه‌وه‌یه که ده‌بی وه‌ک دهنگه‌کانی دیکه له خۆوه هه‌بن نه‌ک به‌ ریکه‌وت له که‌وتنه ته‌نیشت یه‌کتری دوو دهنگ په‌یدا ببن چونکه له‌م حاله‌ته‌دا دهنگه تیکه‌له‌که ده‌بیته دیارده‌ی ده‌ربرینی ناوچه‌یی نه‌ک دهنگی نژادی زمانه‌که. ته‌نانه‌ت وا ده‌بی ئاخپوه‌ری سلیمانی ناوی ولاتی «کویت» ده‌هێننه سه‌ر شیوه‌ی ده‌ربرینی کوردی و کافه‌که وه‌ک کافی ولاغی «کویت» ده‌رده‌برئ، ده‌شلی «مه‌ره‌که‌بی کونک». ئه‌م نموونه‌یه‌م له ده‌ره‌وه‌ی دیارده‌ی دیتۆنگه‌وه هیتا بو ته‌نها مه‌به‌ستی گۆرینی دهنگ به‌ پێی هه‌لکه‌وتی له وشه‌دا. نموونه‌یه‌کی ڕوونکه‌ره‌وه‌ی دیکه‌ی هه‌لکه‌وتی دهنگ له وشه‌دا له زمانی فره‌نسیه‌وه ده‌هینم. دوو وشه‌ی de, le که دیتۆنگیان تیدایه کاتیک که‌وتنه به‌رابری وشه‌یه‌ک که به دهنگی هه‌مزه ده‌ست پنده‌کا دیتۆنگه‌که‌یان تیده‌چی وه‌ک که له جیاتی le ecole ده‌لین l'école و له جیاتی de Artagnan ده‌لین d' Artagnan.

له باره‌ی «وی» وه‌ وه‌ک له وشه‌کانی «خوی، نویژ، توپژ، سوئ، دوپتی» دا به‌ پێی ده‌ربرینی دانیشتوانی سلیمانی و هه‌ندی جیگه‌ی دیکه‌ی کورده‌واری ده‌بیسری. لێره به‌ پیشه‌وه له نووسینی دیکه‌مدا به‌ دریزتی له‌م کیشه‌یه‌م کۆلیوه‌ته‌وه. لێره‌دا ناچارم به‌و به‌لگانه‌دا دیمه‌وه که به‌ پێی رای خۆم گرفته‌که ڕوون ده‌کاته‌وه، که‌م و زۆر به‌لگه‌ی تازه‌ش ده‌خه‌مه به‌ر گویی گۆیدێرانه‌وه، ڕه‌نگه به‌لگه‌ش هه‌بی گلم دا‌بته‌وه بو هه‌لی بیندریزتر و لیکۆلینه‌وه‌ی قوولتر و له‌سه‌ره‌خۆتر...

ئەوئى بەلام وەك بەدئەهە وائە ئەوئە كە دئفتۇنگى «وئ» لە راستئدا
 دئفتۇنگ نئئە بەلكوو وائى كۇنساننت و بزوئئى «ئ»ى كراوئە و بەشى
 ھەرە زۇرى كورد بە و جۇرەى دەرەبەرن كە لە كۇنەوہ گوتراوہ و نووسراوئشە
 بەلام بەشئك لە دانئشئوانئ ھەندئ ناوچەى كورد لە شئوہى دئفتۇنگ
 دەرئدەبەرن، واتە دئفتۇنگە كە ھى زمانئ كوردئ بەرفرەوان و رەسەن نئئە.
 لەم جۇرە دەرەبەرنە ناوچەئئە دئفتۇنگى دئكە ھەئە كە سەرئجئ نووسەرانئ
 رانە كئشاوہ و نەبووہ بە جئئ پەرس و لئكۇلئئەوہش. ئە كئك لەمانە دئفتۇنگى
 لامئ قەلەوئى بلە كە برئئئئە لە تئكەل بوونئ دوو دەنگئ «ر»ى لاواز و لامئ
 قەلەو. ئەم دئفتۇنگە لە لائئكەوہ خۇى رەسەن دەنوئئئى چونكە ھەلكەوت
 پەئدائ ناكات، لە چەند لائئكئشەوہ نارەسەئائەئى و نادروستئ خۇى بە
 دەستەوہ دەدات، ئە كئان لەوہدا كە ئەوئش وەك لامئ قەلەو وشەئى
 ەرەئئش دەگرئتەوہ نەك ھەر كوردئ وەك «حەلل، مال، كامل».
 دوہمئان لەوہدا كە ئەگەر ئاخئوہر لە مندائئئەوہ فئرى نەئئ بە گەورەئئ بۇئ
 رام نائئ، بە پئچەوانەئى لامئ قەلەو كە ھەموو كورد بگرە زۇرئئەئى ئادەمئزاد
 دەتوانن فئرى بن. دئارە كە دەنگئك لەوانە نەئئ مئللەتەكەئى فئرى بئت ھئ
 ئەو مئللەتە بە تئكرائئ نئئە. سئئەمئان لەوہدا كە ئەم دەنگە زئدە لە ھەموو
 كۇنسانئئك گۇشئن ھەلئناگرئ. سەرەرئى ئەم لائەئانە ئەوئش وەك لامئ
 قەلەو ئائەتە بەرئئى وشەوہ. ئنجا كە ئەم ھەموو گرفتانە بئئە بەر دەنگئك
 دئارە مافئ نامئئئى لەوہدا كە بئئئ تائبەئى بۇ دابندرئى وەئە بەسەر ھەموو
 مئللەتدە بسەپئندرئى.

ئئستا با بزائئن بە چدا معلوم دەكرئ كە دئفتۇنگى «وئ» ش رەسەن نئئە
 بەلكوو وائ و بئئە عادەتئەكەئە لئرە و لەوئ شئوہى دئفتۇنگى پەئدا كردوہ.

ئەكەم لە كۇنەوہ وشەكان بە دوو پئئئ تەووائى وائ و بئ نووسراون و بە پئئ
 بە دوا ئەكتردا ھاتئئشئان لە نووسئندا گوتراون و خوئندراونەتەوہ. وشەئى
 «نوئز، درئز» ھەردووئان وەك ئەكدى نووسراون، ئەوسا نئشانەش نەبوو

لهسه ر «ی» که دابندری و به سهلیقه دهخویندراپهوه «نویژ، دریز» نهک
«نویژ، دریز». بیگومان ئه گهر دلنیا نه بانایه له راستی وشه که گرفتیکیان
دههاته بهر و لپی دوودل دهبوون وه یاخود دهیاننوسی «نیوژ، دیونی»
ههروهک ههندی که مزان ههن دهلین «سیور» له بری «سویر».

دووم له شیعی شاعیره کانی باباندا ئهم وشانه که هاتبن وهک که
نووسراون خویندراونه ته وه. به نمونه نالی دهلی

ههر جوگه و جینگایه که وا سور و سویر بی
جیی جوششی گریانی منه خوئی نه رزاوه

وشهی «سویر» ئه گهر ديفتونگ بی کیشی شیعره که تیک دهچی. ههر نالی
له بهیتیکی دیکه دا دهلی

بولبول که گهرمی نه غمیه ئاگر ده کاته وه
غونچه حهزینه جهرگ و دلی بو ده کا توی

لیره شدا ئه گهر وشهی «توی» ديفتونگی تیدا بایه ههم کیشی بهیته که تیک
دهچوو ههم قافیه شی دهگورا چونکه وشه که هاوقافیهی «هوردوی، نادوی» یه.
جاریکیان له کوبوونه وهی لیژنه یه کی کوری زانیاری کورد ئهم پرسیاره لپی
کولرایه وه یه کیک له ئه ندامانی ئه وسای لیژنه که و ئیستا که یه دهسته ی
کوردی که مهیلی به لای ديفتونگدا دهچوو به بیستنی ئهم جوهره نمونانه
سهلماندی که وشه کان واو و بییان تیدایه نهک ديفتونگ، ههر ئهمه یشه
گیانی زانسته پهره ر که سه ریچی له ئاست راستیدا ناکات.

سییه م به شی ههره زوری کورد لهو وشانه دا واو و بی دهرده بری و ديفتونگه که
به زمانیدا ناهیننی و پیشی ناکری دهری بری ههر ئهمیش ریک دیت له گهل
نه بوونی ديفتونگ لهو وشانه دا وهک که له شیعریشدا ديفتونگیان تیدا نه بوو.

چوارەم ئەم ديفتۆنگە تەنھا لە بەشیکى وشەى وههادا خۆى بەسەر شىوه ئاخاوتنى هەندى ناوچەدا دابريوه، هەرچى فيعله واو و يئيه كەى وهك خۆى دەمىتتەوه. دەلین «دەدوئى، دەروئى، دەئاخىوئى، دەسوئى...». رەنگە هۆيه كى پەيدا نەبوونى ديفتۆنگ لەو فيعلانەدا ئەوه بى «ئى» كەيان لە ئەلفهوه هاتوه چونكە چاوگ و رابردوويان «دوان - دوا، روان - روا، ئاخاوتن - ئاخاوتى، سوان - سوا» يە. وهياخود زيادييه كى گەردانە لە فيعلى تىپەردا بە دوا كەسى سىيه مى تاكدا ديت وهك «دەئەنگىوئى، دەبزوئى، دەئاخىوئى». ئەم فيعلانە كە درانە كەسى يە كەمى تاك و دوهمى كو و سىيه مى كو «ئى» كەى كۆتايان هەر پەيدا نىيه هەتا خەيال بو ديفتۆنگ بروت، دەلى «من دەئەنگىوم، ئىوه دەبزوئى، ئەوان دەئاخىون». لە كەسى يە كەمى كو و دووهمى تاكدا يئى تىژ نەك كراوه بە دوا واوه كەدا ديت كە ئىتر ناشى ديفتۆنگە كە خو بسە پىنى. هۆيه كى دىكەى زىدە بنجى هەيه نايەلى ديفتۆنگە كە لەو تەرزە فيعلانەدا دەر كەوئى. سەرنج بگرە دەبينت كە دەلى «دەئاخىوئى، دەئەنگىوئى، دەبزوئى...» بزوينى «ئى» كى كراوه دەكەويتە پىش «وئى» وه ئنجا كە ئەم دوو دەنگەى «وئى» يە بكرىتە ديفتۆنگ دەبنە يەك دەنگى بزوين، بەم جورە بزوين دەكەويتە پاش بزوين دەشزانين ئىمکان نىيه بزوين سواری بزوين بى لە بۆيه بە ناچارى وشەكان لەسەر دەقى خويان دەمىننەوه و هەموو كورد يەك جورىان دەر دەبرن.

وشە هەن، ناو و ئاوه لئاو جارى ديفتۆنگە كەيان تىدا دەر نەكەوتوه وهك «بلوئىر، زەنوئىر». وا پى دەچى تەمەنى ئەم ديفتۆنگە لەو شىوه ئاخاوتنەدا زور درىژ نەبى بۆيه ئەو وشانەى بە نوئىي دەكەونە بەر گوئى دانىشتوانى ئەو ناوچانە بەهۆى تازەبى راهاتنى خەلقە كە بەو ديفتۆنگە وهك خويان دەمىننەوه. بەلگە يە كى دىكەى تازەبى ئەم ديفتۆنگە لەوهدا پەيدا يە كە ئەو كۆمەلە ناوهى «عەلەم» كى «شەروئى، كەلوئى، پەسوئى، بىزوئى» ش بى ديفتۆنگ بە دەقى خويان لە سلىمانى و ناوچەكانى دىكەدا دەگوترىن. ئەم بەلگە يە كە بەراورد بكرى لە گەل گۆربىنى دەنگى كافى «كوئىت» بو كافە كلۆرە كەى كوردى

باشتر نوئ بوونی ديفتۆنگه که ئيسپات ده کا چونکه رهسەنايه تي و کۆنايه تي کافي کلۆر له کوردیدا خۆی بهسەر وشەي بيگانه شدا سه پاندوه که چي تازه يي ديفتۆنگه که وای لي کردوه به به شيکی که می وشەي کوردی بویرئ، چ جایی بيگانه.

ئەم دريژەيه م به به لگه ي چوارەم دا هەر له بهر ئەوه ي بۆ بيسەر و خويته ري کوردی روون بکه مەوه که چۆن برياري چۆنيه تي دەربريني دەنگ له ريزمان و فۆنه تیک و وشە سازيه وه له خۆوه دەرده چي بي ئەوه ي ئاخيوهر ههستي شي پي بکات، نه خو وا دەزانم سي به لگه ي سه رووتر به سن به ئيسپات گه ياندني رهسەن نه بوونی ئەو ديفتۆنگه.

با لي ره دا له جياتي ئەو که سانه ي سوورن له سەر ديفتۆنگه که به لگه به يئمه وه و وه راميان بده مەوه.

رهنگه به لگه ي يه که م ئەوه بي که ديفتۆنگه که هه يه و ئينکار ناکري. له وه رامی ئەوه دا ده ليم

1- هيزی ئەم به لگه يه هەر هينده ي به لگه ي ئەوانه يه که له ئاخاوتندا ئەو واو و بيپانه بي ديفتۆنگ دەرده برن. جا ئەگەر خاوهن ديفتۆنگه که بلي من چ بکه م له وه دا که ديفتۆنگه که لای من هه يه، ئەوي ديشيان ده لي من چ بکه م ديفتۆنگ لای من نييه.

2- ژماره ي ئاخيوه ري بي ديفتۆنگ شه ش هفت هينده ي ژماره ي ئاخيوه ري به ديفتۆنگ ده ييت. بهو بيپه به لگه ي لايه ني نه بوون چەندين جار به سەر به لگه ي لايه ني بووندا راده سکی.

3- ديفتۆنگي لامی قه له وي بليش هه يه به لام هه بوونه که ي نه بوته بنوس بۆ سه پاندني به سەر نووسيندا، بگره هەر قسه شي ليوه نه کراوه.

رهنگه به لگه‌ی دوه‌میش ئه‌وه‌بێ بگوتری چونکه دیفتونگه که له له‌هجه‌ی سلیمانیدا هه‌یه‌ ئه‌و له‌هجه‌یه‌ش بنه‌مای زمانی ئه‌ده‌بی کوردیه‌ پێویسته‌ دانی پێدا به‌پێندری و له‌ ریتووسدا جیی بو بکریته‌وه‌. له‌ ئاست ئه‌م به‌لگه‌یه‌شدا وه‌رام هه‌ن

1- له‌هجه‌ی سلیمانی که جیی خۆیه‌تی بێته‌ بنه‌مای نووسینی ئه‌ده‌بی کوردی ئه‌وه‌نده‌ لایه‌نی به‌هیز و جوان و راست و ره‌سه‌نی تێدا هه‌یه‌ که پێویستی به‌ سه‌پاندنی شتی ناره‌سه‌ن نه‌بێت. خزمه‌تی شیوه‌ نووسینی ئه‌ده‌بی و شیوه‌ی ئاخاوتنی سلیمانی خۆیشی له‌وه‌دایه‌ که هه‌ر وشه‌ و ته‌عبیر و دارشتنیکی کوردی له‌ ره‌سه‌نایه‌تی و راست بووندا به‌سه‌ر هی دیکه‌دا که‌وته‌وه‌ ئه‌ویان قبوول بکری نه‌ک جوانی و ئاورینگی له‌هجه‌ی بنه‌مای ئه‌ده‌بی شه‌فاعه‌ت بکه‌ن بو ئه‌و به‌کاره‌یتانه‌ی نادروستن و له‌گه‌ڵ خۆیدا به‌سه‌ر هه‌موو زمانه‌که‌یاندا بسه‌پینی.

2- له‌ زمانی فره‌نسه‌یی، که شیوه‌ ئاخاوتنی شاری پاریس بوته‌ بنه‌مای شیوه‌ ئه‌ده‌بیه‌که‌ی نه‌هاتوون شکلی پیتی «ر» بگۆرن به‌و «غ»ه‌ی که پاریسیه‌کان له‌ جیی «ر»ی داده‌نین. ئاخپوه‌ری پاریس «ر»ه‌که‌ ده‌نوووسیته‌ و به‌ غه‌ینی ده‌خویتیته‌وه‌، ئاخپوه‌ری سلیمانیش وه‌ک هی پاریس ده‌توانی وشه‌کان به‌ راستی بنوووسیته‌ و له‌ خویندنه‌وه‌شدا به‌ پنی راهاتنی خوی ده‌ریانبهریته‌، هه‌روه‌ک کۆیه‌ و خۆشناو و دزه‌یی لامی قه‌له‌و و به‌ «ل» ده‌نوووسن و له‌ ئاخاوتندا ده‌یانکه‌نه‌ ریی لاواز.

3- گرفت و ره‌خنه‌ هه‌ر له‌ دیفتونگدا نییه‌، شیوه‌ ئاخاوتنی سلیمانی، وه‌ک هه‌موو شیوه‌یه‌کی پیشکه‌وتووی ئه‌م جیهانه‌ که به‌ جوړیکی خۆرسک و بی مامۆستا به‌سه‌ر زمانی دانیشتوه‌کانیدا هاتوه‌ به‌ پنی بریاری واقع‌تابیه‌تی وه‌های تێدا په‌یدا بووه‌ که له‌ ئه‌سلی زمانه‌که‌دا نییه‌، ناوناوه‌ هه‌له‌شی تیکه‌وتوه‌. به‌ نمونه‌ که ده‌گوتری «بیره‌وه‌وانی، له‌ ماله‌وه‌وانی» هیچ کوردیکی

دەرەوہی سلیمانی بہ بیریدا نایەت لە لای خۆیەوہ شتی وەھا بلی وەیا بنووسی، سالیهای سالیسی بەسەردا تیندەپەری بەر لەوہی بزانی ئەم «وانی» یە بە دوا کام وشەدا دیت. «ر»ەکە ی «بچۆرەوہ»ش کہ لە جیاتی «بچۆوہ» بە کار دیت، ئەویش بۆ کوردی دەرەوہی سلیمانی لەمپەریکی ئاخوتن و نووسینە، ئنجا لزومیشی نییە، کەسیش نازانی لە کوپۆہ ئەم «ر»ە پەریوہتەوہ بۆ ناو ئەم ریزە فەرمانە ی کار.

لە ئاخوتنی سلیمانیدا لایەنی دیکەش ھەن کہ لیرەدا جیی باسکردنیان نایتەوہ پتویست دەکا نووسەران و زمانناسان بۆیان کۆبنەوہ و دەستیشانیان بکەن و چی ھەلە ی تییاندایە راستیان بکەنەوہ وەک کہ دەگوتری «تیا یا - لەبری تیدا» وەیا «یەت - لەبری دیت، دەھیت» و ھی تریش.

شیوہ ئاخوتنی پینشکەوتوو لە ھەر زمانیکدا بی ناشی ناتەواویەکانی خۆی بەسەر شیوہ نووسینی ئەدەبیدا بسەپینی. بە نمونە، ئەگەر شیوہی ئاخوتنی تەھران بیەوی بییتە زمانی نووسین و ئەدەب ھەموو تاروپی زمانی یەگرتووی فارسی لەبەریەک ھەلدەوہشینی، جا ئەگەر کوردیش وەک فارسی دەقی کۆننە ی ئاخوتنی مابایەوہ بۆ ئیمرو دەماندیت ھەموو شیوہ جوداکانی ئیستاکی ئاخوتنی کوردی بەقەدەر دوور کەوتنەوہی ئاخوتنی تەھران لە زمانە نژادیە پاراستراوہکە ی فارسی، لەھجە کوردییەکانیش لەو زمانە رەسەنە نژادییە دوور کەوتنەتەوہ. عەیبی لەھجەکانی کوردی بەوہ داپۆشراوہ کہ شیوہی ئەسلە کوردییەکە ی بەر لە دابەش بوونی بەسەر ئەو ھەموو لەھجە یەدا لە کۆنەوہ تۆمار نەکراوہ. ئنجا کہ ئیمە نەتوانین ھەموو گۆرانە بەرەو شیواویەکە ی لەھجە یەک بیەینەوہ بۆ سەرچاوہ دیرینە راست و دروستەکە ی ئەوہندەمان ھەر بۆ دەمینیتەوہ کہ ھەلە ی زەق و زۆپ بیینن ھەر نەبی لە رینی بەراوردکردنی ناوخیی کوردی و بەراوردکردنی لەھجە جوداکانی لەگەڵ ئەو زمانانە ی خزمایەتیان بە کوردییەوہ ھە یە. بە ھەمە

حال که ویسترا به کارهیتانی نارِه‌وای له هجهیه ک بهسه ره هه‌موو زمانه که دا بسه‌پی خه‌لق لیی درِدوَنگ ده‌بی.

هه ره له کولانه‌یه‌وه سه‌یریکی دِفتوَنگی «نگ» ده‌که‌م. وه ک له خووه دِیاره هاتنی نوونی وه‌ستاو له به‌رایی ده‌نگی گافدا دِیارده‌یه‌کی ئاساییه به‌قه‌ده‌ره هاتنی نوون له پیش کاف وه‌یا تی - دا. ئەمه راس‌تییه که هیج ده‌مه‌ته‌قه هه‌لناگرئ، له‌وه به‌ولاره پرسیار هه‌لده‌ستی که ئە‌گه‌ر به‌شیکی کورد‌زمان له در‌اوس‌تییه‌تی دوو ده‌نگدا دِفتوَنگی در‌وست کرد هه‌موو کورد‌زمان چی بکا؟ زمانه ئە‌ده‌بییه‌که‌ی چوَنی مه‌مه‌ت له‌گه‌لدا بکا؟ ریت‌نوس و ئە‌لفو‌بی له ئاستیدا چ هه‌لو‌ه‌ستیکی هه‌بی؟

ئیمه ئە‌گه‌ر نه‌مان‌زانیایه دِفتوَنگه‌که له چیه‌وه هاتوه رِی تیده‌چوو له‌وه بکو‌لر‌یت‌ه‌وه ئایا ناوچه‌یه‌یه یا نزادی، تا ئە‌گه‌ر نزادی بیت نیشانه وه‌یا پیتی بو دان‌بندری. به‌لام هه‌موومان ده‌زانین نوون‌یکی بی ده‌مه‌ته‌قه‌ی وه‌ستاو ده‌که‌وه‌یت‌ه به‌رایی گافیکی بی ده‌مه‌ته‌قه‌وه و له له‌هجه‌ی سلیمانی و ناوچه‌یه‌کی ته‌سکدا منگه و «غنه»‌یه‌ک له نیوان دوو ده‌نگه‌که‌دا په‌یدا ده‌بی که زه‌حمه‌ته له زار و زمانی دان‌یش‌تووی غه‌یری ئە‌وه ناوچه‌یه ده‌ریت، ته‌نانه‌ت ره‌نگه به‌ ده‌رس دان‌یش فیری نه‌بن. جا که حال ئە‌مه بی چیمان له پیشدا ده‌بی مه‌گه‌ر ئە‌وه‌ی که نوون و گافه‌که وه‌ک هه‌ن بیان‌وو‌سین و خه‌لق‌یش به‌ پیتی راهاتنی زمانیان بیان‌خو‌یتنه‌وه، ئە‌ه‌وساش هه‌موومان له‌یه‌ک‌دی رازی ده‌بین چونکه وشه‌کان به در‌وستی ده‌پاری‌زین و نا‌ساره‌زای ئە‌وه دِفتوَنگه‌ش ناچار نا‌کری به‌ گو‌تنه‌وه‌ی شتیک که له وزه‌یدا نییه.

ئه‌مه‌ی گوتم بو خو‌ی به‌سه بو ره‌واندنه‌وه‌ی گرفته‌که و وه‌رامی پرسیاره‌که چونکه شتیک وه‌ک به‌دی‌هیه‌ وایه چه‌ند راستی دیکه‌ی زور به‌هیز له لاوه دین و پشتگیری له‌و رایه‌ ده‌که‌ن.

راستی یه کهم ئه وه یه که دهنگی نوون له له هجهی سلیمانیدا له بهرای دهنگی دالیشدا منگه و غوننه پهیدا ده کات، ده بربرینه کهشی زهحه تتره له منگه ی نیوان نوون و گاف، بهو پینه ده بی خه ریکی چاره سه رکردنی ئه و گرفته ش بین تا ئه گهر بریار درا منگه که به سه ر نووسیندا به سه پی خه ریک بین ماموستا بدۆزینه وه بو راهینانی هه موو کورد له و ده بربرینه یه کجار تایبه تی و ئه سته مه. هه لبه ت که پیتیکی که س نه دیتوو و نه بیستوو دابهینین له بری «نگ» و «ند» که وا نه نوون بیت و نه گاف و نه دال ده بی له و ته رزه وشانه دا راستیه ره سه ن و دروسته کانیش بکوژین و له بیر خه لقیان بهینه وه. ده مه وئ له خوُم بیرسم ئایا ئه مه چاره سه رکردنه یا خود شه ر پینفرۆشتنه؟

راستی دووم ئه وه یه که منگه و غهنه که له حاله تی وه ستان له سه ر گاف و داله که به ئاشکرای په یدا یه، که هاتیت بزویتت به دوادا هینان ده چنه باریکی دیکه له زور وشه شدا هه ر به جارئ ده بنه نوون و گاف و دالی عاده تی وه ک «به ندهر، سه نگه ر، چه نداوه کوو، کوندی له سه ر سندی، شه نگه بی، رهند...».

راستی سینه م ئه وه یه که هه ندئ جار له زاری سلیمانیدا دهنگی دالی دوای نوون ده کریته گافی بیفیل وه ک «ئه فهنگی، مه نگ، تونگ، ده ربه نگ...» ئایا له گه ل ئه مانه دا چی بکه یین؟

راستی چواره م ئه وه یه که دیارده ی فۆنه تیکی ئه و تویی له زور حاله تی دیکه دا ده رده که وئ بی ئه وه ی نون و گاف وه یا نوون و دال له به یندا بی وه ک که نوونی وه ستاو ده که ویته پیش دهنگی «بی» ده بیته میم. به نموونه «عه مبار، شه مبه، په مبه، عه مبه ر، قه مبه ر...» له بری «عه نبار، شه نبه، په نبه، عه نبه ر، قه نبه ر...» وشه ی «به رانه ر» که بوته «به رامبه ر» له ریژه ی «سه رانه س، ده ورانده ور» ه و نوونه که ی له نووسیندا به هه له ده کریته میم. نوونی پیش دهنگی «پ» ش هه ر ده بیته وه میم. له به رای دهنگی «ف» شه وه چه ز ده کا

بەرەو مېم بېچىتەوۋە ۋەك لە عەرەبىدا وشەى «ىنفى» لە «ىمفى» نىزىك دەبىتتەو، تەنانت دوو دەنگى «ف، ث» كە لە بىستندا زەحمەت جودا دەكرىتەوۋە ھەر كە دەنگى نوونيان لە پىشەوۋە ھات بە تەواوى لە يەكدى دەترازىن ۋەك «ىنثر، ىنفر» چونكە نوونى پىش دەنگى «ث» ۋەك خۇى دەمىنېتتەو ھى پىش فېيەكەش لە مېم دەچى. لامى ۋەستاو لە بەرايى تىى قەلەو دەبىت و تىيەكەش دەبىتە «ط» ۋەك «گالتە، خلتە، قەلتارە...» وشەى «كلتور – بە واتاى كلدان» ئەو گۆرىنەى تىدا نىيە چونكە لە دوو وشەى «كل» و «تور» پىك ھاتوۋە. كاف و گاف كە بزوتى «ى، ئ» ۋەيا «وى، وى» يان بە دوادا ھات دەنگيان دەگۆرى. تىكرائى ئەم گۆرانانە دياردەى دەنگسازىن و دەخلىان بەسەر رىتووسەوۋە نىيە.

باوهرم ھەيە، ئەوانەى گوتمن بەس بن بۆ ۋەرام دانەوۋەى پىسىار لە گىرتى دىفتونگى «وئ، نگ». بەلام ماوۋتەوۋە بلىم لە زارى كرمانجى سەرودا دىفتونگى ئەو دەنگەى كە لە تىكەل بوونى واوى درىژ و ىيى درىژ پەيدا دەبى دىفتونگىكى رەسەن و بنجىيە لەو رۋەوۋە كە دىفتونگە كە لە وشەى مەلومدا دەرەكەوئ و بەردەوامىشە ۋەكوو ھەر دەنگىكى دىكەى سەربەخۆى ئاخوتن، جا ئەگەر يەككىك لەھجەكە نەزانى و وشەكان نەناسى ناتوانى لە رىي دەستووراتى دەنگسازىيەوۋە دىفتونگە كە بناسىتەوۋە ۋەك كە لووس بوونى كاف و گافى پىش «ى» ۋەيا منگەى نوونى پىش گاف بە سەلىقە دەزانى. كاتى خۇى ئەنجومەنى كۆرى زانىارى كورد بە بىرىدا نەھات پىت بۆ ئەم دىفتونگە راستىنەيە دابنى تاكوو لە خوئندەوۋە و نووسىنى ئەو وشانەى دىفتونگە كە يان تىدايە ھەلە نەكرى. بىگومان دەبى چارەسەرى ئەم گىرتەش بگرى.

ب- بۆ تىگەيشتن لە مەبەستى ئەو پىسىارە گەرەمەوۋە لاي بەرپىسەكانى ئەم كۆرە چونكە لە ئاست ئەم پىسىارەدا بىر بۆ چەند لايەك دەروات ۋەك دەنگى «ض، ص، ط، ظ...» كە لە كوردىدا نىن و ناواناۋەش كارمان پىيان

دەبىي ھەر نەبىي لەو دەمەى كە لە نووسىنى كوردىدا ئىشارە بۇ ئەو دەنگانە
وھيا دەنگى دىكەى بىگانە دەكەين... بىر بۇ ئەو دەنگانەش دەروا كە پىيان
ناگوترى دەنگى زمانى وھك فىكە و مرخەى مرؤف و كىفەى مار و ورشەى
با... بىرم بۇ ئەو دىفتۇنگەى زارى كرمانجى سەروش چوو كە دەمزانى بە
بىراندا ناىت... لە وھرامدا پىيان گوتە مەبەست ئەو دەنگەى كە لە عەرەبىدا
پىي دەلەين «كسرة مختلصة» وھك دەنگى دواى دەنگى «ج» لە وشەى
«پنچك» -دا.

بەر لە ئىستاكە لەم دەنگە دواوم و لە سەرىم نووسىو، رەنگە لەم رۆژەى 8-
3-1980 تا دەمى بەستنى كۆرى گىروگرفتەكان گوتارى دىكەشم لە بارەى
ئەم دەنگەو دەرىجىت، ئىتر نازانم ئايا مافى سىبارە كەدەنەو دەمىنى؟ لە
گوتارى «فۆنەتىك چىمان بۇ بكا؟» كە لە بەشى يەكەمى بەرگى سىيەمى
گۆتارى كۆرى زانىارى كورد - سالى 1975 - دا بلاوبۆتەو لە گەلىك
سەروبەرى دياردەى ئەم دەنگە بىھىزە دواوم، ئەوەى بىەوى دەتوانى بۇ ئەو
گوتارە بگەرىتەو و بىروباوهرى منى تىدا بخوئىتەو. لىرەدا زۆر بە كورتى
لەبارەى دەنگەكەو دەدوئىم.

بەر لە ھەموو شتىك دەلەيم من ئەم دەنگە بە بزوين دانانيم و ھەمىشە پىم
گوتوو قورسكردن چونكە لە دربرىندا مەبەست بزاونتى دەنگى پىش خوى
نىيە بەلكوو مەبەست ئىمكان بوونى دەربرىنى دەنگەكەى. ئەمە لە سەرىكەو،
لە سەرىكى دىكەشەو ئەو قورسكردنە بەشىكى بنجى و ھەمىشەى وشە
نىيە، چونكە كە بارى دەربرىنى وشە گۆرا قورسكردنە كە ھەلدەستى و
دەچىتەو. ھەرەك بەشىكى تاكە وشە نىيە لىكنەرى دوو وشەش نىيە كە لە
دراوسىيەتپان قورسكردنە كە دەبىتە كارىكى ناچارى.

بەلگەى ئەوەى كە بەشى بنجى و ھەمىشەى وشە نىيە لەم نمونانەدا دىتە
بەرچاو. وشەى «شىلم» قورسكردنى تىدا دەكەوتە سەر دەنگى «ل». كە

هاتیت و میمه کهت بزوات و گوت «شیلمه که» قورسای سهر لامه که نه‌ما.
هه‌روه‌هاش که ده‌لیی «گه‌نم» - گه‌نمه که، به‌فر - به‌فرۆ که، قه‌سر -
قه‌سرین» قورسای نوونی گه‌نم و فیی به‌فر و سینی قه‌سر ده‌ره‌ویتته‌وه.

به‌لگه‌ی ته‌وه‌ی که لیکنه‌ریش نییه له‌م نموونانه‌وه ده‌رده‌که‌وئ: که ده‌لیی
«دلّم» قورسای ده‌چیتته سهر لامی قه‌له‌وی وشه‌ی «دلّ». که گوت
«دلّمان» وه‌یا «گوناهی دلّمه» قورساییه که ده‌پووچیتته‌وه.

چاوگی به‌ستن، کردن، قورسای له‌سهر ده‌نگی پیش نوونی چاوگی هه‌ردوو
وشه‌دا هه‌یه به‌لام که گوت «به‌ستنه‌وه، کردمانه‌وه» ده‌توانی قورساییه که
تیبه‌یت ده‌شتوانی بیهیلّیتته‌وه.

راستییه که‌ی ئەم قورسکردنه ناچاریه کی فۆنه‌تیکیه له کاتی پیوستدا بۆ
ده‌برینی وشه په‌یدا ده‌بی، ناوناوه‌ش به‌ نیازی ته‌ئکید، که هه‌ر ده‌کاته‌وه
پیوستی، ده‌خړتته سهر ده‌نگیکی وشه وه‌یا نیوان دوو وشه، هه‌ر که
پیوستییه که‌ش نه‌ما قورسکردنه که له خۆوه بزر ده‌بی. وردبوونه‌وه له تایبه‌تی
ده‌نگه‌کانی کوردی ده‌ری ده‌خا که ئەم ده‌نگه له رووی بوون و نه‌بوونه‌وه سێ
پله‌ی هه‌یه. پله‌ی یه‌که‌م ته‌وه‌یه که له هه‌ندێ حاله‌تدا هه‌ر ده‌بی هه‌بی
وه‌ک له وشه‌ی «شیلّم، گه‌نم، به‌فر، که‌سر، سه‌پک...» دا قورسکردنی
ده‌نگه‌کانی «ل، ن، ف، س، پ» ناچاریه، تا بزوتتیک دیت و قورساییه که
هه‌لده‌گرئ. پله‌ی دوهم ته‌وه‌یه که له هه‌ندێ باردا ده‌شی قورسکردنه که
هه‌بی و ده‌شی نه‌شبی وه‌ک له وشه‌ی «ده‌نک، مه‌رج، سه‌خت، که‌شک...» دا
ده‌شی ده‌نگه‌کانی «ن، ر، خ، ش» قورس بکرین و نه‌شکرین. پله‌ی سێه‌م
ته‌وه‌یه که ده‌نگی «ر» له پیش «د، ت» دا قورسکردن هه‌لناگرئ.
هه‌روه‌هاش ده‌نگی «ن» له پیش «د، گ» و ده‌نگی «س، ش» له پیش
«ت» دا...

ئەمانە راستى و تايبەتى ھەندىك لە دەستوورە كانى فۆنەتىكى كوردىيە، درىژەشيان لىرەدا جىي نايىتەوھە. قورسكردنى دەنگىش لە وشە وەيا لە نىوان دوو وشەدا دەكەوئىتە بەر حوكمى ئەو دەستوورە فۆنەتىكىيانە. لەمەوھە و لە گەلىك لىكدانەوھەى دىكەش دەردەكەوئى كە ئەم قورسكردنە بەشى بنجى ئاخاوتن نىيە، بوون و نەبوونىشى لە وشەدا بەندە بە جىگەى وشە وەيا جوورى دەربرىنى لە ئاخاوتندا، دۆزىنەوھەى ئەو جىگە و جوۆرەش كارى سەلىقەيە. لەبەر ئەمە وا دەزانم پىويست نىيە دياردەكە بە گرفتى رىنووس لە قەلەم بدريت بە تايبەتى كە نووسىنمان بەو پىتانه بى وا لە باودان.

پىت و ئەو قورسكردنە بەسەر نووسىندا بسەپى زوربەى وشە كانمان دوو جوور نووسىيان دەپى، يە كيان بە قورسكردن ئەو دىكەشيان بى ئەو. بە نمونە كە وشەى «شىلم» ت نووسى دەپى قورسايى بدەيتە لامەكە. كە گوتت «شىلم كرى» قورسايىيە كە دەچىتە سەر ميمى شىلم. كە گوتت «شىلمتان كرى» قورسايىيە كە دەگەرىتەوھە بۆ لامەكە. ديسانەوھە كە گوتت «شىلم كرى» رىت ھەيە لامەكەش و ميمەكەش بە يەكەوھە قورس بكەيت بەلام كە گوتت «شىلمتان كرى» تەنھا لامەكە قورسايى ھەلدەگرى. بە ھەمە حال ھەستكردن بەو تەرزە ھاتوچۆبەى قورسكردنەكە لە ھىچ مامۇستا و دەرسدەرىكەوھە وەرناگىرى. ھەستىكى زگماكە، وەيا ھەرنەبى فرچكگرتىكى مندالىيە بە زمانى داىكزاوھ. لىكۆلئىنەوھەى ئەم گرفته لەگەل پىتى عەرەبىدا، لە سەرەتاوھ، بى جىيە، كاتىك باس لە ئەلفوبىي لائىنى كرا دەشى تۆزىنەوھە لە چۆنەتى نووسىنى وشە و رستەى كوردى بە پىتى لائىنى بكرى.

ج- پلەى دەنگە بزويئە كان

بزويئە دوو جوورى بنجى ھەيە

1- بزويئە درىژ.

2- کورته بزویڼ.

له کوردیدا بزویڼی ديفتونگ که هه بی له جوړی دريژدا پهيدا دهی. به لای منهوه ديفتونگ هیندهی بزویڼه کانی دیکه بنجی نییه چونکه له ټیکه ل بوونی دوو دهنگ پینک دیت، وهک موتوربهی که له سهر ره گی خووی شین نابی. چی لهم بندهشدا به گرفت داندراوه تنها له بارهی «و، ی» وهیه، ههرچی ټهلف و ديفتونگه جی لیدوان نین.

ټهوهی راستی بی دهوو ټم گرفتهش ههر بخریتهوه ژیر بهندی «أ» خالی یه کهم که له پیتی بزویڼ و نه بزویڼی نیشانه دار ده کولیتهوه، دیاره که له واو و بی نیشانه دار دواين به ناچاری له هی بی نیشانهش دهوین. لیره دا کورتهیه کی ټو لایه نانه دهنووسم که پیوهندی به پلهی دوو بزویڼی «و، ی» وه ههیه.

1- له بارهی «و» وه وای دريژ وهک پیشریش گوتمان دوو جوړی ههیه، وای تیز، قوچاو و وای کراوه، پهل. ههرچی کراوهیه هه موو له سهر ټهوه ریک کهوتون که نیشانهی هفتی بچوکی بو دابندری. وای تیژ جارئ ریکهوتن له سهر چونیتهی نووسینی پهيدا نه بووه. به لام له رووی پلهی دهنگه وه دهی ټهوه بزاین که کورته بزویڼی واو کورت کراوهی وای تیژه، وای کراوه له کوردیدا شیوهی کورتهی نییه. ههر ټم راستیهش به لگهی ره سنایه تی و بنجی بوونی وای تیژ پتر به هیز ده کا و ټهوه روون ده کاته وه که وای کراوه بریتیه له وایکی تیژ و نه ختیک تامی دهنگی ټهلف، به لام پی نه گوتراوه ديفتونگ. جا ټه گهر بمانه وئ سه رجومهی دهنگ و رهنگی واو و پهيدا بوونیان و خوار و ژووریان بکهین به لیسته ټم ریزه واوه به دوا یه کدیدا قهتار دهی

- واوی کۆنسانت که بنه‌مای هه‌موو شیوه‌کانی دیکه‌ی واوه وه‌ک له‌م وشانه‌دا ده‌بیستری وزه، وه‌ره، ر‌او، ر‌هو، د‌یو، هه‌ویر، هه‌وار.
- واوی تیژی در‌یژ وه‌ک له‌ وشه‌کانی دوور، کاووس، به‌روو، هه‌یوولا... ده‌بیستری.
- واوی کراوه‌ی در‌یژ وه‌ک خۆل، برۆ، سه‌ر‌کۆنه...
- دیفتۆنگی واوی در‌یژ له‌ زاری کرمانجی سه‌روودا.
- کورته بزوینی بۆر – ضمه‌ی عه‌ره‌بی- وه‌ک «کورت، روسم...» ئەم واوه‌یان ده‌نگیکێ ناته‌واوی ناسه‌ربه‌خۆیه و به‌ دوا کۆنسانتدا ده‌شی ده‌ر‌که‌وی و له‌ کورته‌کردنه‌وه‌ی واوی تیژ په‌یدا ده‌بی.

2- له‌ باره‌ی «ی» وه‌

ئەم بزویته له‌ در‌یژ‌کردنه‌وه‌ی یی کۆنسانته‌وه‌ شکلی ده‌نگی یی تیژی در‌یژ وه‌رده‌گرێ. کورته بزوینی ژیریش کورته‌ی ئەم یییه‌یه. هه‌روه‌ها یی کراوش به‌ تیکه‌ل بوونی تامیکی ده‌نگی ئەلف وه‌یا کورته بزویتی سه‌ر له‌ گه‌ل یی تیژی در‌یژ په‌یدا ده‌بی به‌لام ئەویش پێ نه‌گوتراوه‌ دیفتۆنگ. سه‌رله‌به‌ری جۆره‌کانی «ی»ش به‌ بزوین و کۆنسانتیه‌وه‌ ئەم لیسته‌یه پیک ده‌هینن

- یی کۆنسانت وه‌ک «دایک، یار، هه‌یته، مه‌ی، مه‌یاس».
- یی تیژی در‌یژ وه‌ک «پیتاک، جوانی، بینین، گۆلاوی...».
- یی کراوه‌ی در‌یژ وه‌ک «رێ، شوین، دوینی، ر‌دین...».
- کورته بزوینی یی که‌ پێ ده‌گوترا ژیر وه‌ک «گزینگ، بیست...».

به‌لام ده‌بی بزاین که ئەم کورته بزویته له‌ زوربه‌ی هه‌ره زۆری وشه‌کاندا ده‌شی در‌یژ بکریته‌وه‌ واتاش نه‌گورێ، وشه‌ی وه‌هاش هه‌یه کورته بزویته‌که‌ی در‌یژ ناکریته‌وه‌ وه‌ک که‌ ده‌لیی «له‌سه‌ر شینگ و تاقه‌تی خۆی...» وه‌یا «رینگه‌ی له‌ هه‌ناویه‌وه‌ هات...».

دیفټونگی نیوان واو و یی له بنه‌رتدا واوه ییی تیکه‌ل ده‌بی بویه بوو خسته لیسته‌ی بزویتی واوه‌وه.

ئه‌و ده‌نگه‌ی من ناوم نا قورسکردن به‌لای زور که‌سه‌وه ناوی بزوین هه‌لده‌گری، به‌لام سه‌ره‌رای ئه‌وه‌ی که من به بزویتی دانانیم چونکه ده‌نگیکی بیلاینه نابردریته‌وه بو هیچ یه‌کینک له‌و بزویته بیگومانانه، له‌به‌ر ئه‌مه نابیته «پله» مه‌گر بیین و له‌ خو‌رابی قبول که‌ین که‌ وا عه‌ره‌ب گوته‌نی «کسره‌ مختلسه» یه و بیکه‌ینه پله‌ی سه‌ره‌تایی بزویتی «ی». به‌هه‌مه‌حال ئه‌گره‌ ئه‌زمونی ئه‌لیکترۆنی ئیسپاتیسی کرد که قورسکردنه‌که به‌ره‌و «کسره» وه‌ ده‌روات ده‌بی بزاین که قورسکردنی واوی کونسنانت به‌ره‌و «ضمه» یه‌وه ده‌بات چونکه ده‌نگی «ضمه» له‌ سروشتی ده‌نگی واوادیه. له‌ گه‌ل خو‌تدا بلنی «کاوړ، که‌ول، وزه، وله، لاوک...» هه‌ست ده‌که‌یت له‌ ده‌ربرینی واوه‌که‌دا تامی «ضمه» هه‌یه هه‌ر بویه‌یشه زور له‌ نووسه‌ران ئه‌و ته‌رزه وشانه به‌ واویکی کونسنانت و یه‌کینکی بزوین ده‌نووسن. شتیکی دیکه‌ش هه‌یه له‌م بابه‌ته فونه‌تیکیه به‌ هه‌ست راگرتن و لی وردبونه‌وه خو‌ روون ده‌کاته‌وه. ئه‌و ده‌نگه‌ی به‌ دوا قورسکردنه‌که‌دا دیت ده‌خلی هه‌یه به‌سه‌ر جوړی ده‌ربرینی ده‌نگه قورس کراوه‌که. له‌ وشه‌ی «که‌لب، گه‌رم» دا چونکی ده‌نگی «ب، م» به‌ دوا لامه‌ قه‌له‌وه‌که و رییه‌ لاوازه‌که‌دا دیت قورسکردنه‌که‌ه‌ز له‌ خزمایه‌تی «ضمه» ده‌کات نه‌ک که‌سه‌ره چونکه هه‌ردوو ده‌نگی «ب، م» له‌وانه‌ن لیو پیکدا ده‌روون و به‌ره‌و ئه‌و شکه‌یه‌وه ده‌به‌ن که له‌ ده‌ربرینی ده‌نگی «و» دا وه‌ری ده‌گرن. ده‌نگه‌کانی «ب، پ، م، ف، ف» هه‌ر پینجیان له‌م بابه‌ته‌ن.

به‌شی 2: گیروگرفتی وشه‌ی ساده و دارپژراو

ئەم سەرەباسە لە بانگەوازە کەدا بە دوو بەند دابەش کراوە.

أ- ناوی عەرەبی.

ب- پیشگر - پاشگری «پیناسین» و «کۆ».

هەرچەند نازانم ئاخۆ نووسەرانی بانگەوازە کە وایان داناوێ وشه‌ی ساده بەر به‌شی «ناوی عەرەبی» دەکەوێت و وشه‌ی دارپژراویش بەر به‌شی پیشگر، ئنجا پاشگری پیناسین و کۆ دەکەوێت، یاخود پرسیارە کە بەلای ئەوانەوێ جۆریکی دیکە یە کە من بۆی ناچم، دیسانەوێ پرسیارە کە ناتەواوێ و وەرەم دانەوێ بەرەو هیچ کۆیە کمانەوێ نابات.

لە باره‌ی بەندی «أ - ناوی عەرەبی» یه‌وێ چەند تێبینیه‌ک خۆ بەسەر زیه‌ندا دەبرێ.

1- نووسینی ناوی عەرەبی له‌وه‌دا گرفت پەیدا ناکات ئایا ساده‌یه‌ یا دارپژراوێ، گرفته‌کە له‌وه‌دایه‌ ئایا ناوی عەرەبی به‌ پیتی کوردی و ریتووسی کوردی بنووسرێ یاخود به‌ پیت و ریتووسی عەرەبی؟ کە به‌ کوردیمان نووسی چ له‌ ده‌نگی وه‌ک «ض» بکه‌ین؟ کە به‌ ریتووس و پیتی عەرەبیشمان نووسی ئایا بیخه‌ینه‌ ناو کەوانه‌وێ یاخود بی کەوانه‌ بکه‌وێته‌ نێوان وشه‌ کوردیه‌ کانه‌وێ؟

2- نه‌ک هه‌ر ناوی عەرەبی به‌لکوه‌ هه‌موو ناویکی غه‌یری کوردی ئەم کیشه‌یه‌ی چۆنیه‌تی نووسینی به‌دوادا دێت له‌وه‌دا ئایا به‌ پیتی کوردی بنووسرین یاخود به‌ پیتی زمانه‌که‌ی خۆیان؟

3- له لايهن ساده و ناساده ييشه وه ناوی كوردی و بىگانه ش هه موو جوړىكى هه يه نه ك ته نها ناوی عه ره بى. به ولای ساده و دارى ژراوه وه ناو تته شى هه يه. واوه ی ساده وه ش هه يه برى تيه له يه ك پى ت وه ك «مستر X» .

كاتى خوى ئه نجومه نى كوړ برىارى له باره ی چو نيه تى نووسى نى ناوی غه یرى كوردى ئه وه بوو كه ئه گه ر وى ستره وه كوو خوى راگويزرئ ده بى به پى تى زمانه كه ی خوى له نيوان دوو كه واندها بنووسرئ، ئه گه ر وى ستره ش وه ك ئه وه ی كه كورد ده رى ده برئ بنووسرئ ئه وسا بى كه وانده به پى تى كوردى و رى نووسى كوردى ده نووسرئ. له مه دا چ گرفت په یدا نيه به لام كه وى ستره ناوی ئه و زمانانه بنووسى كه له چاپخانه كانى عى راقدا وى نه ی پى تيان بو دانه ر ژاوه هى چ چاره نيه مه گه ر ئه وه ی به پى تى ته له فوزى خو مان به رى نووسى كوردى يان بنووسى. هه لى به ت پى وى سته له و باراندها كه رتى سه ربه خو ی ناوی ئه جنه بى له كوردى شدا سه ربه خو بنووسرئ به نمونه ناوی «ترى قى لى» نابى بى تته «ترى گ فى لى» وه يا «برنارد شو» بى تته «برنارد شو». وا ده زانم ئه و ته رزه برى ارانه ش له راده ی به ديه يه دان.

ب- له باره ی ئه وه ی بانگه وازه كه پى تى ده لئ «پى شگر - پاشگرى» «پى ناسى ن و كو» .

راستيه كه ی نه نى شان هى «پى ناسى ن» و نه هى «كو» هى چ كامى كيان پاشگر نى ن چونكه پاشگر دوو مه رجى بنجى تى دايه

1) بى تته كه رتى كى وشه.

2) پاشگره كه جوړى ك گوران له واتاى وشه كه دا په یدا بكات.

باسى مه رجى لكان و به دوا دا هاتن نابه مه دوو مه رجه كه ی سه ره وه چونكه وا ده بى وشه دى ت به پى ش خو يه وه ده لكى ت كه چى پاشگر نيه وه ك كه ده لى نى

«نووسیمان» راناوه که به دواى کاره که وه لکاوه وه یا ده لئی «له بیتوتندا ده ژیم» «دا» که ی دواى بیتوین ته واو که ری پرپوژیشتی «له» یه.

پیکهینه ری ناسین و پیکهینه ری کو هه وه ک پاشگر نین نامرازیش نین، چونکه نامراز له رسته دا ده ور ده بییت نه ک له پیکهینانی وشه، به عاده ت هه بوونی سه ربه خوشتی هه یه و به ده گمه ن نه بی له نووسیندا به وشه وه ش نالکی. هه رچی ته و دوو پیکهینه ره یه پتر به لای نیشانه دا ده چنه وه وه ک نیشانه ی نه فی و نه هی. نازانم بوچی بانگه وازه که به لای چه ندین پاشگری راستینه ی ناو و کار و هی تریشدا نه چوه و ته نها یه خه ی ته م دوو ناپاشگره ی گرتوه... له مه ش زیاتر، هه یج تروسکه ی نه داوینی «ساده» و دارپژراوی پی بناسینه وه وه یا مه به ست له پیشگر و پاشگر چیه چونکه ته م زاراوانه له وانه ن نووسهران و زمانناسان به ره و نامانچی له یه کدی دوور به ن.

به هه مه حال لیره دا چی له مه فهومی ته و پرسیارانه وه به بیردا بیت وه رامیان ده ده مه وه داخیشم ناچی که مومکین نه بوو پرسیار له هه موو ته ندامانی لیژنه ی ریکه ری بانگه وازه که بکه م نه شم ده توانی جار له دواى جار پرس به تاک تاکیان بکه م بویه وه ها خودبه سه ر مل به وه رامه کان ده نیم ئیتر کوردی گوته نی «ته لای ورمان له جی نه رمان»...

ناوی کوردی و چۆنیه تی نووسینیان نابی وه ک ناوی کوک (اسم العلم Proper noun) گرفت له نووسینیان هه بی چونکه هه رچی ناوی کوکه چ ساده بیت و چ دارپژراو چ لیکدراو چ ئاویتته بیت به یه ک وشه حیساب ده کری و که رته کانی تاکه ناویک، وه ک تاکه وشه پیکه وه ده لکین وه یا به سه ر یه که وه ده نووسرین وه ک «کاکه لالا، زیتدین، پیربال، دلشاد، گولبه ده م...» به لام ته و ناوانه ی که له قه بی واتاداری نه شیواویان پنهویه وه ک «مام ئومه ر، خال گدروون، ئاغا مسته فا» به یه که وه نووساندن هه لناگرن چونکه ته مانه له قه به کانیان وه ک له قه ب ماونه وه و ده قی خویان پاراستوه و هه یج نه گوڤراون

وهک که «زیتدین، کاکه لّلا» بهو لیکدرانه تیکه لّی و شیواویان به سهر داهاتوه. له گه لّ ئەمه شدا پیویسته ههردوو کهرتی ناوه که له یه کدی نزیک بنووسرین.

ئهو ناوانه ی که له قه بی «ئاغا» یان به دوادا دیت، به تیکرای، له نووسیندا چوار ئیحتیمال هه لده گرن 1- به تهواوی به یه که وه بلکین. 2- نهختیک له یه کدی جودا بکرتنه وه بی ئه وه ی پیتی هه مزه به سهر وشه ی «ئاغا» وه بمینی. 3- هه مزه که بمینی و وشه ی «ئاغا» له نزیک ناوه که وه بنووسرین. 4- ههردوو وشه به تهواوی له یه کدی دابیرین، ئەمه ش هه ر چوار جوړی نووسینه که حوسیناغا - حوسینئاغا - حوسینئاغا.

گرتی نووسینی ئەم ته رزه ناوه له وه وه دیت که له ئاخواتندا هه مزه ی وشه ی «ئاغا» به تهواوی دهسویت و ده مینیتته وه دهنگی بزویتتی ئەلف که به ناچاری خو دداته پال وشه ی پیش خو یه وه. ئنجا ژیانده وه ی هه مزه که له نووسیندا ده بیته کاریکی ناقولای ناواقعی. بیگومان که نووسیمان «حوسینئاغا» خو پتته ره ناچار ده که یان به پیچه وانه ی عاده تگر تمان له خو پتدنه وه دا گیان به بهر هه مزه که بینیتته وه، ئەوساش ده لپی وشه که له ده می بیگانه ی نه شاره زاوه ده ردیت. رهنگه وا باش بی له نووسیندا هه مزه که بسویت به لام ئەلفه که ی بی هه مزه به وشه ی پیشیه وه نه لکیت وهک که واوی «عطف» به دوا کونسانتدا به جودا له دوره وه ی وشه ی پیشیه وه ی ده نووسین هه رچهند له خو پتدنه وه دا ده یکه ی نه بزویتتی کونسانتته که. به لام له نووسینی ناوی «حه ماغا» دا پیویسته ئەلفه که به پیش خو یه وه بلکی چونکه وشه که به ئەسل حه مه د بووه، به لیقر تاندن بوته حه مه، ئنجا بزویتته که ی کو تاییشی قرتاوه واته شیواویه کی ئەوتوی به سهر دا هاتوه داخوازی مامله تی تاییه تی بکات. هه ر ناویکی دیکه ش له م جوړه بوو بهر ئەم ده ستووره ده که ویت وهک ناوی «عه ولّاغا»، ئەگه ر نا ده بی بنووسین عه بدوللا ئاغا وه هاشی بخو پتینه وه. به شیویه کی گشتی هه ر ناویک شیوانی تیدا په یدا بوویت ناشی له نووسیندا ببریته وه بو ئەسله که ی وهک «بله، سمکو، مچه، خوله، فاله - له «فارس» وهه

هاتوه، قاله...» چونکه خاوه‌نه‌کانیان به‌م ناوانه نه‌بې نانسریته‌وه مه‌گەر به هەردوو ناو له کۆنه‌وه ناسرابن وه‌ک «سمایلا‌غای شکاک، سمکۆ – ئیبراهیم ئەحمەد، بله‌ی ئەحه‌ره‌ش – عه‌لی اغای خورشیدی بایزی، عه‌لۆی خورشید – عیززه‌دین شیر – یه‌زدان شیر...» له شویتیکێ وه‌ک سلیمانی تا نه‌لیی «قاله‌ی ئایشه‌خان، حه‌مه‌ی ئاوهره‌حامانا‌غا» به‌چاکی نازانری مه‌به‌ستت کێیه، له‌کۆبه‌ش بلێی «حەمه‌دا‌غای مه‌حموودا‌غا» که‌س بیری بو «حه‌ما‌غا»‌ی گه‌وره‌ ناروا. له‌هه‌ولێر نه‌لیی «مه‌لافه‌ندی» نازان مه‌به‌ستت مه‌لا ئەبوه‌کری کوری حاجی عومه‌ره‌فه‌ندییه...

ناو هه‌یه وه‌ک به‌گژاد – به‌گژاده – سه‌یدزاده – مه‌لازاده – شیخزاده ده‌بی که‌رته‌کانیان به‌یه‌که‌وه بلکین هه‌م له‌به‌ر ئەوه‌ی که‌ ناوی کۆکن هه‌م له‌به‌ر هۆیه‌کی دیکه که‌ ئێره جیی له‌باری باسکردنیه‌تی.

ئهم ناوانه‌ی وشه‌ی «زاد»‌یان به‌ دواوه‌یه ده‌چنه‌ریزی وشه‌ی لێکدراو که‌ له‌ که‌رتیکێ واتادار و که‌رتیکێ واتا ناته‌واو پیک دین به‌زۆریش که‌رتی دوه‌میان ته‌واوکه‌ری وشه‌ی فاعیلی دارپێژراون وه‌ک «نانخۆر، جلدروو، بنزیۆکه، ئاوخۆره‌وه...» ناوانه‌ش مه‌فعوولی دارپێژراو دروست ده‌که‌ن وه‌ک «مه‌لاخۆره، به‌گژاده، ئاوخۆرک، دزنه‌به‌ره‌ی گورگ نه‌خۆره، سه‌ردر، عه‌نباره‌سۆت...».

کاتی خۆی که‌ له‌ ئەنجومه‌نی کۆر ده‌مه‌ته‌قه له‌سه‌ر چۆنیه‌تی نووسینی ئهم ته‌رزه‌ وشانه‌هه‌لستا بریار وها ده‌رچوو که‌ ئەو وشه‌یه‌ی بووبیته‌ ناوی کۆک (اسم‌علم) وه‌یا وشه‌ی فه‌ره‌نگی به‌یه‌ک وشه‌حیساب بکریت و که‌رته‌کانی به‌یه‌که‌وه بلکین. هه‌رچی من بووم وام په‌سه‌ند ده‌کرد وشه‌کان هه‌میشه‌ به‌یه‌که‌وه بلکین ئەویش له‌به‌ر دوو هۆی بنجی:

1- زوربەى ئەو كەرتە تەواوكەرەى كە لە فەلەو دەىن بە تەنھا واتا نەبەخشن تا بە دوا وشەىە كى دىكەدا دەىن بە تەواوى وەك پاشگرەكانى وشەى «نەنەوا، پەسەوان، ھونەر مەند، بەختەوەر...» كە ئەمانىش بە تەنھا واتابەخشن و لە ھەموو بارىكدا بە وشەى پىش خۆيانەو دەلكىندەىن.

2- ئەگەر ماملەت جوداىى بەكەىن لە نووسىنىان گەلىك وشەى كوردى بە دوو جۆر دەنووسىن وەك كە گوتت «دەلسۆز برادەرىكى دەل سۆزە» دەبى جارىكىان ھەردوو كەرتى «دەل سۆز»ەكە بە يەكەو بەلكىن جارى دوەمىشيان لە يەكەدى بترەزىن. ئەم ھۆىەيان دەبىتە ھىز بۆ ھۆى يەكەم نەخۆ بە تەنھا زۆر گرنگ نىيە.

ئىنجا بەلەى مەو دەبى ناوى كۆك و وشەى فەرھەنگى و وشە دارىژراوەكانى باسكراو ھەمووىان لە نووسىندا كەرتەكانىان بەيەكەو بەنووسىن.

- نەوونەى ناوى كۆك وەكوو كاكەللا، خواداى، ئاورەحمان، گەلاوئىز، خەزەلۆەر، بنگرد، سىوەسەن، پىيازۆك، باكراوا، چوارتا، ھەسەنكىف، سەردەشت، دۆلەمۆمن...

- نەوونەى وشەى فەرھەنگى وەكوو جلدروو، دارتاش، چىشتخانە، نەخۆشخانە، ئىستگە، مامۆتك، مامۆستا، شىرپەنجە، گورىسكىشەكى، سىياز، كلكتەقىنە.

- نەوونەى وشەى دارىژراوى فاعىل وەك دەسبىر، پىرەوكة، دەلەروە، شەرمەىن، دەسكەوت...

- نەوونەى وشەى دارىژراوى مەفەوول وەك مەلاخۆرە، دزەنەرە، ئاوشۆرك، سەردەر...

وشه‌ی دیکه‌ش هه‌ن له‌م بابه‌ته بوونه‌ته ناوی ئالته وه‌یا یاری وه‌یا هه‌ر شتیکی دیکه‌ بی وه‌ک پارزۆنگ، ده‌سگره‌، ده‌سشۆر، پیمبه‌ره‌، پانیکیش، نانبری‌شک، ئه‌وانیش به‌ پینی ده‌ستووره‌که‌ و ده‌ستووری وشه‌ی فه‌ره‌ه‌نگی ده‌بی که‌رته‌کانیان به‌یه‌که‌وه‌ بلکین.

هه‌لبه‌ت وشه‌ی وه‌ک لیته‌ر، تیکبه‌سته‌، پیکه‌ل، رایه‌خ، پینخور، پینخه‌ف، دانهر، هه‌له‌ته‌ک که‌ هه‌چ که‌رتیکیان به‌ ته‌نه‌ایی واتا نابه‌خشی به‌ولاته‌ریقه‌وه‌ ده‌بی به‌یه‌که‌وه‌ بنووسین.

ناوی گشتی ئاویتته‌ی وه‌ک «بنبه‌رده‌قیله‌، سه‌ره‌له‌قه‌نه‌، سه‌ربه‌کلاوه‌، قسه‌تینه‌وه‌ستاو، گوریسکیشه‌کی» هه‌له‌ده‌گرئ به‌یه‌که‌وه‌ بلکین و له‌یه‌کدیش بترازین به‌مه‌رجیک که‌رته‌کانیان له‌یه‌کدی نزیک بنووسرین چونکه‌ ئه‌م وشانه‌ کۆمه‌لیک که‌رتی سه‌ربه‌خۆیان تیدایه‌ هه‌موشیان ده‌قی خۆیانیان پاراستوو. هه‌ر له‌م کولانه‌یشه‌وه‌ ده‌توانین بۆ وشه‌ی وه‌ک «بیدین، به‌دین، لیزان، بۆچوون...» برۆین. ئه‌م وشانه‌ ده‌چنه‌ ریزی ئه‌و وشانه‌ی پیشگر وه‌یا پاشگریان هه‌یه‌ ده‌بی به‌یه‌که‌وه‌ بلکین.

کیشه‌ی پاشگر گه‌لیک ئاسانتره‌ له‌ هی پیشگر و به‌ کورتی ده‌شی بریار له‌سه‌ر ئه‌وه‌ بدرئ که‌ هه‌رچی پاشگره‌ به‌ که‌رتی پیش خۆیه‌وه‌ بلکی چ له‌ فیعل و چ له‌ غه‌یری فیعلدا بی وه‌ک مالدار، ده‌وله‌مه‌ند، به‌ختیار، هاتنه‌وه‌، هه‌له‌ستاو، سووتاندن، ره‌واندنه‌وه‌، خنکینراو، بیژۆک، ئاگرۆچکه‌، پیاوه‌تی، مه‌ردایه‌تی، پیاوانه‌، کولکن، گیتزه‌ن...

هه‌رچی پیشگره‌ وه‌ها مام سه‌لمین نییه‌، به‌لام ده‌شی نه‌ختیک له‌به‌ر یه‌کی هه‌له‌وشینین و بۆ ناوتویژه‌کانی بیینه‌وه‌.

له‌ پینسه‌وه‌ با قسه‌ له‌ پیشگری فیعل بکه‌ین

کاتی خوی ئەنجومەنی کۆر پێشپازێ کرد که ئەو پێشگرە یی کەسەر
 دەکەوێتە پێش فیعلەو پێوێ بلکیت وەک هەلکەوتن، تێبردن، دەرکەوتن،
 وەرگەران، راھێتان، پیکەنین... بەلام کە لەمپەر هاتە نێوانیانەو دەبی
 پێشگرە کە جودا بکریتەو بە مەرچیک لە نزیک فیعلە کەوێ بنووسریت وەک
 لێمانبورد، هەلیاننەدەگرت...

ئەو لەمپەرە یی کە دەکەوێتە نیوان پێشگر و فیعل یە کیکە لە سی شت

1- راناوی لکاو وەک هەلمگرت، تێمانگە ییشت، داماننا.

2- پێشگریکی دیکە وەک لێهەلستان، پیتیکردن، پیلیکردنەو.

3- یە کیک لە نیشانە کانی «ئەمر نەھی، نەفی، مضارعة» وەک
 هەلبەستە، تیمە کە، وەرناچەرخێ - وەرناچەرخا، هەلدەگری.

ئەگەر لەمپەرە کە راناو بوو بە پێی دەستووری راناوی لکاو دەبی راناو کە بە
 پێشگرە کەوێ بنووسیت و بە جووتە لە نزیک فیعلە کەوێ بنووسرین وەک
 هەلمگرت، دەر تاندا، وەر یگرت، تێیانپەراند. هەلبەت دەستوورە کە ناگۆری
 ئەگەر گوترا «پێیاندا دەنێرم، تێیرادەرۆم، تێیەو دەچین» بەلام لە حالە تیکدا
 دەشی هەردوو کەرت لە یە کدی دوور بخریتەو وەک کە بلیی «لیمەو
 دیارە، پێیانەو ماندو» کەرتە کان لە یە کدی دوور دەنووسیت. هۆیە کەش
 ئەو یە کە لێرەدا فیعلی ئاشکرا پەیدا نییە، پێشگرە کان کەوتوونەتە بەرای
 تا قمی ناو و دەوری حەرفی جەر دەبینن.

2- ئەگەر لەمپەرە کە پێشگریکی دیکە بوو یە کە میان بە جودا لە نزیکەو
 دەنووسرێ ئەو کە ی دیکەش بە پێی دەستووری گشتی بە فیعلە کەوێ
 دەلکیت وەک پێهەلگرتن، لێدەرھاویشتن، تێهەلقوتان.

پیشگری لیکدراو همیشہ دہیٰ له دوورہوه به جودا بنووسری وهک «لیکرا هاتن، تیک ههلقزان، پیکهوه رۆیشتن، پیکیانهوه هه لکرد...». حوکمی پیشگری لیکدراو وهک هی وشه ی سهر به خویه تهنانهت وا دهبی له جیگه ی وشه ی سهر به خو به کار دههینری وهک که دهلی «جهژنت پیروز بی» تهوی دیکهش دهلی «پیکمانهوه...».

3- ته گهر له مپهره که یه کیک له نیشانه کان بوو.

یه کالاکردنی ئەم گرفته پیوهندی بههیزی به ریزمانی کوردی و به فیلولوچی کوردیهوه هیه. کاتی خووشی که له ته نجومه نی کور ئەم باسه هاته ناوهوه زمانسه کانی کور به وردی و به هه ناسه ی دریزهوه لیکۆلینهوه یان تیدا کرد. بهش به حالی خووم تهوسا و ئیستاکهش به دوای تیشکیکی ناوهکی زمانه که مانهوه بووم له پیشنیازکردنی بیرورای گرفت رهوینهوهدا.

ورد بوونهوه له سروشتی تهو نیشانانه جوداوازیه کی بنجی رهچاو دهکا له نیوان تهوان و پیشگردا ههرچی پیشگره وشه یه کی سهر به خووی واتا ناتهواوه له لاهه بو بهرایی فیعل دیت و تیکه ل به ته کوینی دهبی، تهنانهت پیشگر هیه واتاشی هیه وهک «به، دهر...» ههرچی نیشانه کانن به شیوه یه کی بنجیتر له پیکهنانی فیعله که به شدارن تا تهوه ی دهشی بگوتری به شیکی بنه ره تین له فیعله که دا به تایه تی نیشانه ی «مضارعة» و نیشانه ی تهمر. ته گهر سه لیه ی ههستی فیتری له دهست نیشانکردنی پله ی نزیک ی تهو نیشانانه له فیعله وه به کاربهینین ده توانین بلین بهم جوهری خواره وه ریز دهن:

1) پله ی یه که می نزیک ی له فیعله که هی نیشانه ی «مضارعة» یه. وهک دهچی، دهکا، هه لدهستی، ده نووسین.

2) پله ی دوهم هی نیشانه ی تهمره وهک، بگرن، برۆ، بنووسین...

3) پلهی سییه م هی نههیه وهک، مه بیژه، مه نووسن، نه کهین.

4) پلهی چواره م هی نههیه وهک ناشیوین، نه بزوتن.

له نیشانهی مضارعه و ئه مردا هه رچی هه بوونی سه ربه خو ههیه نادیاره. تا رادهیه ک نیشانهی نه فی له زیهندا به سه ربه خو بی جلوهیه ک ده بهستی به تاییه تی که ده چیتته سه ر غهیری فیعل و وشه ی نوئ پهیدا ده کات وهک ناشیرن، نا پوخته، نه میرد، له مه ته لی فۆلکلۆریدا ههیه ده لی، چوومه سه ر نه گل نه بهرده کی، بانگم کرده نه ژن نه میرده کی، گوتم ئه و نه گا نه که ره ی ده ر که له و نه گه نم نه جو یه...

له کوردیدا فیعلی رابردوو بنه مای فیعله کانی دیکه یه چونکه به لادانی نونی چاوگ پهیدا ده بی و هه چی زیادی پیوه نیه. له ئینگلیزیدا ریژه ی مضارع بنه مایه و رابردوو ی لی وه رده گیری به پیچه وانه ی کوردی که مضارع له رابردوه وه وه رده گیری. ئه مریش له مضارعه وه دیت چونکه ئه گه نه زانیت ریژه ی مضارعی فیعل چیه نازانی ئه مره که ی چیه به لگه ش له وه دا ریژه ی ئه مری «مؤول» ده تراز ی وه ک، ده خو یت، بخو یت، بخو – دیت، بییت، وه ره – ده کوژیت، بکوژیت... ئه م باسه ی هاتنی فیعل له فیعله وه در یژه ی زۆره به نا چاری وازی لی ده هینم.

ئه مریش پیش نه هی دیت چونکه نه هی ری له ئه مر ده بریتته وه، ته نانه ت ده ستووری فیهی و قانونیش سه لماندویه تی که حه رام بوون به سه ر حه لال بووندا دیت. وه ک دیاریشه نه فی ده که ویتته به رانه ر رابردوو و مضارع نه هیش ده که ویتته به رانه ر ئه مر، له وه وه من بو ئه وه ده چم که نیشانه ی مضارعه هه ر ته نها را گه یه نی کات نیه به لکوو ئیجابیه تیش له فیعله که دا پیک ده هینیت بو یه له گه ل نیشانه ی نه فیدا کو ناییته وه. ئه گه ر ته نها را گه یه نی کات بوایه و روودانه که له ته نها وشه ی فیعله که وه بوایه نیشانه ی

مضارعه له گه‌ل نه فیدا کو ده‌بووه. دياره نيشانه‌ی ئه‌مريش، که داخوازييه، له گه‌ل نه‌هی، که نه‌هيشتنه، کو نابنه‌وه. بويه ناگوتري، «ناده‌روم، ناده‌که‌یت» ناشگوتري «مه‌برو، نه‌بکه‌ین...».

له‌م ورده‌کارييه ده‌گه‌م به پيشنيزی چونه‌تی نووسینی ئه‌و فيعه‌ی که له‌مپه‌ری نيشانه ده‌که‌ويته به‌ینی خوی و پيشگريه‌وه، هه‌روه‌ها چونه‌تی نووسینی ئه‌و نيشانانه که له‌مپه‌ر ده‌که‌ويته نيوان خویان و فيعه‌که‌يانه‌وه.

وه‌هام به بیردا دئ، کاتی خوی پيشنيزی کو‌ر فه‌رقی کرد له نيوان ئه‌وه‌ی نيشانه‌که خوی بيته له‌مپه‌ر له‌گه‌ل ئه‌وه‌ی له‌مپه‌ر بکه‌ويته نيوان فيعل و نيشانه‌که. که نيشانه‌که له‌مپه‌ر بوو پيشگه‌که به جودا بنووسری و نيشانه‌که‌ش به ده‌قی خوی له‌گه‌ل فيعه‌که بمينيته‌وه وه‌ک هه‌لبگره، ده‌رمه‌په‌ره، تیناکه‌وئ، لینه‌پرسيته‌وه، تینه‌گه‌یشت. که له‌مپه‌ریش که‌وته نيوان نيشانه و فيعه‌که تیکرایان به‌یه‌که‌وه بلکین وه‌ک ده‌مدوینتی، نانداتی، نه‌یگرتیت، بیانینه، بیانینیت، مه‌يانشکینه‌وه، ده‌تخویند، بتکر‌دبايه، نه‌تکر‌دبايه. که نيشانه‌ش قرتا پيشگر به فيعه‌وه بلکین وه‌ک هه‌لگره، تیکه، پیکه‌نه...

رای من ئه‌وه بوو، ئیستاش هه‌روه‌هايه، که ئیمه زانیمان ئه‌و نيشانانه وه‌ک به‌شیکي فيعه‌کانن پیوسته له هه‌چ باریکدا له‌به‌کدی جودا نه‌بنه‌وه وه‌ک هه‌لده‌ستی، تیناگا، لیبکاته‌وه، وه‌رمه‌گیره، ده‌رنه‌چین، هه‌لنه‌چوو. به‌لام که پيشگه‌که لیکدراو بوو ناشی به نيشانه و فيعه‌که‌وه بلکیت چونکه گوتمان وه‌ک وشه‌ی عاده‌تی سه‌ربه‌خوی لیها‌توه وه‌ک تیکرا نه‌هاتن، پیکه‌وه برۆن، تیک ناگه‌ن، لیکه‌وه دین... به‌لای منه‌وه ئه‌مه بریاری مه‌نتیقه به‌لام به‌ره‌لستیم نییه له‌وه‌دا به ناوی سوو‌ککردنی رینووس و که‌مکردنه‌وه‌ی ده‌ستوره‌کانی بریار بدرئ هه‌ر له‌مپه‌رینکی بیته دوا‌ی پيشگه‌روه له فيعه‌که‌ی جودا بکاته‌وه، ئه‌گه‌ر ده‌ستووری له‌مه‌شيان سو‌کتر په‌یدا بی به‌ویشیان رازیم.

حاله تیک ههیه دوو نیشانهی تیدا کۆده بیته وه ئه ویش رابردووی بهرده وامه له
 حاله تی نه فیدا. ده گوتری نه ده هات. لیره دا «ده» ی مضارعه بۆته مالی
 رابردوو، هه چی رابردووشه پنیوستی نییه به هۆی نیشانه ئیسپاتی پهیدا
 بوونی خۆی بکات چونکه رووداوی رابردوو، به اصطلاح «أمر واقع» ه، له
 حاله تی روونه دان وهیا خۆزی خواستن رابردوو په کی له سه ر نیشانه ده که وئ
 وه ک نه هات، کاشکی بچوو مایه... بۆیه ئه م «ده» یه ی «مضارعه» له
 رابردووی بهرده وامدا لایه نی ئه و ئیجاییه ت و ئیسپاته ی که له مضارعا
 ده بیینی په کی که وتوو ه و هیچ سه یر نییه له گه ل نه فیدا بیت. ریزه ی فیعلی
 رابردوو له کوردی سه روو و خواروودا جاریکی دیکه ش لایه نی «أمر واقع»
 بوونی خۆی له وه درده خات که بۆ نه فی نیشانه ی «نه ی» مضارع به کار
 دئیت ههروه ک له نه هیدا جه زم و بریه ههیه له رابردووشدا دلئایی و
 یه قینی روودان و روونه دان ههیه چونکه روودان و روونه دانی شتی له مه وه بهر
 له روونا کیدایه وه ک ئاینده نییه له گومانی بوون و نه بووندا بیت. تۆ که
 گوت «دویتی هاتم» له وانیه ت له سه دی سه د راست کردی، مه گه
 مه به ست هه لفریواندن بی، به لام که ده لئی «دوای سه عاتیک دیم» له وانیه
 هه ر پیت نه کرئ بییت چونکه مه علوم نییه دوای یه ک چرکه ی سه عات جی
 ده قه ومی. وا ده زانم ئه مه یه هۆی به کارهینانی نیشانه ی زیده به هیزی «نه»
 له رابردوودا. سه یری چۆن «نه خۆش» له «ناخۆش» به هیز تره وه یا که
 ده لئی ئه م مایه «نه زۆکه» دلئایه ت له وه ی هه رگیز نازی وه ک ئه وه ی که
 گوت «نه زا» دلئایه ت له نه زانه که به لام که گوت «نازی» ره نگه به
 هه له دا چوو بیت چونکه له وانیه به زی. گوئیگری به ریز بمبوورئ له م دریزه
 پیدانه ی لایه نی لیکۆلینه وه ی سه ر به فیلولۆجی که دیم هه ندیکی وه خته
 به نرخه که ی ده که مه قوربانی تۆزه تروسکه یه ک بۆ روونا ککرده وه ی ریزمانه
 به نرخه که ی بایی ئه وه ی لیکدانه وه و توئیزینه وه ی شه خسی یارمه تی دابیتم.
 وشه یه کی دیکه ی نه فی هه یه به رواله ت «نه» یه عاده تیه که ی نه ی و نه فیه
 که چی له راستیدا نیشانه نییه به لکوو ئامرازی عه تفه و نه فی تیدایه

عەتفە كەشى لەو وەوە ديارە كە وشە وەيا رستە بەيە كەوە دەبەستیتەو وە ك
«نە دارا نە دلیر هیچ كامیان ناخوینن»، «نە دێم نە دەروم»، «نە بكەى نە
بخۆى تەماشای سەى گەردەنى بكەى» - فۆلكلۆر. هەر چونكە بۆ نەفى نییە
لە گەل نیشانەى ئەمر و مضارعدا كۆبوو. بە وردبوونەو وەش دەردەكەوئ ئەم
«نە» یە وەكوو «لم، لما» ی عەرەبى، لە مەعنادا، كارى مضارع دەكاتە
رەبردوو چونكە كە دەلیى «كەبرا نە دەخوا نە دەخواتەو» باسى حالەتیکى
وەها دەكەیت كە لیرە بە پیشەو مەعلوم بوو، تەنانەت ئەگەر مەبەست لە
ئێستا بە دواو وەش بى بەهۆى یەقینیک كە لە رەبردودا بۆت پەیدا بوو بە
دەلیاییهو نەفیه كە دەكەیت. ئەم «نە» یە لە جیى nor و neither ی
ئینگلیزییە كە شێوێ نەفى or ی و either ن. «نە» ی كوردى شێوێ نەفى
«یان» ە وەك كە دەلیى «یان دێت یان دەچیت» كە لەویشدا دەلیایى هەیه،
ئەگەر نەبى دەلیى «دەشى، رەنگە، رێى تێدەچى، مومكینە بێت و نەبەت».
ئەم «نە» یە وەك وشەى سەربەخۆ بە جودا و دوور لە وشەى دیکە
دەنووسرى.

پیشگر حیسابى دیکەشى هەیه

1- پیشگر هەیه دەشى لە رستەدا ناوى زەرف بێت و دەشى پیشگری
ئاسایش بێت وەك «دەر، بەر». بە نموونە كە گوتت «نیوهم بەر كەوت،
مەلە كەم بەردا...» لە مانەدا «بەر» پیشگرە چونكە ناشى رستەكان
هەلۆشینهو و «بەر» رەگۆتیزریت بۆ شویتینى دیکە و بارىكى دیکە لە
رستەى تازە هەلنرودا واتە ناتوانى بلیى «بەرى مەلەكەم دا، بەر نیوهم
كەوت» بەلام كە گوتت «لە رینگە كە بەر كەوت» لیرەدا «بەر» زەرفە
نەك پیشگر بۆیە دەكرى بلیى «كەوتە بەر رینگە».

2- هه‌ندئ وشه‌ی «ناوی زه‌رف» هه‌ن وه‌ک «سه‌ر، ژیر، پیش، پاش...» خه‌ریکن به‌ره‌و پیشگری ده‌رۆن و وشه‌ی فه‌ره‌نگی تازه‌ دروست ده‌که‌ن وه‌ک «سه‌رکه‌وتن، ژیرکه‌وتن، پیشکه‌وتن، پاشکه‌وتن» له‌گه‌ل ناودا وه‌ک «پاشدز، پیشده‌ستی، ژوورخان، ژیرزه‌مین».

پیشگره‌بوونی ئەم وشانه‌ له‌و ته‌رزه‌ لیکدرانه‌دا به‌وه‌ مه‌علوم ده‌بی که‌ ئەگه‌ر وشه‌ لیکدراوه‌کانت له‌به‌ریه‌ک هه‌له‌وه‌شاندن واتاکه‌ی ده‌دۆرتیت به‌ نموونه‌ که‌ گوت «چومه‌ ژیری زه‌مینه‌که‌» تۆ نه‌چوینه‌ «ژیرزه‌مین» وه‌یا که‌ گوت «که‌وته‌ سه‌ر داره‌که‌» تۆ «سه‌رنه‌که‌وتیت»...

3- وشه‌ هه‌یه‌ ناوی گشتیه‌ به‌لام شیوه‌ی پیشگری وه‌رگر توه‌. له‌ هه‌موان گونجاوتر وشه‌ی «سه‌ربرین» ه‌ که‌ به‌ ته‌واوی جینی «کوشته‌وه‌»ی گرته‌وه‌ وه‌ک که‌ ده‌لیی «به‌رخه‌که‌م سه‌ربری». تۆ که‌ گوت «سه‌ری به‌رخه‌که‌م بری» نه‌ت کوشته‌وه‌ ره‌نگه‌ نه‌ختیکت بریندار کردی. وشه‌ی «ده‌ستبرین» به‌ واتای فی‌ل لی کردن هینده‌ی «سه‌ربرین» نه‌بوته‌ وشه‌ی فه‌ره‌نگی چونکه‌ ده‌شی له‌ رسته‌دا هه‌له‌وه‌شیتته‌وه‌ وه‌ک که‌ ده‌لیی «ده‌ستی کابرای بری» ده‌ستوانی بلیی «کابرای ده‌ست بری».

4- وشه‌ی «پیکردن» به‌ واتای داگیرساندن له‌ بنه‌رتدا «به‌ئاگر کردن» ه‌. تا ئیستاش ده‌گوتری «چراکه‌ به‌ ئاگر که‌» به‌لام پیشگره‌ که‌ له‌گه‌ل فی‌عه‌که‌دا وه‌ها جۆش خواردوو بووه‌ ده‌توانی بلیی «چراکه‌ به‌ ئاگر بیکه‌ نه‌ک به‌ کفریت». به‌ زۆریش «پیکردن» به‌ کار دیت نه‌ک «به‌ئاگر کردن».

پیشگره‌کانی «پچ، تی، لی» له‌ پرپیۆزیشنه‌وه‌ هاتوون. «پچ» له‌ پرپیۆزیشنی «به‌» وه‌ هاتوه‌، به‌ نموونه‌ ده‌لیی «به‌ دارام گوت» که‌ ناوی دارات لادا ده‌لیی «پیم گوت»، «به‌ هه‌موانم راگه‌ یاند - پیمانم راگه‌ یاند». «لی» گۆراوی

«له» یه وهک که ده لئی «له کیشه که دوام – لئی دوام، ره خنهم له تو گرت – ره خنهم لیگرتی»...

وا بزنام «تی» دوو سه رچاوهی هه یه، یه کیکیان هه مان «له» یه که گوتم «لی» ی لیکه و تو ته وه. ده لئی «تفه نگم له نیشانه گرت – تفه نگم تیگرت، ئاردم له جه وال کرد – ئاردم تیگرد». ئەوی دیکه یان وشه ی «توی – تیو» ه که له بنه رتدا یه ک شتن. له فارسیدا وشه ی «تو» باوه وهک که ده لئی «تودلت» واته «ناوی دلت، تیوی دلت». له ناوجهی دامه نی بیتوین و بهری مه رگه و بنگرد گویم لیبوه ده لئین «ده چیته تیویه وه – به واتای ده چیته ناویه وه». ئەم پیشگه ری «تی» که له «تیو، توی» وه هات نابیته «له» وهک که گوتم «وه ها تیماوم په شوکاوم – به چاکی تیوه ستاوه جووله ی بو ناکری» هیچ هه لوه شانده وه یه ک نایانباته وه بو «له». ئەگه ر «تیدامان، تیداوه ستان» بیت ده چیته وه بو «له». ره نگه به شیکی زوری ئەو وشانه ی به پیشگری «تی» ده ست پچ ده که ن «تی» که یان یه کسه ر له «تیو، توی» وه هات بیت به لام له هه لوه شانده وه دا بشی واتا که ی به پرپو زیشنی «له» لی بدریته وه چونکه «له» ش زه رفیه تی تیدا یه وهک «تیو، تی». به نمونه ده شی «تیکردن» به «له ئەودا کردن» ته فسیر بکری. زوریش ئاشکرایه پیشگری «تی» که له گه ل فیعلینکدا پیکه وه زه رفیه ت په یدا ده که ن مومکینه به ده سته واژه ی «له ناو» بگورد دریته وه وهک «تیهاویشتن – له ناو هاویشتن»، تیکردن – له ناو کردن، تیوه ردان – له ناو وه ردان «به لام «نیشانه تیگرتن» نابیته «نیشانه له ناو گرتن» چونکه له «تیگرتن» دا زه رفیه ت نییه، نمونه ی ئەمه ش زوره وهک که گوتم «تیوون، تیوه ریچان، تیبه ستن» ناکرینه «له ناو بوون، له ناو وه ریچان، له ناو به ستن...».

به هه مه حال ئەم وردبوونه وه یه ش پتر له گه ل فیلولوچی خزمه، لابه لایه ده گاته وه ریئووس به لام بیگومان هه موو وردبوونه وه یه ک پرشنگ بو دوروبه ری خو ی ده هاویژنی. هه ر ئەم ته رزه ورده کارییه ش بوو کاتی خو ی

لیژنه‌ی زمان و زانسته‌کانی گه‌یانده‌ئو راستییه که تهنه‌سی پیشگری «تی، لی، پی» ده‌ست ده‌دن له به‌رای پی‌شگری دیکه‌وه بین و بین به دوو پیشگری یه‌ک فیعل هۆیه‌که‌ش ده‌گه‌رته‌وه بو سیفه‌تی پریپوزیشن له هه‌رسیکیاندا. پی‌شگری «پی» پیش «لی، تی» ده‌که‌وته‌وه وه‌ک «پیلنکر‌دنه‌وه، پیتیکردن». پی‌شگری «لی» ش پیش «پی، تی» ده‌که‌وته‌وه وه‌ک «لیپیکه‌وتن، لیتیکه‌یشتن». هه‌رچی پیشگری «تی» یه ناتوانی پیش «پی، لی» بکه‌وته‌وه. هیچ کامیکیش له پیشگره‌ عاده‌تیه‌کانی وه‌ک «هه‌ل، دا، وه‌ر» نایه‌نه پیش پی‌شگری دیکه‌وه.

پیشگره‌ پریپوزیشنه‌کانی «پی، لی، تی» کیشه‌ی دیکه‌شیان هه‌یه، ده‌گوتری پیوه‌بوون - لیوه‌بوون، پیداهاتن - پی‌داهاتن، پیراهاتن - پی‌راهاتن». به‌روالته‌ت پیشگره‌کان هه‌ریه‌که دوو شیوه‌نووسینی هه‌یه، جاریکیان دوویان پیکه‌وه‌ده‌نووسرین جاریکیشیان لیک ده‌تزازین. ئەم‌روالته‌ت ساغکردنه‌وه‌ی ده‌وی.

که‌ده‌لیی «پیدا‌چوون، تیدا‌ژیان» له‌مانه‌دا پیشگره‌که‌ی «دا» نییه‌هاتوته‌دوای «پی، تی» به‌لکوو ته‌واو‌که‌ری پریپوزیشنی «به، له» یه‌هاتوته‌دوایانه‌وه «به‌هه‌ولیردا‌تییه‌رین - پیدا‌تییه‌رین» «له‌هه‌ولیردا‌ژیان - تیدا‌ژیان».

هه‌روه‌هاش ته‌واو‌که‌ره‌کانی «را، وه» که به‌روالته‌ت له‌گه‌ل پیشگری «را، وه» یه‌ک‌شتن له‌حوک‌مدا‌زۆر‌جودان. که‌ده‌لیی «تیرا‌رۆیشتن - لیوه‌نۆرین» دوو ته‌واو‌که‌ری پریپوزیشن‌ت به‌کاره‌یتناوه‌که‌ده‌بی به‌پیشگره‌کانه‌وه‌بلکین و هه‌ردوو‌یان به‌جودا‌دوور له‌فیعله‌که‌وه‌بنووسرین، به‌لام‌که‌گوت «تیرامان، لیوه‌کردن» به‌دوا‌پیشگری «تی، لی» دا‌دوو‌پیشگری «را، وه»‌ت به‌کاره‌یتناوه‌که‌ده‌بی به‌پتی‌ده‌ستووری‌لیره‌به‌پیشه‌وه‌باسکراو «تی، لی» به‌جودا‌له‌نزیک‌پیشگره‌که‌ی‌دیکه‌و‌فیعله‌که‌وه‌بنووسرین. لیره‌دا‌پیشگری «وه» له‌وشه‌ی «وه‌کردن» پاشگره‌مه‌شووره‌که‌ی «هوه - هاتنه‌وه، کردنه‌وه...» یه‌له‌م له‌هه‌جه‌یه‌دا‌بو‌به‌رای‌وشه‌هاتوه. که‌واته‌ئەم

«وه» يه ئەگەر تەواو كەرى پرىپۆزىشەن بوو بە پرىپۆزىشەنە كەووە دەلكىت، ئەگەر پىشگىرىش بوو لە نىزىك فىعلە كەووە دەنوسرىت – نالىم پىوھى دەلكىت چونكە لە نووسىندا ھەلناگرى بە دوا خۆبەوھە بلكى.

زۆربەى نووسەران و زمانسان، ئەگەر نەلىم ھەموويان، وا دەزانن «را» ى فىعلى «راكردن» پىشگرە مەشورە كەى «راھاتن، راگويستەن» ە بەلام راستىيە كەى لە «راكردن» دا ئەم «را» يە كورت كراوھى وشەى «ھەرا» يە بە واتاى «غاردان». بەلگەى ئەمەش كەم نىيە

1) تا ئىستاش «ھەراكردن» لە ئاخاوتندا باوھ.

2) لەگەل hurry ئىنگلىزى خزمە ھەم لە واتادا و ھەم لە شىوھدا. وا دەزانم وشەى «خىرا» ى كوردىش ھەر ھەمان «ھەرا» ى كوردى و hurry ئىنگلىزى بىت، وەك دەزانىن گۆرانى دەنگى «خ» بە «ه» وەيا «ه» بە «خ» لە كوریدا رەچاو دەكرى وەك كە وشەى «خۆر، ھۆر» يەك شتن، وشەى «ھەر» ى كوردى و «خەر» ى فارسىش يەك شتن.

3) بە عادەت پىشگر فىعلى تىپەر ناكاتە تىنەپەر فىعلى تىنەپەرىش ناكاتە تىپەر كەچى «راكردن» بە واتاى غاردانە و تىنەپەرە «کردن» ىش تىپەرە.

4) بابەتى مەتەلى فۆلكلورى ھەبە دەلى «قوندە كە قوندە كە لە سەربانان ھەرا كە بۆقە و بىت نالىم...». ديارە «ھەراكردن» لە كۆن و نویدا باو بوو. كەواتە دەبى ئەم «را» يە لە وشەى «راكردن» دا لە دورى فىعلە كەوھە وەك وشەيە كى سەربەخۆ بنووسرىت.

وشه ههن لهو پيشگره پريپوزيشنانه داکهوتون وهک «ليزان، ليها توو، پيخهف، تيچين» له کونهوه باو بوون هي نويشيان چوته سهر وهک «پينووس، پيناس» دهبي هردوو کهرتيان بهيه کهوه بلکين. تهواو کهري تهو تهزه پيشگرانهش وهک «پيدا، تيرا، ليوه» ههموويان لهيه که حوکمدان دهبي به پيشگره کانيانهوه بلکين. زوربهی نووسهران تهواو کهري «دا» دهلکين و نالکين تهواني ديه ههميشه دهلکين. ئەم ماملەت جوداييه بيچييه و بهسهر هيچ بنجیکهوه ههئاوهستي. دهبي ههموويان بلکين وهک

• له راستيدا

• له کهر کوکرا

• به سهرومالهوه

ليدا، تيدا، پيدا، پيرا، تيرا، پيوه، ليوه، تیکرا، تیکدا، ليکهوه، پیکهوه، ليکترهوه، پيکترهوه... وشهيه که ههبوو تا بيست ساليک لهمهوبهر، به تايهتي له نيوان مهلاياند، باو بوو ههر دهليي له بيران چوتهوه تهو ویش وشه «لهورا» يه به واتاي «چونکه». رهنگه وشه که کورت کراوهی «له تهورا» بي. ته گهر ژيايهوه دهبي تهو ویش بهسهر يه کهوه بنووسري. ئيستا باسي چونيتهي وشه وهک «بهپاره، بيدين، لهبار» به دوا تهوانيشتا «بوچوون، بوهاتن» ده کهين که ههموويان پريپوزيشنيان له پيشهوهيه.

ئەم وشانه وهک «جلدروو، دلسوژ...» نين که کهرتي دوهميان به ته نهايي واتا نابهخشي، له بهر تهمه ناشي يه کسهر دهستوري تهوانيان بو راگويزين.

به لاي منهوه نووسيني ئەم وشانه که هردوو کهرتيان يه ک واتاي سه رانسهر بيهخسن دهبي هردوو کهرتيان لهيه کدي نزیک بنووسرين و ته گهر بيته کانيان دهست بدن بهيه کهوه بلکين. وهک دياره ئەم وشانه ته گهر له

غەیری فیعلەوہ ھەلستەن ئاوەلناو پێک دینن و پلە ی خواروو و ژووریان دەبێ
 وەک «بەدینتر، ھەرەلەبار، بێحالتترین» ئنجا کە ئەمە وەھا بێ دیارە لەم
 شێوہ بەکارھێنانەیدا لە رادە ی تاکە وشە ی واتاداران کە دەبێ ھەموو
 پیتەکانی بەیە کەوہە بلکین. بەلام کە لە رستەدا وشە کە ھەلۆہشایەوہ بەیە کەوہ
 لکانە کەش کۆتایی دیت وەک کە بلیی «ئەم دنیا یە بێ دین راناوہستی –
 ناتوانم بێ پارە خانوو بکەم – لە باریکی دیکەدا جۆریکی دیکە دەدویم». ئەم
 راستییە ھۆیە ک بوو لەوانە ی کاتی خۆ ی لە ئەنجومەنی کۆر پێشنیازم
 دە کرد کە وشە ی وەک «جلدروو، دلسۆز...» ھەمیشە بەیە کەوہە بلکین چونکە
 ھەلۆہشانەوہ ھەلناگرن.

وشە ی «بۆجوون، بۆھانت» و ھی وەک ئەوان کە پرییۆزیشن ھاتۆتە بەرای ی
 چاویگیاوہە ری دەدا نەختیک لە سروشتی ئەم «بۆ»یە بکوڵینەوہ. بە دوا
 ئەودا برا چو کەلە یە کیشی ھە یە کە دەبێ باس بکری. ھاتنی پرییۆزیشن لە
 بەرای ی چاوگ و تیکرای بەرە ی ناودا شتیکی ئاساییە وەک «بۆ فرۆشتن، دار
 دە کرم، بە خویندن سەر دە کەویت، لە زانینەوہ دەدوی...» بەلام لە نیوان
 پرییۆزیشنەکاندا تەنھا «بۆ» بە راشکاوی دەتوانی بیتە بەرای ی راناوی لکاوہە
 وەک «بۆت بە پەرۆشم، بۆیان دەنیرم، بۆم دەنوسی...» لەمەشدا رەفتاری
 «پێ، لێ، تی» دە کات کە ئەوانیش لە پرییۆزیشنەوہ بوونەتە پێشگر.

پرییۆزیشنی عادیەتی دەچیتە بەرای ی ھەموو ئەو وشانە ی کە لە تاقمی ناو
 وەک ئاوەلناو و راناوی کەسی نەلکاو و ناوی ئیشاری و ژمارە و دەستەواژەش
 بەلام ھەرگیز ناچیتە بەرای ی راناوی لکاوہە. «بۆ»ش بە بێ واسیتە ناچیتە
 بەرای ی فیعلەوہ دەلیی «ھەلفری، دا کەوت، لیکەوت، بەربوو» بەلام ناتوانی
 بلیی «بۆ ھات، بۆ رۆیشت» مەگەر راناویکی لکاو بیتە جەمسەری بەیە کەوہ
 گە ییشتنی «بۆ» و فیعلە کە وەک «بۆمان ھات، بۆیان رەخسا...». لەمەوہ
 دەردە کەوێ پرییۆزیشنی «بۆ» ناییتە پێشگری تەواو. سەرئنج دەری دەخات
 ئەم «بۆ»یە لە ھەموو روویکەوہ رەفتاری «برای» ی فارسی دە کات کە

ئەویش دەچیتە پیش راناوی لکاوه وه نهک فیعل، له واتاشدا یه کجار نزیکى «بۆ»یه. له مهش زیاتر، ههروهک «بۆ» دهتوانی پرییۆزیشنى «له» به خۆیهوه بگرئ «برای»ى فارسىش پرییۆزیشنى «از» به خۆیهوه دهگرئ که به واتای «له»یه. دهلیى «له بۆ» فارسىش دهلین «از برای». شیوه ئاخاوتنى کوردی ههیه لهجیاتى «له بۆ» دهلی «ئهرا» که ئەویش دهچیتە پیش راناوی لکاوهوه.

به ههمه حال ئاسان نییه بریار بدرئ لهسهر ئەوهى ئایا وشهى «بۆ» له چیهوه هاتوه و بنهمای چى بووه. ئەو نزیکیهى له نیوان «از برای» و «ئهرا»دا ههیه له رووی شیوهوه له نیوان «له بۆ» و هیچ کامیکاندا نییه. ساغکردنهوهى پرسیاره که تیهه لکشانی به رهو میژووی کۆنى زمانى کوردی گه ره که، به تایه تی له رووی به راورد کردنى وشه که له گه ل ئه و وشانهى شکلی کۆنیان پارێزراوه و له و نزیکن. هه ره چۆنیک بى پئویسته له نووسیندا وشهى وهک «بۆچوون، بۆهاتن» هه ردوو که ره ته که ی به سه ره یه که وه بن نهک «بۆ» یه که دوور بخریته وه. وهک دیاریشه «بۆ» له کۆنه وه له گه ل چاوغدا وشهى نویی دروست کردوه، ئەویش به دهگمه ن. نه بیستراوه لێره به ییشه وه «بۆ» له گه ل وشهى غه یری چاوغدا هاتبى. له به ره ئەمه وا ده زمانم وشهى «بۆناو» به واتای «راناو – ضمیر» که به و دوا ییه داتا شراوه له راسته دهستوورى وشه سازى کوردی لا داوه، خۆ وشهى «راناو» به هیچ جوړیک له هیچ دهستووریکدا ره وا نییه چونکه که رتی «را» ئە گه ره پیشگره ناسراوه که ی «راهاتن، راگو یستن، رادان...» بیت هه رگیز ناشی له گه ل ناودا بیت، ئە گه ره کورت کراوه ی «ئهرا»ش بى پئویسته بگوترئ «ئه رای ناو» «رای ناو» به ته واوی وهک «از برای نام، برای نام». ئە وه ی ئاشکرایه «بۆناو» و «راناو» له وشه ی Pronoun هوه وه رگێردراونه ته سه ر کوردی. له «پرو ئاون»دا که رتی «پرو – Pro» به واتای «به ره و»ى کوردی دیت، دیاره noun ه که ش به واتای ناوی کوردیه. به و پئیه ته ره جمه ی وشه که بۆ کوردی ده بى بیکاته «به ره و ناو» هه تا بشلیى له وشه ی Pronoun هوه نزیکه.

برا چکۆله که ی «بۆ» پریپۆزیشن «بی» یه که ئەویش له هەندئ باردا دەشی راناوی لکاو به خۆیه وه بگری وه ک که ده گوترئ «بیت ناژیم – بیمان هه لئا که ن...» وه ک بزائم له په راویزیکي زیده ته سکدا و له تنها حاله تی نه فیدا ئەم «بی» یه هەندئ راناوی لکاو به دوا خۆیدا ده هینئ. ئەمه له لاییکه وه، له لایه کی دیشه وه «بی» وه کوو «بۆ» ده توانئ پریپۆزیشن بخاته پێش خۆیه وه وه ک «به بی پاره سه فەر ناکرئ، به بی ترس هاته دوان...». سه ره رای ئەمه ده توانئ پریپۆزیشن به دوا خۆشیدا بهینئ وه ک «بی له م جاره دوو جاری دیکه ش هاتووم». بۆیه ش ده لیم «بی» پریپۆزیشنه کان به پێش و پاشی خۆی ده یه خیت

1) ده توانئ «به» فرئ بدریت و له جیاتی «به بی پاره» بگوترئ «بی پاره».

2) ئەو رسته یه ی که تێیدا له گه ل «له» کۆده بیته وه بهر حوکمی «بی» یه هه رچی «له» یه یاریده ده ری ته واو کردنی واتای «بی» که یه. به نمونه سه رنج بده ئەم دوو رسته یه «بی تۆ دارا هات – بی له تۆ داراش هات...»

له لایه ن چۆنیه تی نووسینانه وه ده بی هه ردوو پریپۆزیشن به جودا و له یه کدی دوور بنووسرین نه کا خه یال بۆ ئەوه بچی که ئەمانه پریپۆزیشن لیکدراون. دیاره که راناوی لکاویشیان به دوا دا هات ده بی پێیان وه بلکی هه رچه ند مه علومیشه «بۆ» ری نادا شتی له دوا وه پێوه بلکی، ئنجا له گه ل راناوه که دا دوور له وشه ی دوا ی خۆیان وه بنووسرین.

زۆر جار ان نووسه ر و ئاخپوه ری کوردی وا ده زانی وشه ی وه ک «بی لیه لبرین، پی لیخستن، پی لیتان، پی شیل کردن...» به پێشگری «پی» ده ست پی ده کن، که چی ئەم «بی» یه به واتای «قدم» ی عه ره بییه و

ناویکی عاده تیه. له بهر ئه مه ده بی نووسه ر ئاگاداری واتای وشه که بیت و له و شوینه دا که پیشگر نییه به جودا دوور له وشه ی دواتری بنوو سیته.

راستییه که ی هه ر سئ پیشگری «پئ، لئ، تی» له به کارهیناندا وا ده بی پیشگری ته واون واش ده بی وینه پیشگرن. عه یاره ی له یه کدی جودا کردنه وشیان ئه وه یه ئه گه ر گۆرانیان به سه ر واتای وشه دا هینا پیشگری ته واو و راستینه ن دهنه وینه پیشگرن. به نمونه، وشه ی «پنکردن» ئه گه ر به واتای «داگیرساندن» بوو که رتی «پئ» ی پیشگره چونکه واتای فیعلی «کردن» ی گۆریوه، به لام که گوته «کاره که م به تۆبزی پی کرد» لیره دا «پئ» که پیشگری ته واو نییه چونکه واتای «کردن» ی نه گۆریوه. «لپکردن» که به واتای دوشمنایه تی بوو «لئ» یه که پیشگره به لام که گوته «فیلم لئ کرد» «لئ» که وینه پیشگره. له وشه ی «تپیردن» دا «تی» پیشگره به لام له «تپه ستن» دا وینه پیشگره. له گه ل ئه مه شدا زۆر زه حمه ته نووسه ری عاده تی، به تایه تی هی بیگانه، بتوانی هه ست به م جوداوازییه ی هه ردوو حاله تی وشه کان بکات. له بهر ئه مه وه ها به رژه وه ند ده بینم که له گه ل هه مواندا و له هه موو باریکدا یه ک جوړه مامله ت بکری و هه مان ده ستووریان به سه ردا به پیندری.

لیره که قسه له پیشگر ده که ین باسی گیروگرتی هه ندی شیوه دارشتنی ده سته واژه بکه ین که له گه ل فیعل و غه یری فیعلیشدا دین. ده سته واژه ی وه ک «چنگله سه رشان، ده سته ونه زهر، به ره ورۆژ، ده سته وخه نچه ر، دمه وروو...» که ده شی ئاوه لئاو وه یا ئاوه لکار بن، به ره و ئه وه رویشتون بینه وشه ی فره نگی و فره قیان هه یه له گه ل ده سته واژه ی وه ک «قهرز نه داننه وه، له سه ر چه قی رینگا راوه ستان، له ئاودا مه له کردن»... به لئ راسته هینده ی وشه ی وه ک «بنبه رده قیله، په پووله سلیمانکه، حاجیله کله ک، دوره شیر...» ده ق گرتوو و جوّش خواردوو نه بوون به لام چونکه بوونه ته ئاوه لئاو و ئاوه لکار و هه لوه شاننده وه ش قبول ناکه ن لیان دیت که رته جوداکانیان له یه کدی

نزیك بنووسریڻ بی ٿهوهی بلکیندرین. که ده لیم هه لوه شانده وه قبول ناکهن مه به ستم ٿهوهیه که ٿه گهر هه لٿوه شانده و اتا که یان وه ک خوی نامینی، به نمونه که گوتت «دوو چه نگی خسته سه رشانه کانی براده ره کهی» ده سته واژهی «چنگله سه رشان» تیچو به لام که «له سه ر چه قی ریگه راوهستان» خرایه رسته و بوو به «له سه ر چه قی دوو رڙان به ته نها بوی راوهستان» و اتا که ی وه ک خوی ده مینیتته وه، که واته جوش خوار دوو نه بووه و نه چوته ریزی وشه ی فهره هنگیه وه. له بهر ٿه مه پیویست نییه به لکوو جایه ز نییه که رته کانی «له سه ر چه قی ریگه راوهستان – به پیوه نان خواردهن»...

له یه کدی نزیك بخریتته وه.

له بانگه وازه که دا وشه ی «ساده و دارپٿراو» بهر خالی دوهم که وتوون گویا خزمی یه کترن، دواتر له خالی سییه مدا «وشه ی ناساده» هاتوه. له خالی شه شه مدا وشه ی لیکدراو هاتوه. رهنگه بن سوود نه بن بزاین ساده و ناساده و دارپٿراو و لیکدراو چین.

به پیی سه رجومله ی لیکدانه وه کانی لیژنه ی زمان و زانسته کانی سه ر به کوڙی زانیاری کورد، که من له وانه ی وا ئیستا وه ریان ده گرم رازیم، وشه له رووی که رته پیکهینه ره کانی وه ده بیتته دوو بهش:

1) ساده

2) ناساده، ناسادهش ده بیتته وه

- دارپٿراو
- لیکدراو

1) ساده ټو وشه‌یه‌یه که له شیوه‌ی ئیستا که‌یدا هیچ زیاده‌کی لاهه‌کی تیدا نه‌بیت، وه‌ک پیاو، به‌رد، ریوی، هیزه.

2) ناساده ټو وشه‌یه‌یه که زیاده‌کی له‌گه‌لدا بیت.

• دارپژراو ټو ناساده‌یه‌یه که ته‌نھا یه‌ک وشه‌ی واتاداری ته‌واوی تیدا بی، واته‌ زیاده‌که‌ی واتای سه‌ربه‌خوی نه‌بی وه‌ک هونه‌رمه‌ند، پیاوه‌تی، پیاوانه، ده‌رگه‌وان.

• لیکدراو ټو ناساده‌یه‌یه که به‌لای که‌مه‌وه دوو وشه‌ی واتاداری ته‌واوی تیدا بی وه‌ک به‌رده‌نوئژ، داروه‌کاز، شه‌ونم.

ده‌شی بلین پله‌ی هه‌ره‌تیکه‌ل و بیندریژی وشه‌ی لیکدراوی کوردی «ټاویته» یه‌ وه‌ک وشه‌ی «سیسار که‌که‌چهل، بنبه‌رده‌قیله، چارده‌رینان»... به‌لام هه‌ر ده‌کاته‌وه لیکدراو چونکه‌ درپژبوونه‌وه‌ی وشه‌ی لیکدراو ټه‌گه‌ر چو‌نایه‌تیه‌کی تازه په‌یدا نه‌کا نایاته‌باریکی تازه‌وه.

کاتی خوی لیژنه‌ی زمان و زانسته‌کانی که تیدا ټه‌ندام بووم، بایه‌خی وشه‌ی واتاداری دا به‌و که‌رته‌ی که «ناوی کارای لیکدراو - اسم فاعل مرکب» و «ناوی به‌رکاری لیکدراو - اسم مفعول مرکب» دروست ده‌کا وه‌ک که‌رتی «خو‌ر» له «نانخو‌ر» و که‌رتی «ده‌ر» له «نانده‌ر» و که‌رتی «شو‌ر» له «جلکشو‌ر». بایه‌خه‌که‌ش له‌ گرنگی ده‌وری ټو که‌رته له پیکه‌یتانی وشه‌کانه‌وه‌ دیت، نه‌خو ټو که‌رتانه به‌ ته‌نھا واتا نابه‌خشن. بو‌یه بوو لیژنه وشه‌ی وه‌ک لیته‌ر، تیکه‌ر، به‌رخو‌ر، راره‌وه... ی به‌ وشه‌ی دارپژراو دانا چونکه ټه‌گه‌ر که‌رته فیعلیه‌یه‌که‌ی به‌ واتادار دانه‌نابایه وشه‌کان پینان نه‌ده‌گوترا دارپژراو. سه‌یر له‌وه‌دایه ټو وشانه‌ ساده‌ش نین چونکه‌ تاکه وشه‌ نین، ده‌میتته‌وه سه‌ر ټه‌وه‌ی پینان بگوتری «ناساده» به‌لام ناساده‌یه‌ک که‌ وا نه‌ دارپژراوه و نه لیکدراو‌یشه. وشه‌ی وه‌ک تیکه‌ل، پیکه‌لپیک به‌ رواله‌ت وشه‌ی

واتاداری تیدا نییه به لّام راستیه که ی له مانهدا به ئەسلّ وشە ی «یەک» هەیه که ژمارە ی واتادارە و لّی سواوە. له بەر ئەمە دارپژراوی بی ته ئویلن.

له تیکرای ئەم بۆچوونانەوه دەبی وشە ی وه ک «هەلته کین، رایەخ، پیخەف، دابر، وەرگیر» و هەرچی دیکە ی ئەوتۆی هەبی به دارپژراو دابندرئ، دیارە وشە ی وه ک «به هەله بەر، گۆله پیغه مبه رانه...» سه ره رای لیکدراو ئاویته شن.

ئەم وشانە ی دارپژراو، لیکدراو، ئاویته ش، به کورتی هەموو ناساده کان مادەم بوویتنه وشە ی فەرهنگی دەبی به سه ریه که وه بنووسرین. هەر له م بریاره وه ده فامریته وه که هەرچی پاشگر هەیه دەبی به پیش خۆیه وه بلکی. نیشانه ی «پیناسین» و «کۆ» هەرچه ند پاشگر نین چونکه گۆران به سه ر واتای وشە دا ناهینن دیسانه وه هەر به کۆتایی وشه وه ده لکین وه ک «دلّه که، له دلّاندا». که به یه کیشه وه هاتن هەر ده لکین وه ک «دلّه کان».

پاشگره کانی کار ئەمانەن

1) دەنگی «ا» وه ک «ترس – ترسا، ترش – ترشا، کول – کولایه وه» به لای منه وه دەنگی «ی» که دیتە پاش هەندئ وشه وه و ده یکاته فیعل، پاشگر نییه، چونکه هەر له رابردوودا ده رده که وئ له مضارعدا ون ده بی. به نمونه وشە ی «لهرز» ده بیته «لهرزی، لهرزیم...» به لّام له مضارعدا بییه که ده رناکه وئ «ده لهرزم، ده لهرزن...» هەرچی ئەلفه که یه له مضارعدا ده بیته «ی» ی کراوه وه ک «ترسام – ده ترسیم، جۆشا – ده جۆشیت، کۆشاین – ده کۆشین». له گەلّ ئەمه شدا «ی» له رزی، دزی، درئ، و هەموو فیعلیکی دیکه، وه ک به ده ییه، به کۆتایی وشه وه ده لکی، هەر نه بی له بەر ئەوه ی که به شیکی پیکه یته نری فیعله که یه.

(2) پاشگری «کا» وهک ئالۆزکا، هه لئروشکا، بزړکا... له مضارعیشدا ده بیته «کئ»... ده ئالۆزکئ، ده بزړکئ...

(3) پاشگری «را» ی فیعلی کارابزر وهک دیترا، گوشرا، نووسرا. له مضارعیشدا ده بیته «رئ». ده گوشرئ، ده دیترئ.

(4) پاشگری «اند» وهک ترساندی، پساندی. له مضارعیشدا ده بیته «ئین»... ده پسیتم، ده ترسیتم، ده پمیتن...

(5) پاشگری «هوه» وهیا «وه» که له رابردوو و تایندهدا یه ک شته وهک چوومه وه - ده چمه وه، پرسیته وه - ده پرسیته وه. ئەم پاشگره وهک له نمونه کاندا دیاره، ده که ویته دوا ی راناوی کو تایی فیعله که شه وه، واشده بی به دوا دوو راناودا دیت وهک دیتمه وه، ناسپانینه وه... پاشگره کانی دیکه یه کسه به کو تایی فیعله که وه ده لکین و راناویان به دوا دا دین.

پاشگری غه پیری کار هیته زوره له ئەژمار نایهت. وهک لیره به پیشه وه گوتم سه رله بهری پاشگره کان به کو تایی وشه وه ده لکین، زوربه ی نووسه رانیس ههروه ایان ده نووسن.

وشه ی وهک «دلپاک» ئە گهر له واتادا که رته کانی به یه که وه به سترابوونه وه به سه ریه که وه بنووسرین به لام نه لکین. ده لئین «دارا دلپاکه» به لام که له واتادا له یه کدی ترانان ده بی دوور له یه کدی بنووسرین وهک چی هه ته له ناو دل پاکه.

وشه ی وهک «ده ستوئیز» چونکه بوته فهره نگی ده بی که رته کانی به یه که وه بلکین. «پینلکه، پیکوره، سه راسنه، گهرماژو»... و هه رچی وشه ی لیکدراوی وه ها هه یه ده بی که رته کانیان بلکین.

وشه کانی «هه رچی، هه رکام، هه رکوی» بوونه ته وشه ی لیکدراو کهرته کانیان ته گه ر لکانیان هه لگرتبا ده بوايه بلکین. به لام «هه ر» به دوا خو یه وه نالکی بو یه ده بی به سه ریه که وه بنووسرین. به لام «هه ر که سیک هه ر شاریک» چونکه نه بوونه ته وشه ی لیکدراو ده بی له یه کدی دوور بنووسرین.

نیشانه کانی پله ی به راورد و بالای «صفه» بی دهمه ته قه ده بی به وشه وه بلکین وه ک «جوانتر، جوانترین، هه ره جوان». به لام وشه ی «هه ر» له رسته ی وه ک «هه ر درووم و نایگه می - هه ر منم ئیسته وارسى عیسا - هه ر مروف ده توانی بدوی» ده بی سه ربه خو و له دووری وشه ی دوا یه وه بنووسری. له وشه ی «شتی تر» دا ئه م «تر» هه سیفه ته و به وشه وه نالکی.

یه که م، دووهم، بیسته م، دوازدهمین، پینجهمین... نیشانه ی پله یان به ژماره که یانه وه ده لکی و له مه دا چ گرفت نییه، به لام چ پنیوست به وه ناکات له هه ندی ژماره دا دهنگی «هه» له لاهه بیت بو ناو وشه که وه ک که هه ندی که س دنووسن «دووهمه م، سیهه م» چونکه ئه م «هه» به ناچیته کوتایی هه موو ژماره کانه وه ته نانه ت که نووسیش ت «دوازدهه م» ناتوانی بنووسیت وه یا بلئیت «دوازدهه مین». به شی زوری ئاخویه ری کوردیش دوستی ئه م «ه» یه نین ئیتر بو ده بی به سه ر زمانی ئه ده بیدا سه پیت؟

وشه ی «هی» که ئامرازی وه سف و ئیزافه یه به جودا ده بی بنووسری وه ک «ئهمه هی منه... هی قه له و بگره هی له نا». به لام که سوانی به سه ردا هات و مایه وه «ی» ده بی به کوتایی وشه وه بلکیت وه ک «گولی جوان، به رخی بارام».

دوو وشه هه ن له نیتوان عه شره ته مه یله و کویتستانیه کانی به شیکی سوړاندا باون تا بلئی گه ش و راگه یه نن، بریتین له چه ند که رتی ئه وتو هیجیان به ته نها واتا نابه خشن. دوو وشه که «بیه لا» و «پیدا» یه وه ک که یه کیک بلئی

«جۆگه و جۆگه رۆيشتم» ئه‌وى ديكه‌ش بېرسى «پېهه‌لا يان پېدا؟» واته
به‌ره و سه‌رچاوه و بناوانه‌وه وه‌يا به‌ره و قوناو؟ جوانى وشه‌كانيش له‌وه‌وه ديت
كه ده‌ست ده‌دن بۆ هه‌رچى سه‌ره‌ژوور و سه‌ره‌ژېره، هه‌ر له‌شاخى رژد و
ر‌كه‌وه هه‌تا ده‌گاته پېده‌شتى ده‌سته‌وناو و هه‌موار. وشه‌ى يه‌كه‌مىان برىتييه
له «پى هه‌ل دا» ئه‌وى ديكه‌ش «پى دا»ى عاده‌تى. به‌لاى منه‌وه يه‌كه‌مىان
ده‌پى «پى»كه‌ى به‌جودا له‌نزيكى «هه‌لدا»ى به‌يه‌كه‌وه لكاوه‌وه بنوسريت،
«پېدا»ش به‌يه‌كه‌وه بلكيت «پېهه‌لا - پېدا».

به‌شی 3: وشه‌ی ناساده

له ژیر ئەم خالەدا دوو به‌ندی

- دیارده‌ی داتاشین و قووت دانی هه‌ندی ده‌نگ.
- گیروگرتی ژماره‌کان له «11» وه تا «19» نووسراوه.

له باره‌ی دیارده‌ی داتاشین و قووت دانی هه‌ندی ده‌نگه‌وه:

ئه‌گه‌ر روون کرابایه‌وه ئایا مه‌به‌ست له داتاشین ئه‌وه‌یه که له عه‌ره‌بیدا پێی ده‌گوتری «نحت» یاخود مه‌به‌ست دارشته‌ی باس لیکراوه‌که‌یه ده‌توانرا به‌ جو‌ریکی روونتر له کیشه‌که بکو‌ل‌رێته‌وه. به‌هه‌مه‌حال داتاشین به‌ واتای «نحت» پێ وه‌یا به‌ واتای دارشتن و «اشتقاق» پێ له رێنووسدا فه‌رق په‌یدا ناکا چونکه هه‌ر وشه‌به‌کی فه‌رهنگی له دارشته‌وه وه‌یا له داتاشینه‌وه وه‌یا له غه‌یری ئه‌وانه‌وه به‌ره‌م بێت مامله‌تی تاکه وشه‌ی له‌گه‌ڵدا ده‌کرێ به‌ پێی تیبینی و هه‌لومه‌رجیکی که له به‌شی زۆریان دواین.

یه‌ک تیبینی هه‌یه پێویسته باسی بکه‌م. وشه‌ی داتاشراو و دارپێژراو و لیکدراوی لێره به‌ پێشه‌وه شوینی خۆیان له زماندا کردۆته‌وه و بوونه‌ته به‌شیکی ئاخوتن و نووسین. ده‌مێنێته‌وه وشه‌ی تازه دروستکراو و چۆنیه‌تی پێشوازی لیکردنی. بینگومان رێگه‌به‌ستن له داهینانی وشه‌ی نوێ نه‌زۆککردنی زمانه‌که‌یه چونکه ئەم جیهانه وه‌ها خیرا به‌ره‌وو پێشه‌وه ده‌روات و ده‌گۆریت خه‌ریکه بلێم زمانی پار ناتوانی به‌ چاکی ته‌عبیر له هه‌موو دۆزراوه و داهینراو و خه‌یالی‌یکراو و نه‌خشه‌کیشراوی ئەمسال بداته‌وه. دانانی وشه‌ی نوێش له چه‌ند رێگه‌یه‌که‌وه ده‌بی. یه‌کیان ئه‌وه‌یه خه‌لق له خۆوه ناویک بو‌شتیکی تازه

بابەت دابنې. دوه ميان ئه وه يه نووسەر و زمانزان هەر يه که له مهيدانی خۆيدا به دوا وشه و تهعبيري نويدا بگهړي.

به داخه وه ها ده بې کام وشه ي چروو که ئه ويان په ره ده ستيني وه ک «راناو» ه پشت له ده ستوره، به بره وه، بي که لکه که وه يا وشه ي «به روار» که له هه له يه کی رووته وه بو ناو فرهه نگانيش روښت.

وا به چاک ده زانم ليژنه يه کی ليژنانان ئه م کاره بگرنه ئه ستوي خويانه وه و ده سته ي کورديش سه رپه رشتي چالاکی و به ره مه ي ليژنه که بکات و هه ر جاره ش که ليسته ي وشه ي نوئ يه کجاره کی وه رده گرن و قه رارداده ده کرين ئه وه ي راستيش بې ده سته ي کوردی بو ئه م جوړه کاره پهيدا بووه ئه گه رنا چی چاکتری له توانادايه؟ له ئيمکاندا نييه بو هه ر تا قمه وشه يه کی نوئ کوریکي وه ک ئه مه يان ريک بخت، بو يه يه ده بې ليژنه بخته کاره وه. ئه م کوړه يش ده بې ليژنه ي ليژنای بې ته ره فانی به دوا دا بيت بو هه ليژاردنی پيشنيزه په سنده کان.

بگهړينه وه بو ريچکه ي ليکو لینه وه کان

• قوت دانی دنگ

• ئه م ديارده يه له روانگه ي روونه وه سه يری ده کری

ئيمه هه رچه ند نه شتوانين وشه ي ئيستا که ي کوردی بيه ينه وه بو سه رچاوه ي ميژوويی کونی زمانی کوردی تا بزانيں له ماوه ي چوار هه زار سالدا چ گورانیکي به سه ردا هاتووه ئه وه نده مان پي ده کری له ري بې به راورد کردنی وشه ي له هجه جودا کانه وه بزانيں کاميان پتر ليی سواوه وه يا به ره وه هه له بوته وه. به نمونه ئه وه وشه کوردی يه که به واتای «دشنام» ی فارسی و «شتم» ی عه ره بييه له هه ندی ناوچه دا «دژنيو» ی بو به کارده يين. دياره

ئەم دژنیوہ بۆتە «جنیو» کہ وشەییەکی زیندوو و دەستووریشە چونکہ سوانی بەسەردا ھاتووہ نەک شیوان. «جنیو» بۆتە «جوین» و جوینیش گۆراوہ بە «جوون». ئەم دوو وشەییە «جوین» و «جوون» ھەردوویان بیژۆک و ریزیپەرن تەنھا بۆ ئاخاوتن دەست دەدەن «دژنیو» و «جنیو» ھەردوویان پەسەند و دەستوورین بەر شیوہی زمانی ئەدەبی دەکەون. ئیمە ئەگەر «دژنیو» و «جنیو» - مان بۆ نەپاراسترابایە نەماندەزانی «جوین» بیژۆکە، بی «جوین» یش بیژۆک بوونی «جوون» مان بۆ دەرنەدەکەوت. ھەر لەم رینگایەوہ دەتوانین وشان بە یەکدی بگرین و راستەر و لە راست نزیکەکان ھەلبژیرین.

جگە لەم بەراوردکردنە دەتوانین لە ریی دەستوورە بەرچاوہ کانی سوان و قرتان لە ھەر لەھجەییە کدا ماکہ راستینەکہ بدۆزینەوہ، وەک بلیی لەھجەییە ک بە شایەد دەگرین لە خوی.

ھەروہا دەشی لە ریی دەستوورە کانی فۆنەتیکەوہ بگەین بە حەقیقەتی گەلێک لەو وشانەیی سوان و گۆرانیان بەسەردا ھاتووہ.

ری ھەییە ناوانوہ ئەو زمانانەیی لە کوردییەوہ نزیکن بکەین بە عیاریە ھەلاواردنی وشەییە ک بەسەر وشەییەکی دیکەیی کوردیدا.

بینگومان رینگەیی دیکەش ھەن بۆ دەستنیشانکردنی وشەیی پەسەند، پتویست نییە لیژەدا بە دوایان بکەوین.

لە نمونەیی بەراوردکردنی لەھجە لەگەل لەھجەدا دەتوانین وشەیی «گی» بە وشەیی «گویی» بگرین. دیارە وشەکہ بە لیسوان بۆتە «گی» نەک بە لی زیادکردن بۆتە «گویی» چونکہ بە عادەت وشە لپی دەسوئی مەگەر بە بەلگە ئیسپات بکری کہ بەسەریەوہ نراوہ. لیژەدا بەلگەیی بەراوردکردن ئیسپاتی لیسوانەکہ دەکات چونکہ ئەم واوہی وشەیی «گویی» لە شیوہ ئاخاوتنی

کرمانجی سه‌روو و له وشه‌ی «گوش» ی فارسیشدا هه‌ر هه‌یه. که بئین و وشه‌ی «خنی» به‌راورد بکه‌ین له‌گه‌ل «خوی» ده‌توانین قیاسه‌که‌ی «گی» و «گوی» ی لی به‌کاربه‌ئین، بئین مادام له‌ویدا واوه‌که بنیچه‌یه ده‌بی لیره‌شدا ئه‌م واوه بنیچه‌یی بی، جگه له‌وه‌ی که له له‌هجه‌ی دیکه‌ی کوردیدا وشه‌ی «خوا» له جیگه‌ی «خوی» باوه و پالپشتی له ره‌سه‌ناپه‌تی ئه‌و واوه ده‌کات.

له نموونه‌ی به‌شایه‌دگرتنی ده‌ستووری سوان و لیقرتانی دهنگ له تاکه له‌هجه‌دا ده‌توانین تیبردن وه‌یا سووک ده‌ربرین وه‌یا گۆرینی دهنگی دال له له‌هجه‌ی سلیمانی بکه‌ین به‌عه‌یاره‌ی ساغکردنه‌وه‌ی وشه، هه‌روه‌هاش گۆرینی لامی قه‌له‌و به‌ری لاواز له‌کویه و خو‌شناوه‌تی و ره‌واندز و باله‌ک و گه‌ردییاتی و دزه‌ییاتی بکه‌ین به‌و عه‌یاره‌یه.

له نموونه‌ی به‌ده‌نگه‌ینانی ده‌ستووره‌کانی فۆنه‌تیک ده‌توانین وشه‌ی وه‌ک ده‌زگا، ده‌زگره، پژده‌ر بکه‌ین به‌عه‌یاره. ده‌زگا و ده‌زگره له‌ده‌ستگا، ده‌ستگره‌وه‌ها‌توون. له‌پیشه‌وه‌ده‌نگه‌که‌ی «ت» له‌هه‌ردوو وشه‌دا قرتاوه، که ده‌زانین قرتانی «ت» له‌زۆر باردا دیارده‌یه‌کی فۆنه‌تیک کوردیه، که تیه‌که نه‌ما دهنگی «س» ی کپ به‌وه‌ستاوی ده‌که‌ویته‌پیش دهنگی «گ» ی ئاوازه‌دار. به‌پیی خزمایه‌تی نیوان دهنگه‌کان ئاوازه‌دار چه‌ز له ئاوازه‌دار ده‌کات کپیش چه‌ز له‌کپ ده‌کات، به‌زۆریش کپ خو ده‌گۆری بو ئاوازه‌دار، ئیتر سینه‌که ده‌بیته‌زی.

وشه‌ی پژده‌ریش له‌هه‌مان ریگه‌وه له «پشده‌ر» وه‌به‌قرتانی تیه‌که و گۆرانی شینی کپ به‌ژی ئاوازه‌دار بوته «پژده‌ر». ئا لیره‌دا ده‌بی بئیم دهنگی «س» خزمی «ز» هه‌رچه‌ند له‌نووسینیشدا به‌ره‌و «ش» بردراوه، دهنگی «ش» یش خزمی «ژ» ه. ره‌نگه‌به‌شی هه‌ره‌زۆری خو‌پنه‌ری کورد وا بزانی ئه‌و پیتانه‌ی له‌ئه‌لفوبیی عه‌ره‌بیدا شکلیان له‌یه‌کدی ده‌چی له‌ده‌نگیشدا خزم بئین که‌چی راستیه‌که‌ی ئه‌وه‌یه که «س، ش، ف، ک، ت» شیوه‌ی کپی

دهنگه ئاوازه داره كانی «ز، ژ، ف، گ، د» ن. به لّام ده بی بلیم خزمایه تی «ت» له گه ل ههردوو دهنگی «ط، د» دا جیی ساغکردنه وهیه.

به کارهینانی ئەم تهرزه دهستورانه بۆ دۆزینهوهی وشه ی راست نابیی له پهراویزی شیوه ئاخوتنی ئیستا که ی کوردیمانوهه راگو یزی بۆ ئەو دهقه میژویی و کۆنانه ی که له هه ندی نووسینی کۆنینه ی زمانه ئیرانیه کاندایا پارێزراوه. رهنگه به شی زۆری ئەو وشانه ی که له زوربه ی له هجه کاندایا سوانیان به سه ردا ها تووه شیوه ی دروستیان له له هجه ییکدا مابیت که بشی ناره سه نایه تی وه یا نادروستی وه یا هه له یی وشه ی له هجه کانی دیکه ی پی ئیسیات بکری. کاتی که هه یج عه یاره ی ته رجیح له له هجه کانی ئیستا که ماندا چنگ نه که وت ده شی بگه ریینه وه بۆ ئەو دهقه کۆنانه - ئەگه ره هه بن - جا ئەگه ره ئیمه ئەم پێوانه یه مان کرد به عه یاره ی ته رجیح و هه لا واردن بی ئەوه ی لایه نگیری بکه ین، به ئاسانی، ده توانین ده سبژاری وشه ی دروست و نادروست له له هجه کاندایا بکه ین بی ئەوه ی ده ست له شیوه ی ئاخوتن بده ین. ئیمه که ها تین و نووسیمان «ئه فه ندی، دل، کردن» لی ده گه ریین خه لقی سلیمانی بلین «ئه فه نگی» و کۆییش بلین «در» بادینیش «کرن».

ئنجبا با بزانی چۆن ده توانین ئەم ده سبژاره بکه ین. به لای باوه ری منه وه کاره که به نده به دوو مه رجی سه ره تاییه وه: یه که میان، ده سبژاره که خۆی. دووه میان سه پاندنی وشه ده سبژاره کان به سه ر زمانی ئەده بیماندا.

له پرووی ده سبژاره که وه، پێویسته لیژنه یه کی لیژنی نیگافه روانی دلسۆزی بیلایه ن کاره که بگریته ئەستۆی خۆیه وه و له ماوه یه کدا چی به راست ده زانی ئەوه په سه ند بکات و له شیوه ی پێشنیازدا بلاوی بکاته وه بۆ ئەوه ی ئەگه ره که س ره خنه و تیبینی و ناره زایی هه بوو له ماوه یه کی دیار کراودا به لیژنه که ی را بگه یه نیتته وه وه یا له لای خۆیه وه له هه مان ماوه دا بلاوی بکاته وه تاکوو له

را دهی ئیمکاندا چی هه ره په سهنده ئهویان بیته وشه ی ئه ده بی قه رار داده. واشده زانم سه رله بهری کاره که له ماوه ی شهش مانگدا به ئه نجام ده گات.

له رووی به کارهینانی وشه ده سیژار کراوه کانه وه بیویسته دوا بریار و په سه ند کردنی لیژنه که بیته ده ستوور و هه رچی ده زگای نووسین و بلاو کردنه وه و چاهمه نی هه یه پی ره وی بکات. بیگومان سه لماندنی گشتی له خو وه په یدا نابی. به داخه وه به در یژایی رۆژگار یه ک هۆی ته فره قه چوار هۆی یه کبونی به زانده. ته نانه ت له زه مینه ی «فقه» و قانونیشدا ته وه ی پی ده لاین «مانع» به هیزتره له «مقتضی». جا ئه گه ر ده سه لات ی ره سمی پشتگیری له لیژنه و بریاره کانی نه کات ته نها ئه وانه به دوا یدا دین که له گه لیدا هاو باوه رن، ئه وساش نووسینی ئه ده بی کوردی ئه وه هه ره مه یه ده بی که هه یه. هه لبه ت ئه وه لیژنه یه که پیک بیت له جغزی ده سته ی کوردی کۆری عیراق پیک دیت، ده سه لات ه که ش هی ده سته ی کوردی و کۆری عیراقی ده بیت. سه پاندن و به سه ردا برینیش له م کاره دا نایته دیکتاتۆرایه تی چونکه هه موو یاسا و ده ستوور یکی ئه م جیهانه له لایه ن که سانی ده سه لات پیدراوه وه قه رار داده ده کرین و ده سه لات ی ره سمیش به سه ر هه موانیدا ده بری. له بانگه وازه که دا که ئیشاره ت بو تیبیر نه کردنی بریار و پینشیا زه کانی کۆری زانیاری کورد ده کات ئه م لایه نه ی بوون و نه بوونی ده سه لات ی له بیر چوه، فه رامۆشیشی کرده که پینشیا ز و ریتووس و بریاری هه یج که س و هه یج لایه نیک نه ی توانیوه خو ی به سه پینی نه ک هه ر هی کۆر ئه گه ر نا بانگه وازه که چ لزومی هه بوو؟ ئه م کۆبوونه وه یه بوچی؟

ئجا که ئه مه پینشیا زی من بی به زا هیر چی لی ره دا ده یلیم له باره ی قوت دان و سوان و گۆرانی ده نگ وه یا سه رله به ری کیشه ی ریتووسی کوردیه وه ده بیته کاریکی بیلزوم به لام راستیه که ی ئه وه نده بو نووسینه که ی من ده مینیته وه که له دوا رۆژدا لیژنه که سه یری بکات و به تیبینی و ره خنه ی دا بنی.

فه‌رمانی زیندوو کردنه‌وه و نه‌کردنه‌وه‌ی ده‌نگی قرتاو به‌وه‌دا سووک و ئاسان ده‌بی که هه‌موومان سه‌لماندومانه شیوه ئاخواتنی سلیمانی بنه‌مای نووسینی ئه‌ده‌بیمان بیت چونکه ئه‌م سه‌لماندنه ئه‌رکی ساغکردنه‌وه‌ی سوان و قرتانی له‌هجه‌کانی دیکه به‌لاوه ده‌نی و ته‌نها ره‌وره‌وی ئه‌و سوانه ده‌بی که له‌راویژر و ده‌مودوی ئاخویه‌ری سلیمانیدا په‌یدا بووه. ئیمه که به‌راوردی وشه‌ی ئاخواتنی سلیمانی له‌گه‌ل وشه‌ی شیویه‌کی دیکه‌ی کوردیدا بکه‌ین له‌و حاله‌دا ده‌بی که وشه‌که‌ی دیکه په‌سه‌ندتر وه‌یا ره‌سه‌نتر وه‌یا راستر بی نه‌ک له‌رووی ئه‌و قرتان و سوانه‌ی که به‌سه‌ریدا هاتوووه. من نایه‌م «ئه‌بیم»‌ی خوشناوه‌تی ببه‌مه‌وه سه‌ر «ئه‌بیزم» و قرتانی ده‌نگی «ز»‌ی تیدا ده‌رخه‌م چونکه به‌ته‌ما نیم شیوه ئاخواتنی خوشناو بکه‌مه بنه‌مای نووسینی ئه‌ده‌بیمان هه‌روه‌ها له‌به‌ر هه‌مان بنۆس «ئۆللاهی» مه‌نگورانی‌ش نابه‌مه‌وه سه‌ر «وه‌للاهی». له‌مه‌ش زیاتر ده‌سپاریزی ده‌که‌م که نایه‌م لیک بده‌مه‌وه ئایا «ئاوزه‌نگیان» ده‌دا له «ئاوی زینده‌گی» یا «ئاوی زینده‌گانی» یه‌وه هاتوووه چونکه ده‌بی شیوه‌ی ئه‌م وشه‌یه به‌پیتی به‌کاره‌یتانی سلیمانی بخه‌رتیه نووسینی ئه‌ده‌بیمانوه، مه‌گه‌ر ئاشکرا بی که وشه‌که‌ی سلیمانی شیواوتر و لی قرتاوتر و به‌ره‌وه‌له‌تر بی له وشه‌ی هاوتای خۆی له له‌هجه‌یه‌کی دیکه‌دا. ئیمه که ته‌نها له حاله‌تی هه‌بوونی وشه وه‌یا ته‌عبیری په‌سه‌ندتر له هی سلیمانی هانا ببینه به‌ر له‌هجه‌یه‌کی دیکه‌ی کوردی ده‌ست لیدانێکی ره‌وامان کردوووه. به‌ولای ره‌واوه پیوستیشه، به‌ولای پیوسته‌وه کاری ده‌ستخاوتنی و دلسۆزییه بو زمانی کوردی، ئنجا په‌راویزی ده‌ست لیدانه‌که‌ش تا بلایی ته‌سکه له‌چاو جغزه به‌رفه‌رهبانه‌که‌ی سه‌رله‌به‌ری شیوه‌ی ئاخواتنی سلیمانی، خو ئه‌گه‌ر وه‌ها نه‌لین و نه‌یسه‌لمیتین دیسان له سه‌ره‌تاوه لزوم به‌م ته‌رزه کۆره نامینی. به‌نموونه ده‌لیم که فره‌نسییه‌کان هه‌له‌یه‌کیان له له‌هجه‌ی پارسدا دۆزیه‌وه وا چاکه پارسییه‌کان واز له هه‌له‌که به‌ینن نه‌ک هه‌موو میلیله‌تی فره‌نسه و ده‌یان ملیۆن ئاخویه‌ری فره‌نسه‌یی فیری ئه‌و هه‌له‌یه بکړین.

ئەوہی لە لەھجەہی سلیمانیدا بۆتە دەقینکی زیدە بەرچاوی ئاخاوتن ماملەتکردنە لەگەڵ ھەندێ دەنگ کہ لە پیش ھەموویانەوہ دەنگی «د» دیت بە دوا ئەویشدا «ت». ئنجا دراوسێ بوونی دەنگی «ن، گ» و «ن، د». ھەرۆک میسرێیەکان قاف و جیم دەگۆرن بە ھەمزە و گاف، وەہا پارسیەکان دەنگی رێ دەگۆرن بە غەین ھەرۆھاش سلیمانیەتی بە زۆری دەنگی دال تێ دەبەن وەہا کلۆری دەکەن، تا رادەہیک ئەو ماملەتە لەگەڵ دەنگی «ت» شدا دەکەن.

لە لایەن دیاردەہی کلۆرکردنەوہ وەک کہ دەلی «ئەحمەد ئەمەت بۆچی کرد» ناشی ھیچ گرفت و دەمەتەقە پەیدا ببی چونکہ نووسەری سلیمانییش پیتی دەنگەکان دەنوسیت بەلام لە خۆتندنەوہدا کلۆریان دەکات. دەمیتیتەوہ بگوترێ ئایا دەشی داوا لە ھەموو کورد بکری ئەو دال و تییە کلۆر بکات؟ بینگومان تەکیفی وەہا جیتی بیستن نییە چ جایی سەلماندن، نەک ھەر لەبەر ئەوہی کہ گۆرین وەہا تیبەردنی دەنگەکان کۆشەشیکێ بەرەو ھەلەہی، بەلکوو لەبەر ھۆیەکی گرنگی دیکە قسەبەرەو، ئاخوہەری دەرەوہی سلیمانی ناتوانی دەنگەکان بە کلۆر کراوی دەربریٹ چونکہ زۆر زەحمەتە بۆ ئەوہی زمانی بەو کلۆرکردنە نەپژایی وەہا ماوہیەکی درێژ لە سلیمانی راینەبواردیی فیری بیت وەہا بزانی کەہی و لە کوێ کلۆریان بکات.

لە لایەن قرتاندنی دەنگەکان و گۆرینیانەوہ، لە خۆم دەپرسم ئایا دەبی وشەہی وەک «بەغداد، قەرەداغ، گوێدریژ، دیت» چۆن بنووسری؟ ئایا وەک دەربرینی خەلقی سلیمانی بنووسری «بەغا، قەراخ، گوێریژ، تەت»؟ یاخود وەک کہ زوربەہی ھەرە ھەرە زۆری ئاخوہەری کورد نزیک لە حەقیقەت دەریناندەبرێ؟ وشەہی «مطبخ»ی عەرەبی بنووسری «موبەق» وەہا «مەتبەخ»؟ وا بزانی وەک بەدیھییە ئاشکرایە کہ دەبی وشەکان بەو شکلە بنووسرین کہ لە راستی نزیکترن و لە فەرھەنگدا تۆمار دەکرین. زۆریەنی کورد دەلین «بەغدا» کہ نزیکترە لە «بەغداد» ھەرۆھاش «قەرەداغ»

وشه دروسته که یه نه «قهراغ». له باره ی وشه ی وه ک «گویریز» هوه، ته گهر بمانه وی ته م وشه یه بی دال بنووسری ده بی بگه رینه وه سه ر فه ره ننگ و هه موو ته و وشانه ی که دالی «دریز» یان پاراستوو داله که یان لی بقرتینین هه ر بو خاتری «گویریز» به راست بگه ری، ئنجا هه موو ئاخپوه ری کوردیش که ده لی «گویدریز» بگه رینه وه له نووسینی وشه راسته که. وشه ی «یه ت» که ئاینده وه یا ئیستا که ی «هات» هه بوو به و شیوه ی سلیمانیش «ئه هیت، ئه یه ت» بی. وشه ی «موبه ق» که به سوان و به گوړان «ت» هه کی بووه به «و» ری خوش ده کات بو سه پاندنی «دهس» له جیگه ی «دهست» و سه پاندنی «حه وه زار» له جیگه ی «حه ف و هیا حه وت هه زار».

به هه مه حال ریدان به په سه ند کردنی قرتان و شیوه گوړان له و وشانه دا که زوربه ی ئاخپوه ری کورد قرتان و گوړانیان تیدا نه کردوه ده بیته هوی دوو شیواندنی زیده گه وره. یه که میان، شیوانی زمانه که دوه میشیان شیوانی ئاخپوه ری کورد که هه ر خوی ده بیته وه نووسه ر. له وه هه ر بگه ری که بیگانه سه ره ده ری له و قرتان و گوړانه ناکا. ته م ته رزه قرتان و گوړانه که به سه ر زمانی ته ده بیماندا سه پا دوو ته رکی نویزاد ده خاته سه ر شانی ئاخپوه ر و نووسه ر و خوینه ری بادینی، جاریکیان که دیت بو به رزه وه ندی زمانی یه کگرتوو واز له نووسینی هه موو له هجه ی خوی ده هیئت، جاری دیکه شیان که ناچار ده بی له به ر خاتری سوان و گوړانی ناوچه یی واز له راسته زمانه که ی زوربه ی ئاخپوه ری کورد به یئیت.

کورته ی باوه ری من که پتر له وه ی خوی خوش بوئ به رزه وه ندی زمانی یه کگرتوو مانی خوش ده وی ته وه یه سوان و قرتان و گوړان له و وشانه دا ده سه لمیندری که زوربه ی ئاخپوه ری کوردی له سه ری رپوشتبیت.

هەر له ناو توێژی باسی قرتانی دهنگدا رووبه رووی جوړیک قرتان دهبین که له ریزمانهوه بهره و ریتووس دیتهوه تهویش قرتانی «ب» ی ریزه ی فرمانی فیعله له ههندی حالت و ههندی فیعلدا.

وهک دهزاین ریزه ی فرمان لهو فیعلانهدا که پیشگریان پیوهیه وهیا بوونهته فیعلی لیکدراو دهشی نیشانه ی «ب» ی فرمانیان بروات و دهشی بشمینیتهوه وهک، ههلبیره - ههلبیره، ههلبیره - ههلبیره، تیککۆشه - تیککۆشه، سهربیره - سهربیره، به ئاگرکه - به ئاگرکه، هتد.

وابزانم لیره دا قسه مان له کویر کردنهوه ی ئەم دهستووهر چه سپاوه ی هیلان و نه هیلانی نیشانه که نییه چونکه قرتانه که دهستووهریه نهک بیژوک، قسه مان له چۆنیه تی نووسینی وشه کانه له ههردوو حالتهدا... لیره به پیشهوه له نیوان باسی پیشگردا که هاتمه سه ر باسی نیشانه کانی فرمان و نه هی و نه فی و مضارعه قسه م له قرتان و نه قرتانی ئەم نیشانه یه ی ئەمره کرد و ئیستا ناگه ریمه وه سه ری، ئەم پیدا هاتنه وهش داخوایی سه ره باسی قوت دانی دهنگ بوو که له بانگه وازه که دا نووسراوه. به لام ئەوه ونده ده مینیتیه وه که بریار بو قرتاندن و نه قرتاندنی نیشانه که له ههندی بار و حالته تی فیعلی لیکدراودا بدری وهک که ده گوترئ، سه ربیره، ده غله که رۆکه، قوره که مالنچ ده، پیاوی چا به لیره دا «چاک» یش لینی قرتا... هتد. به رای من نه نه زهر هه یه له به جیهیشتنی مه سه له که بو دلخوایی نووسه ر و ئاخپوه نه سوودیش هه یه له سه پاندنی ژباندنه وه ی ئەو نیشانه یه چونکه ماده م قرتاندنه که شکلی دهستووری وه رگرتوه زهره ر له هه یچ سه رو به ریکی ریزمان و نووسینی ئەده بی نادات بو نمونه، ده توانی بلیت «لاکه وه - سه رکه وه - پیشکه وه - دوورکه وه - نیزیککه وه» به لام ناتوانیت بلیت «ده رگا که که وه...» فه ر قکردنی شیان و نه شیانی قرتاندنیش له و شوتانه دا کاری سه لیه یه ئەوه ی له خۆشی رانه بینئ قرتاندنه که له جی دروستدا بکات با خۆی له دوودلی رزگار کات و نیشانه که به کاربه ینی...

رېژه په كې ديكه ي فاعل هه يه ده ننگيكي «ب» ي تيدا ده قرتي به روا له ت هه ر ده لتي نيشانه كه ي ئه مره به لام هه و نيه و شتيكي ديكه يه، له گه ليك ناوچه ي كورد زماندا له جياتي بمكردبايه، بچوو بامايه... ده لتي بمكردبايه، بچوو مايه - ئه «ب» ه لپردها شكليكي فاعلي «بوون» ه، هه رچي «ب» ي سه رته ي فاعله كه يه ئه ويان نيشانه ي ئه مره (له راستيدا لپره نيشانه ي خو زي وه يا مهرج و شتي ئه و توپيه و له گه ل ئه مردا له وه دا كو ده بنه وه كه هه موويان فاعلي ئينشائين...) هه لبت ئه م قرتانه ش ه ي ده ست ليدان نيه و خه لقي لي منه ناكري.

ئو فاعلانه ي كه به ده نكي «ه» ده ست پي ده كه ن سه ره راي «ب» ي نيشانه ي ئه مره يي كه شيان ده قرتي وه ك كه ده گوتري «هه لپنه، هه لاويزه، تيوره رينه، هه لي...» له جياتي «هه لپه ننه، هه لپهاويزه، تيوره ربه ننه، هه لپه ن...». به شيك له و فاعلانه ي كه به هه مزه ده ست پي ده كه ن وا ده بي هه مزه كه يان ده قرتي وه ك «داخيوم، بنگيوه...» له جياتي «ده ئاخيوم، بئه نكيوه...» له باره ي وشه ي «بنگيوه» وه له شيخ عه لي تاله باني ده گيرنه وه كه له پيردا گوتويه تي «كاتي خو ي كه ماموستاي سوخته خانه له حينجه كردندا ده بگوت «بيزي بي بنگيوه سيني...» عه لي كويز بي نه مده زاني مه به ستي وه ستاندي سينه كه يه». له مه وه دياره كه تيبردني ئو هه مزه يه له كو نه وه و به به رينايي كوردستان باو بووه.

راي من له باره ي ئه م جوړه سوان و قرتانه ئه وه يه كه هه روه ك له عه ره بيدا «يستطيع» و «بصطيع» ره وان، له كورديشدا به مهرجي نه شيواني ريزي ده نكي وشه كان شيوه ي سوا و نه سواوي وشه يه ك كه له زوربه ي له هجه كاندا باو پي هه ر ره وايه به لام دياره نه سواوه كه ي په سه ندرته.

وشه هه يه ده قي كو ني ماوه به لام سواوه كاني پتر له كاردان وه ك وشه ي «خاتوون» كه ته نها بو ناوي كو ك و له شيوه ي ئاوه لئاودا به كارديت وه ك

ئهوهی یه کیک ناوی «خاتوون» بی وهیا بگوتری «کیژیکی خاتوونه» لهوه بهولاوله سی جارن کورت کراوهتهوه بۆته «خاتوو، خات، خا» پتریش له ئهسله که مه بهست راده گه یهنن، ته نانهت جاریکیان له ئه دیبیکه کوردم بیست گوتی گویم لی بوو بانگ کرا «خافاتم» ده رحال بیرم بۆ ئه وه چوو که ئه م «خا» یه ده شی بیته نیشانه ی مینه له وه وشانه دا که پیوستیان به جودا کردنه وهی نیر له می هه یه وه ک «خادکتۆر، خاوه ستا، خاسه رتاش...».

له م وشه یه دا ژیانده وهی «خاتوون» له جیاتی له قه بی «خاتوو» سوودی نییه چونکه ئیستا که هه ردوو وشه خزمه تی ئاخوتن ده کهن و هه ریه که یان له مه ودای خۆیدا. «خات» و «خا» ش له شویتنی تاییه تیدا هه ر هوان چونکه به فره وانی له کاردان و ریزی ده نگه کانیشیان نه شیواوه، ئه گه ر «خات» بوبایه «تاخ» بیژۆک ده بوو.

له به ره ی فیعلدا ریزه هه ن له له هجه یه که وه بۆ له هجه یه ک جوداوازی تیدا پهیدا بووه وه ک، گوتبیتم - گوتبم، ده رویت - ده رو، کردوه تی - کردیه تی - کردیتی، دیتومه - دیتۆتم، نووستومه - نووستۆتم، ده چیتن - ده چیت - ده چی. به لای منه وه تا ئه و رۆژه ی بریار له سه ر یاسا گکردنی ئه م مامله ت جوداییه ده درێ هه موویان ره وان به لام وا چاکه چی له له هجه ی سلیمانیدا باوه ئه ویان به کار بیت هه رچه ند له ویشدا مامله ت جودایی هه یه. به لام ده توانم بلیم له نیوان دوو ریزه ی «کردبام، بمکردایه» دا پیوسته «کردبام» ریزه ی ئیحتیمالی بیت وه ک «ئه گه ر کردبام پیمه وه دیار ده بوو» بمکردایه ش بۆ خۆزی خواستن بی وه ک «کاشکی بمکردایه، بمکردایه».

باسی قرتان و سوان ده مانهاویته سه ر لیکۆلینه وه له باسی به سه ره وه نان و لی زیاد کردن، لیره شدا کارمان هه ر به و لیزیا کردنه هه یه که له شیوه ئاخوتنی سلیمانیدا ده کری چونکه هه ر خۆی بنه مای زمانی ئه ده بیمانه و که س گوی ناداته ئه و ناوچانه ی له بری «به لام» ده لین «...به رانه کینی».

ئاخيوهرى سليمانى له هەندى شویتى ئاڤوتندا زياديەك دەخاتە كۆتايى وشەوہە وەك زيادىي «وانى» بە دوا كار و دەستەى ناودا. من بەش بە حالى خۆم تا ئىستا لە كەسم نەبىستووہە و نەشمخویندۆتەوہە لە بنەچەك و سەرچاوەى ئەم زياديەى كۆلبىتتەوہە. ئەوہەندى نووسىنى كۆنى سەر بە زمانە ئيرانيە كانىشم ھاتبىتتە بەرچاۋ نەمدىتوہ شتىكى وەك «وانى» باۋ بوويىت، وەك بشزانم تەنھا لە سليمانى و شویتى لەوہوہە نزيك بە كاردىت، رەنگە راستىش بى بگوترى فەرق بە كەم بوونەوہى دەكرى نەك بە زياد بوونى بە تايبەتى لە نووسىندا.

ھەرچەند لە زۆر حال و بارى تايبەتيدا حەز لە بىستنى ئەم «وانى» يە دەكەم، وەك كە گويم لى دەبوو لە چىرۆكە تەمسىليە كانى رەفيق چالاک بە جۆرى رەزا سوک لە دەمى ئاكتۆرەكان دەھاتە دەرەوہ، ديسانەوہ بە بارگرانيە كى بىلزومى دەبينم بەسەر نووسىنى ئەدەبىمانەوہ. جگە لەو گرانى و بىلزومى دەشبيتە ئەزمونىكى ئەبەدى بۆ دانىشتوى دەرەوہى سليمانى كە ھەتاهەتايى زماناسى خۆى تىدا تاقي بكا تەوہ لەوانەيشە دواى مەشق و خۆراھىنان ئنجا بلى «چەند خۆشە بەھارەوانى، دەچم بۆ كرپنى ميوەوانى...».

زياديەكى دىكە ئەو «ر» ھەلاوازەيە دەچىتە كۆتايى رىژە ئەمرى وەك «بچۆرەوہ، بىمەرەوہ». ئەوہى سەرنج رادەكىشى نەھانتى «ر» ھەكەيە لە كۆتايى غەبرى ئەم رىژەيەدا ھەرچەند پاشگرەكەشى پىنۆبى دەگوترى «چۆوہ، ئەچىتەوہ، ئەمما تەوہ، ئەيخویندەوہ...» فىعلى وەك «بىمەرى»، «مەمخەرە ھاوييەى ھەولى فىراق» يش ھەر لەم بابەتەيە، وەك دەبينىن نەھيش وەك ئەمر وايە...

ئەم زياديەش سەرچاوەى روونى نىيە و ھەر لە سليمانىش باوہ. بىگومان ئەمىش وەك «وانى» ھەقى بەسەر نووسىنى ئەدەبى يەكگر تەوہ نىيە و ناشى بەسەر ھەموو كورددا بسەبى. ناوانوہ لە لەھجەى دىكەشدا زيادىي بۆ

هه‌ندئ وشه دیت وهک که له نیوان به‌شیک له عه‌شیره‌ته‌کاندا وشه‌ی «ده‌گیرئ» ده‌بیته «ده‌گیره‌ری»... عومه‌ر ده‌بیته «عومه‌ر»، «که‌سساره» ده‌بیته «که‌ستاره». به‌لئ ده‌زانم ئەم زیادییانه ده‌ستووریان نییه وهک «ر»ه لاوازه‌که ده‌ستووری هه‌بوو به‌لام به هه‌مه‌حال ئەوانیش زیادین و ره‌نگ بوو ئە‌گه‌ر له سلیمانی باو بوونا‌به‌خۆیان بۆ ناو شیوه نووسینی ئە‌ده‌بی نامزه بک‌رایه وهک که فیعلی «یه‌ت» له بری «دیت» وه‌یا «یه‌کیکی که - له بری یه‌کیکی دیکه» به راشکاوی ده‌نوس‌ری‌ت.

له لایه‌نی بوونی ده‌ستووریش له هینانی ئەو «ر»ه‌دا زوربه‌ی هه‌ره زۆری کوردیش که به‌کاری ناهینن له‌سه‌ر ده‌ستووریک‌ی گشتی ده‌رۆن که نه‌ک ته‌نها له‌و رێژه‌یه‌ بگه‌ر له ه‌یج رێژه‌یه‌ ک‌دا زیادیی ئە‌وتۆبی ناهیننه ناو ئاخواتنه‌وه. خۆ ئە‌گه‌ر به ریکه‌وت لێره و له‌وی زیادیه‌ک‌یش هه‌بی که‌س گوئی ناداتی ره‌نگه هه‌ر نه‌شی بیسن وهک که له ده‌شتی کۆبی دانیش‌توی چه‌ند دێیه‌ک له جیاتی مانگه‌شه‌وه ده‌لین «مانگاشه‌وه» هه‌روه‌ها ده‌لین «دوانان» و «سینانان» له جیاتی «دوان» و «سینان». وشه‌ی گه‌مه‌ش دوو جار کۆ ده‌که‌ن و ده‌لین گه‌مانان. هه‌ر ئە‌وانیش رێژه‌ی فیعلی تێپه‌ر له هه‌ندئ شیوه‌یدا ده‌ده‌نه فیعلی تینه‌په‌ر وهک که دین ده‌لین «نووستۆم، چۆتم، و هاتۆتمه‌وه...». له به‌ری سلیمانی له بری ئە‌مانه ده‌لین چووم، هاتووم، که فیعله‌که‌ش تێپه‌ر بوو ده‌لین «کردوومه - کردوه‌تم». گویم لئ بووه‌گوتراوه ئەم «ر»ه له‌م شوینه‌دا هاتوو‌ه تا‌کوو بزویتنی به‌رابی پاشگری «وه» بپاریزئ که له‌و رێژه‌یه‌دا به دوا بزویت‌دا دیت. دیاره بزویتیش به بزویتنه‌وه نالکئ. له وه‌رامی ئەم به‌لگه‌یه‌دا ده‌لیم:

1) ده‌زانین نیشانه‌ی پیناسینیش به‌خۆی و بزویتنه‌که‌ی پینشیه‌وه‌وا ده‌بی ده‌که‌ویتته‌ دوا‌ی بزویتنی ئە‌لفه‌وه‌که‌چی ئاخپوه‌ری سلیمانی بزویتنه‌که‌ی پیناسین تینه‌بات و نه «ر»ی لاواز و نه ه‌یج ده‌نگیک‌ی دیکه‌ش ناهینئ بۆ پاراستنی ئەو بزویتنه به‌نموونه ده‌لئ «ب‌راکه،

چراکه» که چی له گهلینک شویتنی دیکه دا «ی» ی پینوهندی دیتن و بزویتنی نیشانه که ی پین ده پاریزن و دهلین «برایه که، چرایه که».

(2) له سلیمانیش به زوری که ریژه ی رابردوی به رده وام دههین و پاشگری «هوه» ی ددهنی بزویتنی به رایب پاشگره که تیده بهن وه ک که دهلین «ئه چۆوه، ئه بۆوه - له جیاتی ئه بوه وه، ئه چوه وه...» که چی به دوا ئه لفا بزویتنه که ده پاریزن وه ک که دهلین «گه رایه وه، بووژایه وه» له جیاتی «گه راوه، بووژاوه».

(3) هه ره له سلیمانی دهلین «ئه م په نجه ره یه، ئه و پیشه یه» به لام که وشه کان کوکران بزویتنه که ی دوا ی ناوه کان تیده بهن و دهلین «ئه م په نجه رانه، ئه و پیشانه» له بری «ئه م په نجه ره یانه...».

(4) له سلیمانی و غهیری سلیمانیش وشه که کوکرا بزویتنی «ه» فه تدهی کو تایی وشه که تیده چی ت وه ک «په نجه ران، شه دان...».

کورتی قسه ئه مه یه که پاراستنی بزوین نایته هه نجه تی هینانی ئه و «ر» ه لاوازه، پاراستنی بزویتنه که ش وه نیه له هه موو حالاندا بهر ده ستووریک گشتی بکه وی، ئنجا له هیچ نمونه یه کدا نادیتری بزویتنه که وه یا بزوین به گشتی به هینانی «ر» بیاریزی، ئه وه ی وه ک «نون الوقایه» بزوین ده پاریزی له کوردیدا دهنگی «ی» ه. که واته ده بی له جیاتی «بلیره وه وان» بنووسین «بلیوه» خو ئه گه ر ئه مه ش نه سه لمیندری نایی «بلیوه» کویر بکریتته وه چونکه ئه میان راره وی ده ستووری و زورینه ی ئاخیه ره.

گیروگرفتی ژماره کان له 11 تا 19

لیره‌دا گیروگرفت که له دوو روهوه هه‌لدهستی

• یه کهم لهو «ن» هی که له زاری سلیمانیدا ده‌که‌ویته ناو
ژماره‌کانی 11، 12، 13، 16.

• دووهم له قرتانی دالی «یازده، دوازده، سیزده، یازده، شازده»
ئه‌ویش هه‌ر له زاری سلیمانی.

به دوا ئه‌و گرفتانه‌دا بادانه‌وه‌یه‌کیش بۆ ژماره 7 پیویسته.

له باره‌ی رووی یه‌که‌مه‌وه که نوونی ژماره‌کانی 11، 12، 13، 16 یه،
روونکردنه‌وه‌ی ئه‌م گرفته به‌م جوّره ده‌بی

سه‌رنج بگرین ده‌بینین له ژماره‌کانی 14، 17، 18، 19 گرفتی ئه‌و نوونه له
له‌هجه‌ی سلیمانیشدا په‌یدا نییه چونکه له هیچیاندا نوون نییه. ژماره‌ی 14
له‌وه‌دا پرسیار په‌یدا ده‌کا ئایا به‌ ئه‌سل «چار و چوارده» یاخود «چار و
چارده» یه؟ به‌لای منه‌وه «چار» راستتره چونکه واوه‌که له زمانی دیکه‌شدا
ده‌رده‌که‌وئ وه‌ک Four ی ئینگلیزی، ته‌نانه‌ت که دین بۆ «چاره‌گ»
وشه‌ی Quarter به‌کارده‌هینن له‌ویشدا واوه‌که پاریزراوه. له فارسیدا وشه‌ی
«چه‌ار» به‌لای «چار» دا ده‌چیتته‌وه چونکه ئه‌و ده‌نگه‌ی «ه» به‌ره‌و قرتان
نزیکتره تا ئه‌وه‌ی بیته «و» به‌لام زۆرینه‌ی زمانه ئه‌وروپییه‌کان که واوه‌که
ده‌پاریژن وشه‌که به‌لای «چار» دا ده‌به‌نه‌وه وشه‌ی «چاره‌گ» که واوه‌که‌ی
دۆراندوه و کافه‌که‌شی کردوه به‌گاف نه‌یتوانیوه وشه‌ی «چاره‌یه‌ک»
بکوژیت. بۆیه ده‌توانین بلین «چاره‌گ» سوان و گوڤانی به‌سه‌ردا هاتووه
نه‌ک ره‌سه‌نه.

له ژماره‌کانی 14، 17، 18، 19 دا گرفتی په‌رینی «د» ه‌که‌ش په‌یدا نییه
چونکه ئاخپوه‌ری کورد به‌ تیکرایی ده‌یلیت ته‌نانه‌ت که دانیشتووی سلیمانی

دهلی «حه قفه» داله که ی سه لماندوه به لام له شیوهی گوشینی قییه که
دهریریه. له نوونه که ی 15 ی شیوهی سلیمانیش گرفت نییه چونکه به
ئهسل وشه ی پینج نوونی تیدایه.

گرفت له ژماره کانی 11، 12، 13، 16 دا هیه و له په راندنی «د» که ی
ژماره 15 ش به پیی ئاخوتنی سلیمانی.

له له هجه ئاخوتنی سلیمانیدا ده گوتری «بانزه، دوانزه، سیانزه، شانزه»
له مه شدا دوو جارن ماملت جودایی کردوه له چاو چوارده و هه ژده دا،
جاریکیان که هاتوه دالی ژماره ی 10 ی په راندوه به پیی ده ستوره
گشتیه که ی قوت دانی دهنگی دال. جاریکیان که له لاه نوونیکی هیتاوه
بو ناواخنی وشه ی ژماره کان. وا ده زانم له و وشانه دا په راندنی داله که یه کسه ر
بوته ری خوشکه ره وه بو هینانی ئه و نوونه به پارسهنگی تیکچوونی زهنگ و
له نگه ری وشه کان. تو که ئه و دالانه ت سواند و گوت «یازه، دوازه، سیازه،
شازه» هه ست به ناله باریه کی فونه تیکی ده که بیت و بیت خوشه له و ناله باریه
دهرچیت. له نیوان هه موو دهنگه کانی کوردیشدا ته نها دهنگی نوون له و
شوینه دا ده بته پارسهنگیکی رۆح سووک. ئه م راستیه ش به سه لیه و به
ئه زمون درده که وی. تو سهیری ئه و له هجانیه کی دالی ژماره کان
ده هیلنه وه دین نوونی 15 وه ها سووک درده برن له قرتانی نریک ده خه نه وه
و ده لین «پازده» هه ر چونکه هاتنی نوون له و شوینه دا به دیار داله که وه
قورس درده چیت. له مه وه درده که وی، لادانی ئاخپوه ری سلیمانی له وشه
دروست و ره سه نه کانی «یازده، دوازه، سیزده، شازده» له بهر په راندنی
داله که ناچاریه کی فونه تیکی بووه. به لگه ش له مه دا ئه مانه

1- وشه کان به ئه سل دالیان تیدایه.

2- له هیچ کهرتیکی ئەو وشانەدا - جگە له پانزە- بە ئەسل دەنگی نوون نییه.

3- بەشی هه‌ره زۆری کورد نه داله که ده‌ق‌رتینن و نه نوونیش به زیاده‌وه ده‌هینن.

ژماره‌ی 15 ده‌شی به پێی ئەسلی که‌رتە‌کانی بنووسری پانزە، هه‌روه‌ها ده‌شی به پێی ده‌ستووری ره‌سه‌ن و دروستی سوانی ده‌نگ «پازده» یی.

ژماره‌ی 17 که به‌شی هه‌ره زۆری ئاخپوه‌ری سلیمانی «حه‌فقه» ی ده‌رده‌برن ده‌بی «حه‌فده» بنووسری و چ ریگه‌ی دیکه‌ی له پیندا نییه. ئەسلی وشه‌که «حه‌فده» بووه. له پيشه‌وه ده‌نگی «ت» تیدا سواوه، ئنجا به پێی داخواری ده‌نگسازی ده‌نگی کپی «ف» له دراوسپه‌تی «د» ی ئاوازه‌داردا بوته «ف» ی ئاوازه‌دار و وشه‌که بوته «حه‌فده».

ده‌جمه‌وه بو لای ژماره 7 که به‌شیکي ئاخپوه‌ری کورد «حه‌وت» و به‌شیکيشی «حه‌فت» ی ده‌رده‌بری. ساگرده‌وه‌ی کيشه‌که به چاکي له به‌سه‌رکردنه‌وه‌ی «حه‌فده» و «حه‌فتا» دا هه‌لدینجری چونکه ئه‌وانه‌ی ده‌شلین «حه‌وت» له‌و دوو ژماره‌یه‌دا ده‌گه‌رینه‌وه بو بنیچه‌ی وشه‌که که «حه‌فت» ه. ئە‌گه‌ر گوترا‌با «حه‌وت، هه‌وده، هه‌وتا» رپی تی ده‌چوو ده‌مه‌ته‌قه له‌سه‌ر پرسیاره‌که هه‌لستی و گوی نه‌ده‌ینه «هفت» ی فارسی و seven ی ئینگلیزی و spet ی لاتینی که هه‌موویان به‌لای ده‌نگی «ف» دا دینه‌وه نه‌ک «و».

که‌واته ژماره‌کان له نووسینی ئە‌ده‌بیدا ده‌بی به‌م شیوه‌یه بنووسری: چوار، هه‌فت، یازده، دوازه، سیزده، چوارده، پانزده یاخود پازده، شازده، هه‌فده، هه‌زده، نۆزده... هه‌فتا، هه‌فصه‌د، هه‌فت هه‌زار... هه‌فت ملیار...

به شی 4: گیروگرتی نووسینی کردار له گه‌ل راناو له پرووی پینکه‌وه نووسان و پینکه‌وه نه‌نووسانیانه‌وه.

ئهم گرفته زۆری به به‌روه‌یه

جاری با له پینشه‌وه بلیم من له زاراوه‌ی «کردار» رازی نیم و لایه‌نگیری «کار» م له بری فیعل، له خۆرایش لایه‌نگیر نیم

1) کار پتر له گه‌ل مطلق «عمل» رینکه، هه‌رچی «کردار» ه تا راده‌یه‌ک به‌لای ئا‌کاره‌وه ده‌بیته‌وه.

2) سی وشه‌ی «کار، کارا، به‌رکار» له بری «فعل، فاعل، مفعول» زۆر شیرن و رینکوییکن. له «کردار» وشه‌ی به واتای «فاعل – کارا» هه‌لناستی.

3) به تینکرای خولی وشه‌ی «کار» به‌ناو ریزمان و فره‌ه‌نگ و زاراوه جودا‌کانی لکی زانسته‌کان گه‌لێک به‌ر فره‌واتره له هی «کردار» وه‌ک وشه‌ی «کارگیر، کارم پیت ماوه، کارامه، سه‌رکار، کارم خویندنه... کاریگه‌ر» هه‌مووشی به‌لای کردن و جموجۆله‌وه ده‌روات. کاتی خۆی که کۆری زانیاری کورد وشه‌ی «کار» ی له بری «فعل» په‌سه‌ند کرد ده‌یزانی «کرادر» یش هه‌یه به‌لام تایی «کار» ی نه‌ده‌کرده‌وه مه‌علوومیش بوو به‌لایه‌وه که «فرمان» هه‌ر به‌جاری بی که‌لکه چونکه له «فرمان» ی ئه‌مرکردنه‌وه هاتووه، له واتاشدا که ده‌لێی «فرمانی خۆم جیبه‌جی کرد» وه‌ک ئه‌وه‌یه که بلیی «واجبی خۆم به‌جی هیتنا» ئنجا وشه‌ی «واجب» بیته «فعل» ی قه‌واعید؟ وا ده‌زانم چاوه‌روان نا‌کرئ له سه‌پاندنی زاراوه‌یه‌کدا پتر له‌و به‌لگانه‌ی بو «کار» ره‌چاو کراون ره‌چاو بکری.

ئىنجا كە نەسەلمىندىرى چۈن پىشنىيازى كۆر و غەيرى كۆر بر
دەكات؟

بگەرئىمەوہ بۇ كىشەى كردار و راناو.

نازانين مەبەست لە «راناو» چىيە؟ كرداريش ھەر بە راناوہوہ نانووسىت،
راناویش ھەر بە كردارہوہ نانووسىت. لە پىشەوہ بزائين راناو لىرەدا دەبى چى
بى؟

بەشىكى زۆرى زمانەوانانى كورد شوپىنپى رىزمانە مەشوورەكانى دنيا
ھەلدەگرنەوہ و راناو دەكەن بەو چەند بەشەى لەواندا ديار كراوہ، لای
ھەندىك لەو زمانەوانانە ژمارەى راناو دەگاتە ھەشت، لای ھەندىكى دىكەش
دەگاتە ھەفت و بەرەژىرتريش. لە رووى نووسىنەوہ ناشى لەو ھەموو
بەشانەدا يەك پىوانە بەكاربىت. بە نموونە ئەوہى پى دەلین راناوى ئىشارى
«ئەمە، ئەوہ، ھۆوہ، ئەمانە...» كۆ نايىتەوہ لەگەل ئەوہى پى دەلین راناوى
ھەبى كە برىتییە لە وشەى «ھى» وەيا راناوى گەبەنەر كە برىتییە لە
«كە»ى ناو رستەى وەك «ئەووى كە پىم گوتىت». بەپى ئەو دابەشكردنانە
سەرلەبەرى وشەكانى رستەى «ئەو ھىچانەى كە ھى تۆن و ھى من»
راناون. وەك ديارە بەشى زۆرى ئەو راناوانە لە رووى رىنووسەوہ فەرقيان
نىيە لەگەل وشەى عادەتيدا، بۆيەيە وا دادەنىم كە مەبەست لە راناو ئەوہ بى
پى دەلین «راناوى كەسى» وەك «من، تۆ، ئىوہ» لەویشدا مەبەست
راناوى لكاو بى چونكە سەرىشەى گەورە لە چۆنىەتى نووسىنى ئەودا پەيداىە.

راناوى لكاو نەك ھەر بەركارە بگرە بە ھەموو وشەيەكەوہ دەلكىت.
دەستوورى گشتى چۆنىەتى نووسىنى راناوى لكاویش وەك لە ناوہكەيەوہ
ديارە ئەوہيە كە دەبى ھەمىشە بە وشەى پىش خۆيەوہ بلكى وەك: دەستمان

هه‌لگرت، برام هات، دیتمان، منم، بمگره، من دۆستتم... ده‌بینی راناوی لكاو به راناوی لكاوه‌وه دهنووسیت هه‌ردوو كیشیان پیکه‌وه به وشه‌ی پیش خویانه‌وه ده‌لکین ئه‌و وشه‌یه هه‌رچی ده‌بی با بی.

تا ئیره گرفت له جۆری نووسینی راناوه‌کاندا نابینم، به‌لام له‌و حاله‌ته‌دا كه راناوی لكاو جینگۆر كچی ده‌كات پینویسته بریار له‌سه‌ر چۆنیه‌تی نووسینی بدریت به‌نموونه «ده‌گرم» ده‌بیته «ده‌مگرت، نه‌مده‌گرت، هه‌لم نه‌ده‌گرت، پیم هه‌لنه‌ده‌گرت». ئنجا ده‌گوتری «هه‌لم نه‌گرتای» وه‌یا «تییان هه‌لنه‌پنچاباینایه، پتیان وه‌رگه‌راندبووین. تیم رانه‌ده‌دیتیت...»

ئه‌گه‌ر ئاره‌زوو بکه‌ین ده‌توانین ده‌مه‌ته‌قه و به‌لگه‌کاری دوورودریژ له‌سه‌ر چۆنیه‌تی نووسینی ئه‌و رسته وه‌یا ده‌سته‌وازان هه‌لستینین به‌لام لیره‌دا هه‌م به‌نیازی کورته‌کردنه‌وه‌ی قسه و هه‌م به‌هۆی ئه‌وه‌نده‌ رووناکییه‌ی كه‌ تا ئیستا هاتوو به‌ ئاوتیکرای گرفته‌کان بیرورای خۆم له‌م چهند خاله‌دا له‌باره‌ی کیشه‌که‌وه‌ ده‌رده‌بم

1) كه‌ راناوه‌كه‌ كه‌وته‌ نینوان كار و نیشانه‌کانی «مضارعه، أمر، نه‌ی، نفی» به‌هه‌ردوو لای خۆیه‌وه‌ بلکی له‌و روه‌وه‌ كه‌ ئه‌و نیشانه‌ به‌ كه‌رتی ته‌واو‌كه‌ری فیعله‌كه‌ حساب ده‌کری ئیتر بنووسری «ده‌تینم، بتینم، ناتینم، مه‌مینه، بمینه، نه‌تدیتم...».

2) ناوناوه‌ وا ده‌بی دوو نیشانه‌ دینه‌ به‌رای فیعله‌وه‌ وه‌ك «نه‌ده‌رۆیستم» كه‌ فیعله‌كه‌ش تیپه‌ر بوو راناوی فاعیل ده‌كه‌وته‌ نینوان هه‌ردوو نیشانه‌که‌وه‌ وه‌ك «نه‌تانه‌دیتم...» من وا به‌ باش ده‌زانم له‌م حاله‌ته‌شدا كه‌وا ره‌نگه‌ تاكه‌ حاله‌ت بی، هه‌ردوو نیشانه‌كه‌ و راناوه‌كه‌ ویکرا به‌ فیعله‌که‌وه‌ بلکین، هه‌م له‌به‌ر ئه‌و هۆیه‌ی كه‌ له‌ خالی یه‌که‌مدا باس کرا هه‌م له‌به‌ر ئه‌وه‌ی كه‌

نیشانه کان له لایه ن لکانه وه له پیشگر و له دهسته واژه و له وشه ی
سه ربه خوئی وه ک «ناو، راناوی نه لکاو، ئاوه لئاو، ئاوه لکار» جودا
بکریته وه، واته ئه گهر راناوی لکاو که و ته نیوان ئه و وشانه و فیعله وه
به وانه وه بلکیت و له فیعله که یان دوور بخته وه وه ک «هه لمگرت،
منت دیت، پیاوانه یان ده دواندین، عاقلت شیئت کرد، به ته نگه وه یان
بووین».

3) له حاله تی هاتنی راناو به دوا فیعلدا، که یه ک راناو بوو به پیی
ده ستووری گشتیی به فیعله که وه بلکیت «دیتم، هاتیت، ده چووین».
که بوون به دوو راناوی یه ک له دوا یه ک وه ک «دیتمت، بیستم،
دیتیانین...» ئه وساش هه ردوو یان ویکرا به فیعله که وه بلکین. که
پاشگری «هوه» ش به فیعلکه وه بوو به دووم راناوه وه بلکیت
«دیتمنه وه، دیتیانینه وه...» خولاسه چه ندیک راناوی لکاو و پاشگر و
نیشانه ی خوژی به دوا فیعلدا بین هه موویان پیکه وه پییه وه بلکین
وه ک «نووستبامایه، بتخواردایه، بماندیات، هه لمکیشاپایت».

هه ره باره ی کیشه ی راناوی لکاو وه پیویسته باسی ئه وه ش بکه م که له
هه ندئ ناوچه ی وه ک ده ور به ری که رکوک له جیاتی «دیتانین،
بیستمایت...» ده لئین «دیتمانیان، بیستمان...» وه یا که شیخ ره زا ده لئ
«خوئی کرد به نیره تورک و لیمی خوری کیم بلرسزی» له جیاتی «لیی
خویریم...» راستییه که ی ئه م به کاره پنهانه له وانه یه باشر بی له وه ی له به ری
سووران و موکریان و بابان و نازانم کوئی باوه چونکه له هه ندئ باردا ئه م
دارشته راگه یه نتره وه ک که ده لئ «پییم گوت...» مه فعوولی راناوی که سی
سییم ده رده که وئ که چی له له هجه کانی دیکه دا راناوه که ده رناکه وئ و
ده لئین «پییم گوت». ئیمه ده زانین که که سی سییه می تاک مه فعوول بوو
راناوه که ی ده رناکه وئ ته نانه ت که ده لئین «لیم ستانده وه» دوو مه فعوول
بزره به لام که گوتت «لیم ستانده وه...» مه فعوولی دووم له شکلی راناوی

«ی» دا دەرکهوت و حەقیشیەتی دەرکهویت چونکە تەنھا یەک مەفعوول دەشی ھەر بە تصور جیی بۆ بکریتەوہ لە ئاڤاوتندا وەک کە دەلیی «دیتم» دەزانین شتیک وەیا یەکیکت دیتوہ بەلام کە بوون بە دوو مەفعوول وا باشە دوہمەکیان دەرکهوئ. لە لایەکی دیکەشەوہ کە لەو لەھجەییەدا دەلین «لیتم وەرگرت» راناوی کەسی دووہم کە لەبەر حوکمی «لی» ی پریپۆزیشنە یەکسەر بە دوایدا ھات بەلام کە گووت «لیم وەرگرتیت» راناوی کەسی یەکەم کە فاعیلە ئەویان کەوتە بەر حوکمی پریپۆزیشن ھەرچی کەسی دوہمە بە سەلامەتی کەوتە دواي فیعلە کەوہ... بە ھەمەحال ئەم بەراوردکردنە سەر بە ریزمانە نەک بە رینووس، بەلام ریم بۆ دەکاتەوہ بلیم لە ھەر لەھجەییە کدا بی راناوی لکاو دەبی بە پیی ئەو دەستوورانە بنووسری کە بۆ نووسینی ئەدەبی قەراردادە دەکری، چ زەرەرئیکیش لەوہدا نابینم ئەگەر لیژنەییەکی شارەزای ریزمان خەریک بی ئەو تەرزە بە کارھێنانە و دارشتانە ھەلسەنگینی بەلکوو ھی وایان تیدا رەچاو دەکات کە لەوہی باوی نووسینە پەسەندتر بن، خۆ ھەمووی ھەر کوردییە و ھیچیان نابنە مندالی ھەلگیرایەوہ...

به‌شی 5: گیروگرفتی ئامرازه لیکدراوه‌کان (حروف العطف)

زاراوه‌ی «ئامرازی لیکدهر» له رووی واتاوه له‌گه‌ل «اسم الموصول» دا ریک دیت هه‌رچی «حروف العطف» ه له‌گه‌ل وشه‌ی «پیوه‌ندی» دا پتر ده‌گونجی. به‌لام لیره‌دا پیروه‌ی بانگه‌وازه‌که ده‌که‌ین و به «عاطف» ده‌لین «لیکدهر». هه‌رچه‌ند تا ئیستا ریکه‌وتنی گشتی له‌سه‌ر تیکرای ئه‌و وشانه‌ی به‌لیکده‌ر دانراون په‌یدا نه‌بووه دیسانه‌وه ده‌توانین بریاری وه‌ها بده‌ین که له رووی چۆنیه‌تی نووسینانه‌وه هه‌موویان بگریته‌وه.

ئامرازی لیکده‌ر هه‌ر که ناوی ئامرازی وه‌رگرت ده‌بیته‌یه‌ک له‌و چه‌ند به‌شه سه‌ربه‌خۆیه‌ی که زمانی به‌سه‌ردا دابه‌ش ده‌کرئ وه‌ک ناو، کار، ئاوه‌لناو... دیاره‌که له‌ ریزماندا سه‌ربه‌خۆ بوو ده‌بی له‌ نووسینیشدا به‌جودا بنووسری. به‌لام که بیین وشه‌ لیکده‌ره‌کان بخه‌ینه به‌ر نیگای سه‌رنجه‌وه چه‌ند تیبینییه‌ک خۆ ره‌پیش ده‌کات

1- وشه‌ مه‌شووره‌که‌ی «عطف» که فارسی و کوردی و تورکیش تیدا هاوبه‌شی عه‌ره‌بین واوی عه‌تفه. له‌ باره‌ی ئه‌م واوه‌وه ده‌بی دوو خال ره‌چاو بکری

خالی‌یه‌که‌م ئه‌وه‌یه‌که‌ شکی «وه» ئامرازه‌ سه‌ریحه‌که‌ی عه‌ره‌بییه‌ به‌زه‌قی راده‌گویتزی بۆ ناو ئاخوتنی کوردی. له‌به‌ر ئه‌مه‌ پیویسته‌ دووره‌پاریزی لی بکری وه‌ک که دووره‌پاریزی له «بلی به‌لا» دا ده‌کرئ و ده‌گویری به «به‌لی».

خالی دووهم چۆنیه‌تی نووسینی «و» ی عه‌تفه‌وا بزانه‌م نووسه‌ران هه‌موویان واوه‌که به‌جودا ده‌نووسن و نایلکینن به‌لام هه‌ندیکیان له‌نزیکی وشه‌ی پیش خۆیه‌وه‌ی ده‌نووسن هه‌ندیکیان لی دوورده‌خه‌نه‌وه. به‌لای منه‌وه هه‌ردوو شیوه‌ نووسین به‌لگه‌ی خۆی له‌گه‌ل خۆیدا‌یه، ته‌نها ئه‌وه‌نده هه‌یه‌که ئیمه

بریارمان دا به جودا بنووسری بۆچی وه کوو وشه جودا کانی دیکه له دووره وهی وشانیه وه نه نووسین؟ ته گهر بگوتری دوور خستنه وهی وه های داده بری که ئیتر نه شی بیته بزوین بۆ وشه ی پیشیه وه، له وه رامدا ده لئین نزیك خستنه وه شی له وشه ی پیشیه وه مافی ته وه ی لی ده ستینی که پینه وه نه لکی. جگه له مه، جاری وه هاش هه یه واوه که به دوا هه ندی وشه دا ته گهر لپی دوور نه خریتته وه به پیتی ته و حساب بکری به تاییه تی بۆ ته وانهی له خویندنه وه دا جاری سلکن، واش ده بی به دوا وشه یه کدا دیت که کۆتاییه که ی دهنگی واوی تیزه. ئنجا ته وانهی واوی تیژ به دوو واو ده نووسن لیان ناقولا به دهر ده داته وه. به هه مه حال وا ده زانم چاکتر ته وه یه له دووره وه بنووسریت. پیتی ناوی بلیم له خووه دیاره که ده بی ته نها یه ک واوی بی نیشانه بۆ ته م واوه ی عه تف دا بندری هه نه بی له بهر ته وه ی که به دوا بزویتدا هات واوه که ده بیته وه کونسنانت و نیشانه قبوول ناکات.

له حالیکدا واوه که به شداری دروستکردنی وشه ی فرههنگی بوو ده بی له سیفه تی عه تف و سه ره خوپی بکه ویت و به پیش خویه وه بلکیت، وه ک له وشه کانی «هاتوچۆ، هه چو بووچ، شتومه ک...» و هی ته وتویدا واوه که بوته که رتی پیکهینه ر. هه رچۆنیک بی ناشی له وشه کانه وه دوور بخریتته وه. ته مه ده لیم له بهر ئیحتیمالی پهیدا بوونی گرفت له نووسینی وشه ی وه ک «هه رچی و په رچی» چونکه ته گهر بریار نه دری له سه ر دانانی نیشانه بۆ «ی» ی تیز ته وساکه واوه که به چیمه که وه لیکدرا له وانیه بخویندریتته وه «هه رچیو په رچی».

له وشه ی وه ک «سه رو سه ر، که لو که ل، ملو مل، ده شتو ده شت...» دا واوه که نه بوته که رتی پیکهینه ری وشه له وه ش ده رچوو عه تفی رووت بی له بهر ته وه پیوسته به جودا له نزیکه وه بنووسری.

2- وشه‌ی «هەر» له‌گه‌ڵ «کۆی، که‌ی، کام، سات...» دا سیفه‌تی عه‌تف ده‌دۆریتیت و ده‌بیتته‌ جووره‌ وه‌سفیک بۆ ئه‌و وشانه. له‌به‌رئهمه‌ لیان‌ه‌وه‌ نزیک ده‌خه‌ریته‌وه‌. به‌لام که‌ گوتت «له‌ نیوان فلانه‌ کۆمه‌له‌ وشه‌دا هەر کام بۆ پرسه‌» ده‌بی «هەر» دووربخه‌ریته‌وه‌ چونکه‌ بۆ عه‌تفه‌.

3- وشه‌ی، وه‌یا راستی، ده‌نگی «ش» ی عه‌تف بی چه‌ند و چۆن به‌ پێش خۆیه‌وه‌ ده‌لکیت وه‌ک «بیتوتینیش ده‌شته، شوتیش هه‌رزانه، منیشت دیت...». که‌ هات و که‌وته‌ نیوان نیشانه‌کانی مضارعه‌ و نه‌فی و نه‌هی و ئه‌مر و نیوان فیعه‌له‌وه‌ ده‌بی به‌ هه‌ردوو لاره‌ بنووسیت وه‌ک «بخۆ، مه‌شۆ، ده‌شچی، نه‌شچوو، ناشچی، نه‌شۆشتایه‌، بشۆشتایه‌». وا ده‌زانم له‌ رابردوو ی به‌رده‌وامدا که‌ له‌گه‌ڵ نه‌فی هات وه‌ک که‌ ده‌گوتری «نه‌شه‌هاتم» هه‌رده‌بی به‌ دوا خۆیه‌وه‌ بلکی به‌لام که‌ راناو هات و که‌وته‌ دوا ی «ش» وه‌ه‌ جوادی بکاته‌وه‌ وه‌ک «نه‌شم ده‌زانی». به‌هه‌مه‌حال راناو هه‌میشه‌ شینه‌که‌ له‌ وشه‌ی دواوه‌ جودا ده‌کاته‌وه‌ جا ئه‌گه‌ر شینه‌که‌ به‌ دوا پێشگر و نیشانه‌کاندا هات پیکرا له‌گه‌ڵ راناوه‌که‌ له‌ نزیک وشه‌ی دواوه‌ بنووسین وه‌ک «هه‌لێشمگرت، بشمگرتایه‌، نه‌شم‌دیت، مه‌شمبینه‌، ناشم‌دویتی...» به‌لام که‌ به‌دوا ده‌سته‌واژه‌ و وشه‌ی سه‌ربه‌خۆدا هاتن تیکرایان به‌ جودا دوور له‌ وشه‌ی دواوه‌ بنووسین «خانوشم کړی، سه‌فه‌ریش ده‌که‌م، سه‌ره‌و هه‌ورازیش ده‌رۆم...».

ئهم مامله‌ت جوداییه‌ داخوازی ریزمانه‌، جا ئه‌گه‌ر ویسترا به‌ نیازی ئاسانکردن یه‌ک مامله‌ت له‌گه‌ڵ وشه‌ی سه‌ربه‌خۆ و ده‌سته‌واژه‌ و پێشگردا بکریت و هه‌موویان دوور له‌ وشه‌ی پاشه‌وه‌ بنووسین ده‌بی مامله‌تی نیشانه‌کان هەر جودا بی و له‌گه‌ڵ «ش» ه‌که‌ ویکرا به‌ دوا خۆیان‌ه‌وه‌ بلکین وه‌ک بشۆ، ده‌شبینی، ده‌شچوو، نه‌شه‌دو.

4- «نه»ی «عهتف - نهفی» به جودا له دووره‌وهی وشانه‌وه دنووسری
وهک نه ده‌خۆم نه ده‌خۆمه‌وه، نه دارا و نه برزوو، نه ده‌شهات و نه
ده‌شچوو... هتد.

به شی 6: گیروگرتی وشه لیکدراوه کان له باره ی پیکهوه نووسان و...

وا بزانه له ناوتویژی چی لیره به پیشهوه باسماں کرد روون بوتهوه به پیی باوهری من چوون وشه ی لیکدراو بنووسری، کاکلی قسه ش له وهدا ئه وه یه که وا هه تاکوو وشه ی لیکدراو و دارپژراو و دهسته واژه به ره و سه ره به خوئی و جو ش خواردنه وه برؤن پتر به یه که وه لکان هه لده گرن. پله ی لکانیش له وهدا دووه: یه کیان لکانی ته واو، ئه وی دیکه یان له یه کتر نزیک کردنه وه ی که رتی وشه کان. ئه وه ی راستیش بی ئه و ته رزه وشانه به هوئی ئه وه وه که به هه رجوریک بنووسرین واتا نادوریتن وا له نووسه ر ده کات که یه ک وشه به چه ند جوریک بنووسیت بو به شه سه پاندنی یه ک وینه بو هه ر تاکیک له و وشانه پیوستی به بریار و دهسه لات هه یه، ئنجا کاتیشی ده وی تا ده ست و قه له می تیکرای خه لق رادیت له جوری نووسینیان به لام بیگومان دوا ی ئه وه ی شیوه ی وشه کان و جوری ریتووس له قوتابخانه کان جیگیر دهن پاش چه ند سالیک زوربه ی خه لق به و شیوه یه یان دهنووسی که به دهرس گوتراوه ته وه چونکه هه رچی منداله ده چیته قوتابخانه و هه موویان یه ک جور ریتووس فیر دهن ئه وساش کاره که به ند ده بی به هه بوونی ماموستای شاره زا بای هه موو قوتابخانه کان. ئه مه یش به ولای ئیمکانه وه نییه، زوریش زه حمه ت نییه چونکه ئیمه له م کاره دا یه که م هه نگاو هه لنانین.

به شی 7: گیروگرتی دانانی نیشانه کان

ئه گهر مه بهست له نیشانه ئه وه بی که له سهر هه ندی بیت داده ندری ئیمه لئی بووینه وه و له یه کهم به ندی خالی یه که می بانگه وازه که دا بوو بوه سه ره باس. ئه گهر مه به ستیش نیشانه ی مضارع و فرمان و نه هی و نه فی پیناسین و کو کردن و چوو ککر دنه وه و پاشگره کانی ناوی مه عنه وی و ئاوه لکار و ئاوه لئاو و شتی ئه و تووی بی دیسانه وه له تیکرایی ئه م نووسینه دا باسیان کرا و گوترا ده بی ئه و نیشانه و پاشگرانه به کوتایی وه یا به رای بی وشانه وه بلکین. لیره دا تیبینییه ک هه یه باسکردن ده هینئ.

پاشگر بیهیزتر و ناسه ره خوتره له پیشگر، ته نانه ت ه ی وایان تیدایه به حال وجودی هه یه وه ک دهنگی فه تحه ی دوا ی «چاکه، خراپه» وه یا ه ی دوا ی «گرزه، رووته». هه رچی پیشگره هه بوونی سه ره خوی هه یه با واتای ته و اویشی نه بی چونکه مومکین نییه ه یچ بیژیه ک له پیشه وه بیت و وجودیشی به ند بی به وشه ی دوا ی خویه وه وه ک بزویتی دوا ی «خراپه، رووته، جوانی، سه روو، زانا». پیشگر هه یه وجودی سه ره خو و واتای ته و اویشی هه یه وه ک «دهر، بهر، لا...». له وشه کانی «بیدین، به ناموس» دا پیشگره کان پرپوزیشنن که له هه بووندا به شیکی ئاخاوتنه وه ک ناو و کار... له بهر ئه مه پاشگر پتر ئاماده ی پیوه لکانه، بگره نه لکان هه لئاگرئ.

هه ر بویه یشه نوو سه ران به ئاسایی وا ده بی پیشگر به جودا ده نووسن وه یاخود که له مه پر که وته نیوان وشه و پیشگره که یه وه به پیی ده ستوو ر پیشگره کان لئی داده برین وه یا دوو پیشگر پیکه وه به فیعله وه نالکین. ئه م دیار ده یه ی خۆشجله ویی پاشگر بو لکان به پش خویه وه زور به سه یری، له پیته کانی ئه لفوینش به دیار ده داته وه که ده بینین هه موو پیته کان به پش خویانه وه ده لکین، ئه وانه ی که نالکین نه لکانه که یان به پیتی دوا خویانه وه یه.

دوو تیبینی وردیله ههن دهبه نئوایین ئالقهی ئه م زنجیرهیه. یه کیان نیشانهی مضارعه ته که له سلیمانی و خوشناوه تی و ههن دئ شوینی دیکه دا «ئه» ی بو به کارده هینن. راستیه که ی «ده» باشته له «ئه» ئه ویش له م دوو ره وه. رووی یه که م ئه وه یه که له صه دی نه وه دی کورد «ده رۆم، ده بیه م، ده منووسی...» به کارده هینن. رووی دوهم ئه وه یه که له زاری کرمانچی سه روودا به ولای «ده» وه «دئ» ش هه یه له بری «سوف» ی عه ره بی وه ک ده لئین «دیچم». ئیمه له جیاتی ئه وه ی که رسته ی وه ها راگه یه نهر په ره پئ بده ی نابی ئیعدامی بکه ین چونکه مه نعه کردنی «ده» له پیشه وه «دئ» ش مه نع ده کات.

تیبینی دووهم ئه وه یه که زوربه ی هه ره زۆری نووسه ران زۆر به سه یری له گه لئیک باردا پیتی «ی» داده برن له وشه ی پیش خۆیه وه. به نمونه که ده نووسن «لئیت رازییه» راناوه که ی «ت» به «لئ» وه ده لکئین به لام که ده نووسن «لئیی رازییه» راناوه که ی «ی» له «لئ» داده برن «لئیی رازییه». نووسه ران له م مه مله ته دا ده ستووری لکان و نه لکانی پیت هه لده گئره وه که دین «ی» ی دووهم به پیش خۆیه وه نالکئین چونکه وه ک پیشتر گوتم «ر، د، و، ز، ا» ش به پیش خۆیا نه وه ده لکئین، له نمونه کانییدا ییی یه که م به پیش خۆیه وه لکا «لئیت رازییه، لئیی رازییه». باوه ر ناکه م هه یج که سئیک وه رامی هه بی بو پرسیارئیک که بلئ «ئه رئ نووسه ری کورد له کوپوه ده ستووری نه لکانی ئه و بیانه ت هینا؟».

کورتیه پیشنیازه کان

له م چه ند دئره ی خواره وه دا کورته یه کی بی به لگه کاری ده که م به چه ند خال له باره ی ئه لفوبی و ریتنوسه وه.

أ- له باره ی ئه لفوبیوه

- (1) ناشی بۆ تاکه دهنگ دوو پیت دابندرئ.
- (2) دهبی نیشانه بخریتته سهر واوی تیژ و ییی تیژهوه، وههاش پهسه‌ند ده‌که‌م نیشانه‌که‌یان هه‌شتیکی بچووک بیت که ده‌کاته‌وه‌ه‌فتی به‌ره‌واژ.
- (3) ديفتۆنگی «وی، نگ، ند» هیچیان راسته ديفتۆنگی نژادی نین چونکه بریتین له‌و ده‌نگه ئاشکرایانه‌ی به‌نوسین ده‌یاننوسین.
- (4) دالی کلور و تیی کلور، دال و تیی حه‌قیقین ده‌بی ههر به‌پیتته عاده‌تیه‌کانی بینیشانه بنوسرین.
- (5) ده‌بی پیت بۆ ديفتۆنگی واوی تیژی بادینانی دابندرئ وه‌یا نیشانه‌ی بۆ ره‌چاو بکرئ تاکوو له‌واوه تیژه‌که‌ی بیديفتۆنگ جودا بیتته‌وه.
- (6) ئە‌و ده‌نگانه‌ی له‌کوردیدا نین به‌و شیوه‌یه بنوسرین که له‌زاری کورده‌وه دپته‌ده‌رئ، وه‌یا به‌پیتی زمانی خۆیان بنوسرین و بخریتته نیوان که‌وانه‌وه.
- (7) له‌بری «شده‌ی» عه‌ره‌بی دوو پیتی ده‌نگه گوشراوه‌که بنوسرئ.
- (8) نیشانه بۆ ریی قه‌له‌و دابندرئ چ له‌سه‌ره‌وه‌ی بیت چ له‌ژیره‌وه‌ی.
- (9) پتویست نییه بۆ «کسرة مختلسه»ی که من پیی ده‌لیم «قورسکردنی ده‌نگ» هیچ نیشانه‌یه‌ک دابندرئ. کاتیک باس گه‌ییشه‌دانانی ئە‌لفوییی لاتینی بۆ نووسینی کوردی ئە‌وسا قسه‌ی لیوه بکرئ.
- (10) که‌سه‌ره و فه‌تجه و «ضمه» وه‌ک باوه بنوسرین «ی، و، ه».

ب- له باره‌ی رینووسه‌وه

1- وشه‌ی لیکدراو و داریتراو به تیکرایبی که بوون به وشه‌ی فرهه‌نگی همموو که‌رته‌کانیان به‌یه‌که‌وه بنووسرین. ده‌سته‌واژه‌ی ئاوه‌لکاری و ئاوه‌لناوی که جارئ نه‌بوونه‌ته وشه‌ی فرهه‌نگی که‌رته‌کانیان به جودا له نزیک به‌کتره‌وه بنووسرین «چنگله‌سه‌رشان...».

2- وشه‌یه‌ک که که‌رتی ناته‌واوی فیعلی تیدا به‌شدار بوو هم‌میشه که‌رته‌کانی به‌یه‌که‌وه بلکیندرین وه‌ک خویتمز، ده‌سکه‌نه، هه‌لکه‌وت، گورگنه‌خۆره، پاشبه‌ند، ده‌ستبه‌سته، پیره‌وه‌که... هتد. مه‌رجیش نییه وشه‌که بووبیتته فرهه‌نگی.

3- هه‌رچی ناوی کۆکه مامله‌تی تاکه وشه‌ی له‌گه‌لدا بکری وه‌ک «گولبه‌ده‌م، قه‌ره‌تاژدین، کیله‌شین، کاکه‌مه‌م، دوو‌گرتکان، کاکه‌للا، پیره‌وته‌سور، مه‌لایجه‌زیری» ئەم ناوه‌ی دوا‌ی چونکه «مه‌لا» که تیدا به له‌قه‌ب ماوه‌ته‌وه تا ئه‌وه‌ی «ی» ئیزافه‌شی داخوایی کردوه نه‌شیا «ی» که‌ی به «جه‌زیری» یه‌وه بلکی به‌لام هه‌ردوو وشه له نزیک یه‌کدییه‌وه نووسران. (بو له‌قه‌به‌کان بگه‌ریوه سه‌ر دریزه‌ی نووسینه‌که).

4- ناوی عه‌ره‌بی و بینگانه‌ته‌گه‌ر وه‌ک خۆیان را‌گویتزان ده‌خه‌رتنه‌نیو که‌وانه‌وه و به‌ پیی ریتووسی زمانه‌که‌یان ده‌نووسرین وه‌ک «محمد، خلعتبری، George». به‌لام که پیتی ئەو زمانانه له‌ چاپه‌مه‌نی وه‌یا ریتووسی کوردیدا نه‌بوون ده‌بی به‌و شیوه‌یه بنووسرین که له‌ زاری کورده‌وه ده‌ردین.

5- پیشگر هی فیعل و هی غیری فیعل به دوا خۆیهوه دهلکین. بهلام که دوو پیشگر بهیه کهوه هاتن تهنها تهوهی دراوسپی وشه کهیه پیتییهوه دهلکین، تهوی دیکهیان به جودا له نزیکهوه دهنوسری

أ- نیشانهکانی مضارع، أمر، نههی، نهفی به فیعلهوه دهلکین تهنانهت که دهنوسری «نهدهرۆیشت» دهبی وا له قهلام بدری که بهیه کهوه نووساون ههچهند «نه، ده» به حوکمی ئهلفوبی ری ئهوهیان نییه به دوا خۆیانهوه بلکین، له بهر ئهمه له نزیک یه کدییهوه دهنوسرین.

ب- ئم نیشانانه له دوا پیشگریشدا هه به وشهوه دهلکین وهک ههلبگره، ههلمهگره، ههلهنگری، ههلهنگری، ههلهفری، ههلهگری.

ج- که راناوی لکاو کهوته نیتوانهوه به خۆی و تهوهی پیش خۆیهوه له وشهی دواوه دادهبریت وهک ههلمدهگرت، ههلمگرت، تیمگهییشت، بۆمهات، وهرمگره... بهلام له نزیکهوه دهنوسریت.

د- که راناوی لکاو کهوته دواي وشهی سهربهخۆوه له ههموو باریکدا له وشهی دواوهی دوور دهخاتهوه وهک خانووم کرد، سهریان تاشی، داره کهتان برپهوه...».

ه- پیشگری پریپۆزیشن وهک «بیدین، بهناموس» به وشهوه دهلکیت، بهلام که له پیشگریهتی کهوت، له وشه که دوور ده کهوتیهوه وهک «دنیا بی دین ههلهناکا، خانووم به قور و خشت کرد...».

ز- پیشگری لیکدراو هه میسه به جودا و دوور له فیعلهوه دهنوسریت وهک «تیک ههلهقزان، لیکهوه هاتن، پیکهوه زیان».

6- هه‌موو پاشگریک به وشه‌ی پیشیه‌وه ده‌لکیت، ته‌نانه‌ت ئه‌گهر دوو پاشگر و دوو راناوی لکاویش به دوا‌یه‌ک‌دیدا هاتن هه‌موویان پینکرا به وشه‌ی پیشیه‌وه ده‌لکین وه‌ک «میوانداریتانم تا‌قی کرده‌وه، جوولاندنه‌وه‌یانت را لی نه‌بوو».

7- داتاشین به‌ر واتاو حوکمی وشه‌ی دار‌یژراو ده‌که‌وی هه‌رچه‌ند پروونیش نییه ئه‌م داتاشینه‌ی بانگه‌وازه‌که چی مه‌به‌سته. به هه‌مه‌حال ئه‌وه‌ی بوته وشه‌ی فه‌ره‌نگی وه‌یا له داتاشینه‌که‌دا سوان و قرتان و سووککردن په‌یدا بووبوو به سه‌ریه‌که‌وه وه‌یا له شکلی لکاودا ده‌نووسری.

8- قرتانی ده‌نگ هه‌ر له په‌راویزی زمانی ئیستا‌که‌ی کوردی به هه‌ند هه‌لده‌گیرئ. له‌و په‌راویزه‌دا ئه‌و ده‌نگه‌ی که له له‌هجه‌یه‌ک‌دا قرتابوو به‌لام له له‌هجه‌ی دیکه‌دا زیندوو بوو ده‌بی زیندوه‌که بچیته‌وه بو نووسینی ئه‌ده‌بی.

9- ژماره‌کان به‌م شیوه‌یه ده‌نووسرین: چوار، هه‌فت، یازده، دوازده، سیزده، چوارده، پانزده یاخود یازده، شازده، هه‌ژده، نۆزده، هه‌فتا – هه‌فصه‌د – هه‌فسه‌د. دووه‌م، سیه‌م، نۆیه‌م، ده‌یه‌م، یازده‌م، دوازده‌م – یازده‌مین – دوازده‌مین، سیزده‌م،... هتاد. هه‌فتایه‌م، هه‌شتایه‌م، نه‌وه‌ده‌م، سه‌ده‌م،... هتد. هه‌زاره‌م، ده‌هه‌زاره‌م، ملیۆنه‌م، ملیۆنه‌مین.

10- راناوی لکاو هه‌میشه به وشه‌ی پیش خۆیه‌وه ده‌لکئ و له هی دوا خۆیه‌وه‌ی داده‌برئ و لپی دوور ده‌خاته‌وه مه‌گه‌ر نیشانه‌کانی «مضارع، نفی، نه‌ی، أمر» به‌یه‌که‌وه ده‌نووسرین. دیاره راناوی لکاو به راناوی لکاوه‌وه ده‌لکیت وه‌ک «قسه‌تم پی خۆشه، قه‌له‌مه‌که‌ت چ لی کرد، دیتمانن...».

11- هه‌رچی «حروف العطف» هه‌یه به جودا ده‌نووسری به‌لام

- دووره پاریزی بکری له به کارهینانی «وه» که راگوئیستیکی دهقاوده قه له عه ره بییه وه.
 - واوی عه تفی کوردی دوور له وشه ی پیشیه وه بنووسری.
 - که واوی عه تف بوو به که رتی وشه ده بیته به شیکی بنجیی وشه که و به پیته کانی دیکه وه ده لکی «که لوپهل، شتومه ک... هتد».
 - له وشه ی وه ک «ملومل، ده شتوده شت، که لوکه ل» واوه که جودا بی به لام له نزیک پیته کانی دیکه وه بی.
 - وشه ی «هر» که له گهل «کوئی، کی، کام...» دا به یه که وه هاتن لیانه وه نزیک بنووسری وه ک هر کام، هر کی، هر کوئی. به لام که گوته «له نیو کومه له وشه که دا هر کام بو پرسه» ده بی «هر» دوور بخریته وه چونکه بووه به وشه ی عه تف.
 - «نه» ی نه فی و عه تف له دووری وشه وه ده نووسریت وه ک نه دیم نه ده روم، نه تو نه ته حمه د هیچتان نه هاتن. به لام له «نه میر» دا له وشه که نزیک ده بیته وه.
- له کوتایی ته م کورته یه دا ده لیم کاتی خوئی ته نجومه نی کوړ وای په سه ند کرد که سی ژماره ی یه ک پیت به دوا یه کدیدا هاتن دووی پیشه وه له نووسیندا به یه که وه بلکین سییه مه کهش له نزیکیانه وه به جودا بیت یاخود به پینی داخوازی ریزمان دووی دواوه به جودا له نزیک کوتایی وشه که وه بنووسرین وه ک «لادیی، میینه» که ده لین «یپی کراوه» سییه مینان جودا ده بی وه یا که ده لین «ئیوه عاشقی فه ننن» نوونی سییه م جودا ده بی. وا ده زانم پیشنیازیکی باش بی بو ئیمکان بوونی خویندنه وه ی سی پیتی یه کجوری به دوا یه کدا.

«...»